The Apartment
Danielle Steel
Copyright © 2016 Danielle Steel

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Apartamentul
Danielle Steel
Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Camelia Bădaşcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Apartamentul / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3531-0
I. Sofonea, Mihaela (trad.)
821.111(73)-31-135. 1

DANIELLE STEEL
Apartamentul
Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea

LITERA®
2019

Copiilor mei iubiţi,
Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara.
Mă rog ca fiecare dintre voi să fie fericit şi să aibă alături oamenii şi partenerii potriviţi.
Să aveţi viaţă frumoasă, iar soarta să fie blândă cu voi.
Vă doresc pace, fericire şi iubire, din toată inima şi cu toată dragostea,
Mami/DS

capitolul 1

Claire Kelly urcă scările în grabă, cât de repede putu, ducând două sacoşe de alimente, spre apartamentul de la etajul patru în care locuia de nouă ani, în Hell's Kitchen, New York. Purta o rochie de bumbac neagră, scurtă, şi sandale sexy, cu toc şi funde care se legau până la genunchi. Erau mostre cumpărate la o expoziţie comercială din Italia, în urmă cu un an. Era o zi călduroasă de septembrie, marţea de după Ziua Muncii1, şi era rândul ei să cumpere de mâncare pentru cele trei femei cu care împărţea apartamentul. Locuia acolo de la 19 ani, de pe vremea când era studentă în anul II la Şcoala de Design Parsons. Acel apartament devenise cămin pentru toate patru.

Claire era designer de încălţăminte la Arthur Adams, o linie de pantofi clasici, ultraconservatori. Erau bine lucraţi, dar banali şi îi înăbuşeau creativitatea. Walter Adams, al cărui tată fondase compania, credea cu tărie că pantofii de ultimă modă erau o tendinţă trecătoare şi îi cenzura toate schiţele inovatoare. Drept urmare, zilele de lucru ale lui Claire erau un motiv de frustrare constantă. Afacerea rezista, dar nu prospera, iar Claire simţea că putea face mai multe, dacă ar lăsa-o. Walter se opunea mereu, indiferent despre ce era vorba. Claire era sigură că afacerea şi profiturile lor s-ar fi îmbunătăţit dacă ar fi ascultat-o, dar Walter avea 72 de ani, credea în ce făceau şi nu era adeptul pantofilor de lux, oricât de mult l-ar fi implorat ea să încerce.

1 în SUA, Ziua Muncii se sărbătoreşte în prima zi de luni a lui sep-tembrie. (n.red.)

Claire nu avea de ales decât să-i facă pe plac, dacă voia să-şi păstreze slujba. Visul ei era să creeze pantofi sexy, moderni, pe care să-i poarte cu

plăcere, dar nu avea nici o şansă la Arthur Adams, Inc. Walter ura schimbarea, spre mâhnirea lui Claire. Cât timp rămânea acolo, ştia că avea să creeze pantofi decenţi şi clasici, pentru totdeauna. Chiar şi încălţămintea fără toc era prea conservatoare pentru ea. Walter o lăsa uneori să adauge o nuanţă fantezistă sandalelor de vară pentru clientele lor care mergeau în Hamptons, Newport, Rhode Island sau Palm Beach. Convingerea lui era că doamnele care cumpărau de la ei erau bogate, conservatoare, mai în vârstă şi aveau anumite aşteptări de la brand. Nimic din ce spunea Claire nu schimba asta. Walter nu voia să atragă cliente mai tinere. Prefera să se bazeze pe cele vechi. Nu îl puteai contrazice în această privinţă. Şi, an după an, nu exista nici o surpriză în marfa pe care o expediau. Claire era frustrată, dar măcar de patru ani avea un serviciu. înainte de asta, lucrase pentru o linie_ de masă, care producea pantofi atrăgători, dar ieftini. însă afacerea falimentase în doi ani. Arthur Adams ţinea la calitate şi design tradiţional mai mult decât la orice. Atât timp cât respecta instrucţiunile lui, brandul şi slujba ei erau în siguranţă.
La 28 de ani, lui Claire i-ar fi plăcut la nebunie să adauge cel puţin câteva modele incitante liniei lor de pantofi şi să încerce ceva nou. Walter era neînduplecat şi o certa când mai încerca să forţeze nota. Nu renunţase niciodată la ideea de a încerca să adauge puţin stil adevărat în ceea ce făcea. O angajase pentru că era un desig- ner bun, serios şi bine pregătit, care ştia cum să creeze pantofi comozi şi uşor de produs. îi făceau în Italia, la aceeaşi fabrică cu care lucrase şi tatăl lui Walter, într-un mic oraş numit Parabiago, aproape de Milano. Claire mergea acolo de trei sau patru ori pe an pentru a discuta despre producţie. Era una dintre cele mai de încredere şi respectate fabrici din Italia şi produceau şi alţi

pantofi, mai atrăgători, în afară de ai lor. Ori de câte ori ajungea la fabrică, Claire tânjea după acei pantofi între- bându-se dacă va avea vreodată şansa să creeze încălţămintea pe care şi-o dorea. Era un vis la care refuza să renunţe.
Părul blond, lung şi drept i se lipi de gât până ajunse la etajul patru pe tocuri. După nouă ani, se obişnuise cu scările şi pretindea că îi păstra picioarele în formă. Găsise apartamentul întâmplător, plimbându-se prin cartier. Locuia la căminul pentru studenţii din anul I de la Par- sons pe atunci, pe llth Street, şi rătăcea spre centru, prin Chelsea, mergând spre nord, prin ceea ce fusese cândva una dintre cele mai rău famate zone din New York, dar care dădea semne de civilizare. Din secolul al XlX-lea,

Hell's Kitchen era cunoscut pentru mahalalele sale, pentru apartamentele ieftine, luptele între găşti şi crimele în rândurile huliganilor irlandezi, italieni şi mai târziu portoricani care locuiau acolo, într-o perpetuă stare de conflict. Toate acestea dispăruseră până să sosească Claire din San Francisco, pentru a merge la şcoala de design. Era aceeaşi şcoală la care mama ei studiase design interior în tinereţe. Fusese visul lui Claire să frecventeze Parsons şi să studieze designul vestimen-tar. în ciuda bugetului limitat, mama sa reuşise să facă economii, iar Claire putuse astfel să se înscrie la şcoală şi să locuiască la cămin în primul an.
în al doilea semestru, Claire căuta deja un apar-tament de ceva vreme şi auzise de Hell's Kitchen, dar nu se încumetase să meargă acolo până într-o după-a- miază de sâmbătă din primăvara aceea. întinzându-se de pe 30th Street până spre 50th Street, în West Side, de pe 8th Avenue până la Hudson River, Hell's Kitchen era locul în care trăiau actori, dramaturgi şi dansatori, pentru că era foarte aproape de cartierul teatrelor, de celebrul Actors Studio, de Baryshnikov Arts Center şi de Alvin Ailey American Dance Theater. Multe dintre

vechile clădiri erau încă în picioare, unele din ele, depo- zite şi fabrici care fuseseră transformate în apartamente. Dar, în ciuda modestelor sale îmbunătăţiri, cartierul îşi păstra încă în mare măsură aspectul iniţial, şi multe clă-diri încă erau dărăpănate.
Văzuse un mic anunţ într-o fereastră, care menţiona un apartament de închiriat, şi chiar în seara aceea suna-se la numărul scris pe el. Proprietarul îi oferise o man-sardă la etajul patru. Clădirea era o veche fabrică transformată în spaţiu de locuit cu 15 ani în urmă, şi o informase că preţul chiriei era plafonat, ceea ce suna bine pentru ea. Când mersese să o vadă a doua zi, fusese uluită să constate că spaţiul era uriaş. Era o cameră de zi ca de mansardă, cu pereţi din cărămidă şi o podea de beton vopsită într-o culoare nisipie, patru camere mari de depozitat, care aveau să fie folosite ca dormitoare, două băi curate şi moderne şi o bucătărie simplă, mobilată de la IKEA. Era mai mult spaţiu decât avea Claire nevoie, dar era luminos şi însorit, într-o stare decentă, iar clădirea fusese cât de cât renovată.
Chiria era de două ori mai mare decât suma pe care şi-o permitea ea şi nu îşi putea imagina cum ar fi să lo-cuiască acolo singură. Holurile clădirii erau întunecoase, cartierul avea încă ceva necizelat, şi apartamentul era situat pe 39th Street, între 9th şi lOth Avenue. Proprie-tarul îi spusese cu mândrie că fusese una dintre cele mai rău famate străzi din Hell's Kitchen

cu patruzeci de ani în urmă, dar lucrurile se schimbaseră acum. Strada era murdară şi cu aspect industrial, dar Claire era entuzias-mată de mansardă. Nu trebuia decât să-şi găsească o co-legă de apartament, care să plătească jumătate de chirie. Nu îi spusese nimic despre asta mamei ei, căci nu voia să o sperie cu privire la cheltuieli. Claire îşi dăduse sea-ma că dacă găsea pe cineva cu care să împartă chiria, putea fi mai ieftin decât la cămin.

1
Apartamentul
11
Săptămâna următoare întâlni o fată la o petrecere, a cărei specializare principală era creaţia literară, la NYU. Avea 20 de ani, era cu un an mai mare decât Claire şi crescuse în Los Angeles. Abby Williams era la fel de scundă pe cât era Claire de înaltă. Avea părul brunet, creţ şi ochi aproape negri, în contrast cu părul blond lung, drept şi ochii albaştri ai lui Claire. Părea o persoa-nă de treabă şi era pasionată de scrisul ei. Povestise des-pre nuvele, voia să înceapă un roman după ce termina facultatea şi menţionase în treacăt că părinţii ei lucrau în televiziune. Claire aflase ulterior că tatăl lui Abby era bine-cunoscutul director al unui post TV important, iar mama ei lucrase ca scenaristă/producătoare pentru nu-meroase emisiuni de mare succes. Atât Abby, cât şi Claire erau singure la părinţi, fiind ambiţioase şi dedica-te studiilor lor, hotărâte să justifice încrederea părinţilor în ele. Merseseră să vadă apartamentul împreună, iar Abby se îndrăgostise şi ea de el. Habar n-aveau cum îl vor mobila, altfel decât cumpărând piese second-hand în timp, dar se gândiseră că se încadrau în buget şi, două luni mai târziu, cu binecuvântarea şi semnăturile prudente ale părinţilor pe contractul de închiriere, se mutaseră şi, de nouă ani, locuiau acolo. Cele două femei împărţeau apartamentul de patru ani şi, după ce absol-viseră, din dorinţa de a se baza mai puţin pe banii părinţilor, de a fi mai independente şi de a reduce costurile, deciseseră să mai primească două colege de apartament, pentru a tăia şi mai mult din cheltuieli.
Claire o cunoscuse pe Morgan Shelby la o petrecere la care mersese în Upper East Side, dată de un grup de tineri brokeri de la bursă. Petrecerea era plictisitoare, bărbaţii erau plini de ei, astfel ea şi Morgan ajunseseră să intre în vorbă. Morgan lucra pe Wall Street şi avea o colegă de apartament pe care o ura, într-o locuinţă pe care nu şi-o putea permite şi spusese că era în căutarea unui apartament mai central, care să fie mai aproape

de locul în care lucra. Schimbaseră numerele de telefon şi, două zile mai târziu, după ce vorbise cu Abby, o su-nase şi o invitase să arunce o privire la apartamentul din Hell's Kitchen.
Singura ezitare a lui Claire fusese legată de vârsta lui Morgan. Avea 28 de ani la acel moment, cu cinci ani mai mare decât Claire, şi o slujbă bună în finanţe. Morgan era drăguţă, cu păr negru, frumos aranjat şi picioare lungi. Claire avusese prima ei slujbă la firma de pantofi care ulterior falimentase şi acum trăia cu bani puţini, iar Abby era chelneriţă la un restaurant şi încerca să scrie un roman. Amândouă se întrebau dacă Morgan nu era cumva prea „adultă11. Din clipa în care o văzuse, tata îndrăgise mansarda şi aproape că le implorase să-i dea voie să se mute cu ele. Locul în care se afla apartamentul era mult mai convenabil pentru serviciul ei de pe Wall Street. Luaseră cina împreună de două ori şi o plăcuseră. Era inteligentă şi angajată, avea un simţ al umorului ne-maipomenit, istoricul ei bancar era unul serios şi, după şase săptămâni, se mutase cu ele. Restul era istorie; era acolo de cinci ani, iar acum erau cele mai bune prietene.
Abby o întâlnise pe Sasha Hartman printr-o prietenă a unei prietene de la NYU, la două luni după ce se mu-tase Morgan cu ele şi căutau o a patra colegă de aparta-ment. Sasha era studentă la Medicină la NYU, sperând să se specializeze în obstetrică-ginecologie, şi îi convenea şi ei poziţia apartamentului. Le plăcuse pe toate cele trei femei care locuiau în mansardă şi le asigurase că nu va fi niciodată în preajmă. Era fie la cursuri, fie la spital, fie la bibliotecă, studiind pentru examene. Era o tânără cu voce blândă, din Atlanta, şi pomenise de o soră care locuia şi ea în New York, în Tribeca. Uitase să precizeze că erau gemene identice, fapt care crease o mare consternare în ziua în care se mutase, când sora ei apăruse subit, cu acelaşi păr blond, cu un tricou şi blugi la fel, iar cele trei locatare ale apartamentului crezuseră că văd dublu.

Valentina, sora geamănă a Sashei, se bucura când erau confundate, având această satisfacţie de cinci ani încoace. Cele două surori erau apropiate, Valentina avea cheia apartamentului, dar erau diferite ca ziua de noapte. Valentina era un top-model de succes, trăia în lumea celor puternici, iar Sasha era un medic dedicat, garderoba ei constând în mare măsură din halate medicale. Timp de cinci ani după ce se mutase în mansardă, făcuse rezidenţiatul la Centrul Medical Langone de la NYU. Cele patru erau precum ingredientele neobişnuite şi neaşteptate ale unei mâncări fabuloase.

Timp de cinci ani, cele patru colege de apartament locuiseră împreună, se ajutaseră, se iubiseră şi deveniseră prietene apropiate. Oricare ar fi fost reţeta şi indiferent cât de diferite erau ele şi vieţile lor, funcţiona. Deveniseră o familie prin propria alegere, iar mansarda din Hell's Kitchen ajunsese să le fie cămin. Convieţuirea le convenea de minune tuturor. Erau ocupate, aveau o viaţă agitată şi slujbe solicitante şi se bucurau de timpul petrecut împreună. Toate patru erau de acord că apartamentul pe care îl descoperise Claire cu nouă ani în urmă era o raritate şi o bijuterie. Le plăcea la nebunie să locuiască în Hell's Kitchen, pentru istoria şi aerul său vag dubios şi pentru că era un loc sigur. Oamenii spuneau că semăna mult cu Greenwich Village, cu cincizeci de ani în urmă, şi nu ar fi putut găsi 280 de metri pătraţi la preţul acela nicăieri altundeva în oraş. Zona era lipsită de rafinamentul, pretenţiile şi chiriile astronomice din SoHo, Meatpacking District, West Village, Tribeca sau chiar şi Chelsea. Hell's Kitchen avea o realitate care devenise plictisitoare sau se pierduse în alte locuri. Toate patru iubeau apartamentul şi nu doreau să locuiască în altă parte.
Faptul că locuiau într-o clădire fără lift avea dezavantajele sale, dar nu le deranja. Se aflau la o stradă distanţă de una dintre secţiile de pompieri mari din oraş,

Engine 34/Ladder 21, iar în nopţile aglomerate auzeau maşinile ieşind în grabă din staţie, cu sirenele pornite, dar se obişnuiseră. Puseseră mână de la mână pentru a cumpăra aparate de aer condiţionat; dura ceva timp până se răcorea spaţiul acela vast, iar căldura funcţiona destul de decent iarna, făcând ca dormitoarele mici să fie confortabile şi încălzite. Aveau tot confortul pe care şi-l doreau şi de care aveau nevoie.
Când se mutaseră împreună, aduseseră cu ele visurile, speranţele, carierele şi trecutul şi, încetul cu încetul, îşi descoperiseră temerile şi secretele. Cariera lui Claire era clară. Voia să facă pantofi fabuloşi, pentru care să devină celebră în lumea modei într-o zi. Ştia că nu avea să ajungă niciodată să creeze pentru Arthur Adams, dar nu putea risca să renunţe la o slujbă de care avea nevoie, învăţase o lecţie de la mama sa, care abandonase o slujbă promiţătoare la o firmă de design interior importantă din New York pentru a-l urma pe tatăl lui Claire în San Francisco, când se căsătoriseră. Acolo, el înfiinţase o afacere cu care se chinuise cinci ani, pentru ca apoi să falimenteze. Nu mai voise ca mama lui Claire să lucreze vreodată, iar ea

petrecuse ani în şir acceptând în secret mici proiecte de decorare, pentru a nu-şi supăra soţul, dar aveau nevoie de bani, iar economiile ei, ascunse cu grijă, îi permiseseră lui Claire să meargă mai întâi la o şcoală privată, apoi la Parsons.
Cea de-a doua afacere a tatălui ei avusese aceeaşi soartă ca prima. Claire se întristase auzindu-şi mama încura- jându-l să încerce ceva nou după cele două eşecuri, până când, în cele din urmă, bărbatul sfârşise prin a se ocupa de vânzări imobiliare, pe care le ura, şi devenise posac, taciturn şi plin de resentimente. O văzuse pe mama ei abandonându-şi visurile pentru el, renunţând la propria carieră, dând cu piciorul unor mari oportunităţi şi ascunzându-şi talentul, pentru a-l sprijini şi proteja.

Apartamentul
15
Această situaţie o făcuse pe Claire să ia hotărârea de a nu-şi compromite niciodată cariera pentru un bărbat şi nu voia să se căsătorească vreodată. O întrebase pe mama ei dacă regreta că renunţase la cariera pe care ar fi putut-o avea în New York, iar Sarah Kelly spusese că nu. îşi iubea soţul şi făcea tot ce putea având în vedere situaţia, lucru care i se părea extrem de trist lui Claire. întreaga lor viaţă trăiseră încercând să se descurce, lipsindu-se de plăceri deosebite şi uneori chiar şi de vacanţe, astfel încât Claire se poată merge la o şcoală bună, pentru care mama sa plătise din economiile sale secrete. Pentru Claire, căsătoria însemna o viaţă de sacrificii, de renunţare la sine şi de lipsuri şi jurase că nu va lăsa niciodată să i se întâmple aşa ceva. Nici un bărbat nu se va amesteca în cariera ei şi nu îi va răpi visurile. Morgan împărtăşea aceeaşi temere cu Claire. Amân-două îşi văzuseră mamele renunţând la vieţile lor pentru bărbaţii cu care se căsătoriseră, deşi în cazul lui Morgan situaţia era şi mai gravă. Căsătoria părinţilor ei fusese un dezastru. Mama ei renunţase la o carieră promiţătoare la Baletul din Boston când rămăsese însărcinată cu fratele lui Morgan, Oliver, iar apoi cu Morgan, la scurt timp. Regretase toată viaţa că renunţase la dans, ajunsese dependentă de alcool şi practic băuse până murise, când Morgan şi fratele ei erau la colegiu, iar tatăl lor decedase intr-un accident la scurt timp. Morgan se întreţinuse singură în timpul colegiului şi al facultăţii de afaceri şi abia de curând îşi achitase îm-prumuturile pe care le făcuse în perioada studenţiei. Era convinsă că alegerea mamei sale de a-şi sacrifica în tinereţe cariera de balerină pentru căsătorie şi copii îi distrusese viaţa. Nu intenţiona ca ei să i se întâmple asta. Certurile violente ale părinţilor săi şi consumul de alcool al mamei, care uneori bea până îşi pierdea cunoştinţa sau alteori o

găseau beată când se întorceau de la şcoală, erau singurele lucruri pe care şi le amintea Morgan din

copilărie. Fratele ei Oliver era cu doi ani mai mare, se mutase din Boston la New York şi se ocupa de PR. Firma la care lucra era specializată în echipe sportive, iar partenerul său era Greg Trudeau, celebrul portar de hochei pe gheaţă din Montreal, care era vedeta echipei New York Rangers. Lui Morgan îi plăcea mult să meargă la meciuri cu Oliver pentru a-i face galerie lui Greg. Le luase şi pe colegele de apartament de câteva ori şi le plăcuse tuturor, iar cei doi bărbaţi le vizitau frecvent, fiind îndrăgiţi de toate.
Situaţia familială a Sashei era mai complicată. După ce absolvise colegiul, iar Valentina debutase deja ca mo-del în New York, părinţii lor trecuseră printr-un divorţ dureros, în urma căruia mama nu-şi revenise niciodată. Tatăl lor se îndrăgostise de o tânără care era top-model, într-unul din magazinele universale pe care le deţinea. Se căsătoriseră un an mai târziu şi avuseseră două fiice, ceea ce o înfuriase şi mai mult pe mama gemenelor, do-vedind că iadul era o nimica toată faţă de furia unei fe-mei părăsite de soţ pentru a se însura cu un top-model de 23 de ani.
Dar bărbatul părea fericit ori de câte ori se întâlneau gemenele cu el, şi îşi iubea fiicele de trei, respectiv cinci ani. Valentina nu era deloc interesată de ele şi credea că tatăl ei era ridicol, dar Sasha era de părere că surorile ei vitrege erau drăgălaşe şi rămăsese apropiată de tatăl său după divorţ.
Mama lor era avocată de divorţuri în Atlanta şi era bine-cunoscută pentru atitudinea necruţătoare de la pro-cese, în special după propriul divorţ. Sasha se ducea în Atlanta cât de rar putea şi îi era groază să discute cu mama sa la telefon, care încă făcea comentarii răutăcioa-se la adresa tatălui lor, ani buni după ce acesta se recăsătorise. Era istovitor să discute cu ea.
Părinţii lui Abby erau căsătoriţi şi se înţelegeau bine, iar carierele lor agitate din televiziune îi împiedicaseră

să îi acorde atenţie fiicei lor, dar o susţineau mereu, pe ea şi pasiunea ei pentru scris.
Carierele celor patru femei evoluaseră intr-un ritm constant în cei cinci ani de când locuiau împreună - lui Claire mergându-i bine la ambele firme de pantofi la care lucrase. Visa să lucreze la o firmă de pantofi de lux într-o zi,

dar câştiga un salariu decent, chiar dacă nu era mândră de pantofii pe care îi crea.
Morgan lucra la firma lui George Lewis, unul dintre geniile de pe Wall Street. La 39 de ani, George îşi construise un imperiu în administrarea investiţiilor private, iar lui Morgan îi plăcea mult să lucreze cu el, consultându-se cu clienţii cu privire la investiţiile lor şi zburând cu avionul lui în alte oraşe, unde aveau loc şedinţele. îşi admira enorm şeful şi, la 33 de ani, îşi atinsese deja obiectivele.
Sasha îşi făcea rezidenţiatul în obstetrică şi voia să obţină o specializare dublă în sarcinile de mare risc şi infertilitate, aşa că avea înainte ani întregi în acelaşi ritm frenetic. Şi îi plăcea să se întoarcă acasă la colegele sale de apartament, cu care stătea de vorbă şi se relaxa după o zi grea la muncă. Singura a cărei carieră se modificase considerabil era Abby, care îşi abandonase romanul la jumătate, cu trei ani în urmă, când îl întâlnise pe Ivan Jones, de care se îndrăgostise, un producător Off Off Broadway1, care o convinsese să scrie piese experimentale pentru teatrul său. Colegele de apartament şi părinţii ei preferau ficţi-unea şi proza pe care le începuse faţă de ceea ce scria pentru Ivan. Acesta o asigurase că ceea ce scria acum era mult mai important, avangardist şi probabil avea s-o facă renumită, ceea ce nu era cazul cu „aiurelile comerciale" pe care le scrisese înainte, iar ea îl credea. îi promisese că avea să-i monteze piesele, dar nu o făcuse nici după trei ani, ocupându-se doar de ale lui. Colegele de apartament ale lui Abby bănuiau că era un impostor, dar fata
1 Producţii teatrale din New York, parte a mişcării anticomerciale şi avangardiste (n.red.)

era convinsă că era talentat, sincer şi genial. Ivan avea 46 de ani, iar Abby devenise secretara lui, dădea cu aspi-ratorul la teatru, picta decorurile şi vindea bilete. In ul-timii trei ani fusese sclava lui cu normă întreagă. El nu fusese căsătorit niciodată, dar avea trei copii cu două femei. Nu îi vedea niciodată pentru că relaţia cu mamele acestora era pur şi simplu prea complicată şi îi inopor-tuna activitatea artistică. Şi, în ciuda tuturor scuzelor sale jalnice cu privire la motivul pentru care nu îi produ-cea piesele, Abby era în continuare convinsă că o va face într-o zi şi credea că este un bărbat de cuvânt, în ciuda dovezilor contrare. Era oarbă la păcatele şi la greşelile lui, printre care şi la promisiunile pe care şi le încălca în mod repetat. Şi, spre marea disperare a colegelor ei de apartament, Abby era mereu dornică să îl creadă şi să îi acorde o nouă şansă. Ivan semăna cu jocurile de noroc,

la care Abby nu câştiga niciodată. Celelalte îşi pier-duseră răbdarea în ceea ce îl privea cu multă vreme în urmă. Nu îl găseau fermecător, însă Abby, da. Era încrezătoare, îndrăgostită şi îi sorbea cuvintele. Colegele ei de apartament renunţaseră mâhnite să mai discute despre asta. Abby era complet vrăjită de Ivan şi îşi sacrifica viaţa şi timpul scriind pentru el şi neprimind nimic în schimb.
Părinţii ei o rugaseră să se întoarcă în L.A., pentru a lucra din nou la roman sau pentru a o ajuta să-şi găseas-că de lucru în domeniul filmelor artistice sau în televizi-une. Ivan îi spusese că dacă va face asta avea să se înjosească, devenind comercială ca ei, şi insista că era mai bună şi mai talentată de atât, aşa că Abby rămăsese cu el, aşteptând să-i monteze una din piese. Nu era proastă, dar era loială, avea nevoie de afecţiune şi era naivă, iar el profita din plin cu fiecare ocazie. Nici una dintre colegele ei de apartament nu-l plăcea şi urau ce îi făcea. Dar nu mai vorbeau cu Abby - nu avea rost. Aceasta credea tot ce îi spunea el. Fetele ştiau că Ivan împrumutase bani de la ea de câteva ori şi nu i-i mai

înapoiase niciodată. Abby era sigură că o va face când situaţia lui se va îmbunătăţi. Nu îşi întreţinea nici copiii. Mamele acestora erau amândouă actriţe care cunoscuseră succesul după aventura cu el, iar Ivan considera că erau mult mai capabile să îşi întreţină copiii decât el. Era un bărbat care evita responsabilităţile. O fermecase pe Abby, şi sperau toate că ea se va trezi la realitate în curând. Nu o făcuse însă în trei ani şi nici nu dădea vreun semn că s-ar trezi din coşmarul cu Ivan. însă colegele ei de apartament erau cât se poate de conştiente şi îl urau pentru că o folosea şi o umilea.
Nu era prima relaţie problematică pe care o avea Abby. Dintre ele, ea era mama răniţilor. în cei cinci ani de când locuiau împreună, fusese cu un actor foarte să-rac care nu îşi găsea niciodată de lucru, nici măcar ca ospătar. Acesta locuise o lună în casa lor până când se plânseseră celelalte. Abby fusese îndrăgostită de el, dar el iubea o fată care se afla într-un centru de dezintoxicare de şase luni. Mai fuseseră scriitori, alţi actori şi un aristocrat britanic ghinionist, însă cu o minte sclipitoare, care împrumutaseră constant bani de la ea, şi mulţi rataţi, artişti aspiranţi şi bărbaţi care o dezamăgiseră mereu, până când se dăduse bătută. Şi, din nefericire, încă nu era pregătită să renunţe la Ivan.

Claire avusese doar întâlniri neimportante în ultimii şapte ani. Lucra atât de mult, că rareori avea timp să iasă, dar nu-i păsa. Muncea până seara târziu şi în week- enduri. Cariera ei de designer însemna mai mult pentru ea decât orice bărbat. Avea ambiţia care îi lipsise mamei sale. Şi nimic şi nimeni nu avea să i-o ia. De asta era sigură. Rareori se vedea cu un bărbat de mai mult de câteva ori. Nu avusese niciodată o relaţie serioasă, era dedicată pantofilor pe care îi crea. Bărbaţii erau mereu surprinşi să descopere cât de pasionată era de munca ei şi cât de indisponibila devenea din clipa în care ajungeau să fie interesaţi de ea. Pentru ea, orice poveste serioasă

de dragoste era o ameninţare la cariera şi bunăstarea ei emoţională. Avea o masă de design în colţul camerei de zi din apartament şi deseori stătea acolo după ce fetele se duceau la culcare.
Cât timp fusese la Facultatea de Medicină, iar acum ca rezidentă la obstetrică-ginecologie, Sasha nu avusese deloc timp pentru întâlniri. Avea scurte relaţii din când în când, dar stilul de viaţă şi programul ei făceau aproape imposibilă orice fel de viaţă personală. Era fie de gardă, fie epuizată, fie dormea. Arăta foarte bine, dar efectiv nu avea timp pentru un bărbat şi îşi petrecea timpul în halat medical, spre deosebire de sora sa geamănă, la fel de frumoasă, care se distra tot timpul. Teoretic, Sasha agrea ideea de căsătorie şi de familie, dar pentru ea erau încă la ani distanţă. Şi, în realitate, deseori se gândea că ar fi mult mai simplu să rămână necăsătorită. Bărbaţii cu care ieşea ocazional se săturau de programul ei solicitant în câteva săptămâni.
Dintre toate cele patru colege de apartament, doar Morgan avea o relaţie serioasă şi, din fericire, îl plăceau toate pe prietenul ei, având în vedere că rămânea frec-vent peste noapte în apartamentul lor. Max Moore avea propriul apartament pe West Side, dar al lor era mai convenabil pentru el, căci restaurantul lui era după colţ. II cunoscuseră toate într-o seară, la un an după ce Morgan şi Sasha se mutaseră în apartament, când ieşi-seră să vadă restaurantul nou, un fost bar de cartier dă-răpănat, pe care Max îl cumpărase şi îl transformase într-un loc popular, cu un bar animat şi mâncare nemaipomenită. El şi Morgan începuseră să iasă împreună câteva zile mai târziu. In cei patru ani care trecuseră de atunci, restaurantul devenise înfloritor şi avea mare succes în cartier. Max’s îl ţinea ocupat pe bărbat zi şi noapte. Era zilnic acolo până la 2.00 noaptea, iar la 10.00

dimineaţa pleca iar la muncă pentru a se pregăti de prânz. Max era un tip nemaipomenit şi îl îndrăgeau

Apartamentul
21
toate. Era înnebunit după sport, un bucătar grozav şi foarte muncitor. Era o persoană cumsecade din toate punctele de vedere. Provenea d intr-o familie irlandeză numeroasă care se certa mereu, dar, în esenţă, se iubeau unii pe ceilalţi. La 35 de ani, i-ar fi plăcut să se căsăto-rească şi să aibă copii, dar Morgan îi spusese clar încă de la început că mariajul şi copiii nu făceau parte din planurile ei. Max credea că se va mai îndupleca în privinţa asta, dar fata nu o făcuse de patru ani, iar el nu o forţa. Ea avea 33 de ani, aşa că se gândea că aveau timp şi era ocupat cu restaurantul, sperând să mai deschidă cel puţin încă unul, ceea ce era costisitor, aşa că nu se grăbea nici el. Dar ajunsese să îşi dea seama cât de hotărâtă era Morgan să nu se căsătorească niciodată şi să nu aibă copii. Relaţia lor era plăcută şi serioasă, dar cariera lui Morgan însemna totul pentru ea şi nu intenţiona să o pună în pericol.
Claire se schimbă în pantaloni scurţi, tricou şi sandale fără toc când se întoarse acasă de la serviciu, iar Abby ajunse puţin mai târziu, îmbrăcată cu o salopetă peste un maiou rupt, plin de vopsea. Avea vopsea şi în păr şi o pată albastră pe faţă, văzu Claire ridicând privirea de la planşa de desen şi zâmbindu-i. De obicei, Morgan venea târziu de la serviciu, după ce se întâlnea cu clienţii, deseori la un pahar, iar Sasha ajungea de la spital la orice oră, în funcţie de tură, şi cădea lată în pat.
- Bună, spuse Claire cu un zâmbet cald. Pot să ghicesc ce ai făcut astăzi.
- Am inspirat toată ziua vapori toxici de la vopsea, spuse Abby mormăind istovită în timp ce se prăbuşea pe canapea, fericită că ajunsese acasă.
Ivan avea o şedinţă cu un potenţial sponsor, dar spu-sese că s-ar putea să o sune mai târziu. Locuia într-o garsonieră din East Village, puţin mai mare decât o debara. Plătea o chirie modică şi trăia într-un imobil de şase

22
Danielle Steel
etaje, fără lift. Garsoniera o subînchiriase gata mobilată de la un prieten.
- Găseşti de mâncare în frigider, îi spuse Claire. Am fost la cumpărături în drum spre casă. Avem sushi, care arată destul de bine.

Cumpărau pe rând alimentele de bază pentru toată lumea, ceea ce funcţiona mai bine decât să încerce să îşi dea seama cine ce mâncase. Erau generoase şi bine in- tenţionate şi nu se certau niciodată pe bani. Se respectau una pe cealaltă, motiv pentru care convieţuirea lor funcţiona atât de bine.

- Sunt prea obosită ca să mănânc, spuse Abby.

Vopseaua o îngreţoşase. Ivan se răzgândise referitor la culoarea decorurilor de patru ori. Era dramaturg, regizor şi producător, aşa că avea dreptul să dicteze cum ar trebui să arate decorurile.

- Cred că fac o baie şi mă duc la culcare. Ziua ta cum a fost? o întrebă Abby.

Claire se gândi, ca întotdeauna, că era plăcut să te întorci acasă şi să găseşti oameni cărora să le pese de tine. Acasă, părinţii ei nu vorbeau niciodată unul cu celălalt şi nu o făcuseră de ani buni. Era mai uşor astfel.

- Lungă. O bătălie continuă, răspunse Claire, cu o expresie descurajată. Walter îmi detestă toate noile schi-ţe şi vrea să le modific pentru a se potrivi cu stilul lor. Şi am o nouă stagiară, fiica unei prietene de-a lui din Paris. Pare de 12 ani şi urăşte totul în State. Din spusele ei, e mult mai bine în Paris şi nimeni de aici nu ştie ce face. Tatăl ei este bancher, iar mama lucrează pentru Chan- nel. Se poate să aibă vreo 22 de ani şi crede că le ştie pe toate. Walter le face o favoare părinţilor ei, aşa că m-am trezit cu ea pe cap.

- Poate că i-ar plăcea să picteze decoruri, spuse Abby zâmbind larg. Sau să dea cu aspiratorul prin teatru. Asta ar pune-o la punct.

- Preferă să îmi critice schiţele, spuse Claire, corec-tând ceva pe planşa de desen, în timp ce intra Morgan.

Avea picioare lungi, purta tocuri şi un taior bleuma-rin de pânză, cu o fustă scurtă. Părul ei brunet era coafat modern, îl purta până la umeri şi avea în mână câteva cutii cu mâncare de la restaurantul lui Max. Le aşează pe masa de metal pe care le-o găsise mama lui Claire, on-line, la un preţ nemaipomenit.

- Scările acelea mă vor omorî într-o zi. Max ne-a dat pui fript şi salată Caesar.

Le trimitea mereu mâncare sau le gătea duminică seara, lucru care le plăcea tuturor.

- Aţi mâncat? întrebă Morgan zâmbindu-le şi aşezân- du-se lângă Abby pe canapea. Se pare că ai pictat decorurile din nou, spuse Morgan cu un ton neutru.

Era obişnuită să o vadă plină de vopsea.
Nu arăta ca o scriitoare, ci ca un zugrav în cea mai mare parte a timpului.
- Ştii, ai putea să-ţi găseşti de lucru ca zugrav. Cel puţin ai face parte dintr-un sindicat şi ai primi o leafă decentă, o tachină ea, scoţându-şi pantofii cu toc şi în- tinzându-şi picioarele. Restaurantul era ticsit în seara asta, comentă ea.
-Mereu e aşa, răspunse Claire. Mulţumim pentru mâncare.
Se ridică de la masa de desen, ademenită de mirosul delicios al mâncării trimise de Max. Puiul avea o aromă ispititoare.
Merseră toate trei în bucătărie, scoaseră farfurii şi ta-câmuri, iar Morgan deschise o sticlă de vin să o împartă, în timp ce Abby se duse să ia şerveţele şi pahare şi, un minut mai târziu, stăteau la masă râzând şi vorbind, în timp ce Claire le-o descria pe noua stagiară. Nimic nu mai părea atât de rău când puteau să râdă sau să vorbească despre o problemă. Dialogurile lor erau întotdeauna pline de jovialitate, nu exista niciodată gelozie

între ele, erau doar nişte bune prietene care nu aveau nimic de împărţit şi se cunoşteau bine - atât slăbiciuni-le, cât şi calităţile. Erau iertătoare, tolerante cu stările proaste ocazionale şi se sprijineau întotdeauna una pe cealaltă, în provocările cu care se confruntau. Toate aveau joburi solicitante, care erau un motiv de stres în plus în vieţile lor.
Tocmai terminau de mâncat când pe uşă intră Sasha, cu părul blond prins cu un elastic strâns în vârful capului, de unde se iţeau două creioane, şi cu stetoscopul în jurul gâtului. Purta saboţi şi halatul medical familiar, parcă singurele piese vestimentare din garderoba sa. Claire nu-şi mai amintea când o văzuse ultima dată în rochie.
- Am ajutat la naşterea unor tripleţi astăzi, le anunţă ea pe cele trei femei de la masă, aşezându-se lângă Morgan.
- Cel puţin ai făcut ceva util, spuse Claire admirativ, iar Sasha clătină din cap când Morgan îi întinse un pa-har de vin.
- Sunt încă de serviciu. Sar putea să fiu nevoită să mă întorc mai târziu. Era cât pe ce să pierdem unul din tripleţi, dar se aflau trei medici obstetricieni în sală. M-au lăsat să închid cezariana, ceea ce a fost de-a dreptul impresionant. Au fost acolo şi trei pediatri. Mama are 46 de ani - copiii erau concepuţi in vitro. S-au născut la şapte luni, dar vor fi în regulă. Nu ştiu de ce ar dori cineva tripleţi la vârsta ei. Soţul ei are peste 60 de ani - va avea 80 şi ceva când copiii vor absolvi facultatea. Dar erau în al nouălea cer, căci erau primii copii pentru amândoi. Sau căsătorit anul trecut.

Familie într-o clipă. Ea are un serviciu foarte bun pe Wall Street, iar el este directorul executiv al nu ştiu cărei companii. Poate că aşa vom fi şi noi într-o zi, spuse Sasha zâmbind, luând din salata Caesar. Mâncase un sendviş la spital, dar nu putea rezista niciodată mâncării pe care le-o trimitea Max - era întotdeauna delicioasă.

Apartamentul

25

- Nu contaţi pe mine, spuse Morgan, terminându-şi vinul, la ideea de a avea tripleţi la 40 şi ceva de ani. Mai curând m-aş arunca de pe un pod.
- Mi-ar plăcea foarte mult să am un copil, spuse Abby, însă nu chiar acum.
- Şi să sperăm că nu cu Ivan, spuse Morgan cu sinceritate, dacă vrei să îl întreţină. Ai nevoie de un tip cu serviciu, dacă vrei să ai copii şi să ai o relaţie cu cineva responsabil, ceea ce nu e cazul cu Ivan.

Fetele ştiau că părinţii încă o ajutau pe Abby, acum, la 29 de ani, fapt care o stânjenea. Voia să fie independentă, dar până atunci nimeni nu îi cumpărase lucrările.

Claire câştiga un salariu decent, iar Morgan muncea din greu pentru banii pe care îi primea de la George Lewis. Părinţii ei nu avuseseră nici un sfanţ, iar ea şi tratele său munceau din copilărie. Ştiau amândoi cum e să creşti cu bani puţini. Abby şi Sasha să născuseră în familii bogate, sau cel puţin familii care aveau bani şi care „o duceau bine". Insă condiţiile diferite în care crescuseră cele patru colege de apartament nu le separau. Erau deschise cu privire la trecutul lor şi ştiau prea bine că viaţa, cu sau fără bani, nu era atât de uşoară pe cât părea din exterior.

- Nu vreau copii mult timp de-acum încolo, spuse Abby gânditoare.
- Poţi avea un copil la 46 de ani, zise Sasha zâmbind larg şi luând o bucată de pui.

Toate păreau încântate că erau împreună, luau masa şi se relaxau la sfârşitul zilei.

- Pare un pic cam târziu, spuse Abby abătută.

Lua totul textual, la fel cum credea minciunile lui Ivan.

- Nu zău, spuse Sasha râzând. Amintiţi-mi să nu fac copii la aproape 50 de ani. Dar nu-şi putea închipui că va avea copii nici mai devreme. Avea încă ani de studiu în faţă, dată fiind specialitatea pe care şi-o alesese. Nu ştiu care este răspunsul. Viaţa trece atât de repede, la naiba,

că te trezeşti într-o zi şi îţi dai brusc seama că ai îmbătrânit. Nu pot să cred că am deja 32 de ani. Mă simt ca şi când aş fi avut 18 ani, zise Sasha clătinând din cap şi rămânând pe gânduri.
- Nu mi te plânge mie - sunt cu un an mai mare de-cât tine. Morgan i se adresă direct, apoi privi serioasă spre celelalte două femei. Iar voi, fetelor, sunteţi nişte copile. Era cu cinci ani mai mare decât Claire şi cu patru decât Abby. Totul trece foarte repede şi mai am atât de multe de făcut ca să ajung acolo unde îmi doresc.
Evoluase foarte mult de când terminase şcoala de afaceri şi, după standardele majorităţii, avea mare succes. Morgan avusese mereu aşteptări mari de la ea însăşi.
Apoi Sasha se ridică de la masă căscând şi îşi duse farfuria în bucătărie, punând-o în maşina de spălat vase.
- Mă duc la culcare, în caz că mă vor suna mai târziu, spuse ea şi dispăru în dormitor un moment mai târziu, după ce îi mulţumi lui Morgan pentru cină.
Abby merse să facă un duş, încercând să scape de vopsea. Şi, un pic mai târziu, Morgan se băgă în pat cu ceva de citit pentru serviciu, iar Claire se întoarse la planşa de desen. Fusese o seară plăcută. Rareori se în-tâmpla să fie toate acasă la cină. Acest fapt făcuse ca ziua să pară mai uşoară, iar problemele cu care se confruntaseră, mai puţin neplăcute. Claire zâmbi în sinea ei, gân- dindu-se la colegele sale de apartament. Erau femei bune toate şi oamenii care însemnau cel mai mult pentru ea, în afară de mama sa. Se susţineau reciproc în preocupările lor. Exact aşa cum ar fi trebuit să fie o familie, se gândi ea, reuşind să creeze un detaliu care îi plăcea mult într-unul din desene. Şi partea cea mai bună pentru toate era că nu era familia în care se născuseră, ci aceea pe care o aleseseră şi funcţiona pentru toată lumea.
în timp ce se concentra la desenul ei, spera că aveau să locuiască împreună pentru totdeauna sau pentru o vreme foarte, foarte îndelungată.
Apartamentul era

cufundat în tăcere, în timp ce ea cugeta la acest lucru. Fetele adormiseră deja. Ea era pasărea de noapte a gru- pului şi îi plăcea să lucreze până târziu. Trecuse de ora 2.00 când stinse luminile şi se duse în dormitorul ei. Se spălă pe dinţi, îşi puse cămaşa de noapte şi se strecură în pat câteva minute mai târziu. Nu îşi dăduse seama că lucrurile aveau să evolueze

astfel, dar aceasta era casa şi familia pe care şi le dorise întotdeauna. Nici una din ele nu era ursuză sau furioasă şi nu se dezamăgiseră niciodată una pe cealaltă. Nimeni nu făcuse sacrificii care să stârnească resentimente pentru totdeauna. Iar apartamentul din Hell's Kitchen era adăpostul de care avea nevoie fiecare dintre ele pentru a-şi urma visurile.

capitolul 2

In metrou, în drum spre serviciu a doua zi, Morgan văzu că restaurantul lui Max era pomenit la pagina şase din Nete York Post şi zâmbi în sinea ei citind. Cele câte-va rânduri dedicate afacerii vorbeau despre mâncarea şi atmosfera grozave şi enumerau câţiva dintre actorii, scriitorii, dansatorii şi sportivii care îşi petreceau timpul acolo; desigur, întotdeauna îl menţionau pe Greg. Citea Wall Street Journal şi New York Times în fiecare dimineaţă când se întorcea de la sală, la ora 6.00, dar îi plăcea să arunce o privire prin Post şi să citească bârfele de la pagina şase, pentru frivolităţi şi picanterii şi ştia cine le dăduse probabil informaţiile despre restaurant. II sună pe fratele ei de îndată ce coborî din tren si merse pe jos până la serviciu. Era o altă zi caniculară, şi Morgan purta o fustă neagră scurtă, o bluză albă apre- tată şi tocuri, iar bărbaţii o remarcau în timp ce trecea pe lângă ei.

- Drăguţe vorbele despre restaurant, îl complimentă Morgan când Oliver răspunse la telefon.

Se ocupa de PR de când absolvise Universitatea Bos-ton, obţinând o licenţă în comunicare, cu 12 ani în urmă, iar acum era vicepreşedintele unei importante firme din New York şi avea câţiva clienţi bine-cunoscuţi, cei mai mulţi în domeniul sportului. Dar îi plăcea Max şi îi făcea câte o favoare ori de câte ori putea. Unul dintre clienţii săi, un atacant la echipa Yankees, era pomenit şi el la pagina de bârfe în dimineaţa aceea.

-A fost drăguţ din partea ta să faci asta, adăugă Morgan.

Se înţelegea bine cu fratele ei. Era singura ei rudă în viaţă şi se apropiaseră foarte mult de la moartea părinţilor, când erau încă mici amândoi.

Oliver şi partenerul său aveau un apartament drăguţ în Upper East Side şi îi plăcea să o tachineze că locuieşte în Hell's Kitchen, dar le făcea plăcere să o viziteze în mansardă şi le îndrăgeau pe colegele ei de apartament. Oliver îi mărturisise că era gay după moartea părinţilor. Spusese că nu ar fi îndrăznit să o facă cât timp tatăl lor fusese în viaţă. Acesta fusese antreprenor şi îi critica deschis pe gay, poate pentru că bănuia că şi fiul său era unul dintre ei. Insă Oliver se simţea bine în pielea lui. La 35 de ani, el şi Greg, partenerul său, erau împreună de şapte ani.

Şi Greg avea propriile probleme de familie. Provenea dintr-o familie catolică simplă, cu cinci băieţi, din Quebec. Patru dintre ei erau jucători profesionişti de hochei, iar tatăl lui fusese devastat când îi mărturisise că este gay. Acum spunea deschis că ştiuse că era gay dintotdeauna, de pe la nouă sau zece ani. Pur şi simplu îi plăceau băieţii, iar tatăl său se obişnuise în cele din urmă, deşi era trist din această pricină. Morgan şi Max mergeau la schi uneori cu Greg şi Oliver, când Max putea să îşi ia liber. Acesta îi tachina în legătură cu câinii lor, ceea ce îl făcea pe Oliver să mormăie. Era unul dintre puţinele lucruri asupra cărora nu era

de acord cu Greg. Aveau doi terieri Yorkshire şi un chihuahua, după care Greg era înnebunit şi pe care îi îmbrăca în echipamentul miniatural al celor de la Ran- gers, confecţionat special pentru ei.

- Pentru Dumnezeu, ai 117 kilograme şi eşti portar de hochei. Nu putem să ne luăm un câine de talie decentă, cum ar fi un labrador sau un golden retriever? Ne fac să părem atât de gay! se plângea Oliver, iar Greg râdea.
- Suntem! îi reamintea el lui Oliver, zâmbind larg.

Oliver bombănea neconvingător şi amenința în mod
regulat că îşi va lua un Saint Bernard, dar îi iubea şi el pe câini. El şi Greg nu încercaseră niciodată să ascundă ce erau. Greg era unul dintre cei mai importanţi sportivi care recunoscuseră deschis că erau gay.

-Vreţi să luaţi cina la restaurant sâmbătă? îl întrebă Morgan pe fratele ei, intrând în clădirea de birouri.

- O să-l întreb pe Greg. Spunea ceva despre o aniversare în Miami. Dacă suntem în oraş, mi-ar plăcea mult. Te anunţ.

Suna bine. li transmise un pupic şi închise, iar gân-durile i se îndreptară instantaneu spre muncă. Ea şi George, şeful ei, aveau programată o întâlnire în dimi-neaţa aceea cu un client care căuta să investească foarte mulţi bani. George îl curta de luni bune. Făcuse nişte investiţii foarte profitabile pentru unul dintre prietenii potenţialului client, iar Morgan îşi făcuse temele pentru întâlnire şi discutase pe îndelete planurile cu George. Avusese câteva sugestii suplimentare care îi plăcuseră lui George şi plănuia să le prezinte şi pe acestea. Făceau o echipă bună. Întotdeauna el îi spunea că era genială la cifre şi că putea să citească o foaie de calcul mai repede decât contabilii lor, găsind o greşeală care scăpase tuturor.

George era necăsătorit, chipeş şi plin de succes, dar relaţia sa cu Morgan se rezumase întotdeauna la muncă. Nu amesteca niciodată plăcerea cu

afacerile, lucru pe care ea îl respecta la el. La 39 de ani, era curtat cu insistenţă de toate amatoarele de bani din New York, printre

care se numărau şi câteva femei drăguţe, unele având chiar conturi impresionante. Se simţeau în siguranţă cu George, dat fiind că şi el avea propriii bani. Făcuse o avere în ultimii ani, iar Morgan îl respecta pentru asta. Era genial în ceea ce făcea şi îşi merita succesul. Învăţase multe lucruri de la el în ultimii trei ani. Nu se întâlneau niciodată în societate, dar îi plăcea să călătorească împreună cu el. Mergeau în locuri minunate pentru a se întâlni cu clienţii sau pentru a verifica investiţiile - Paris, Londra, Tokyo, Hong Kong, Dubai. Viaţa ei profesională era de vis.
Verifică toate datele pe computer, îşi organiză hârtiile pe birou pentru prezentare, dădu câteva telefoane, şi noul client apăru la ora 10.00. Era un bărbat celebru, în vârstă de 50 şi ceva de ani, care făcuse avere în urma bulei Dotcom din tehnologia avansată1; se spunea că este miliardar şi era interesat de tot ce aveau de spus George şi Morgan. George sugerase câteva completări la portofoliul său, unele dintre ele de mare risc, fapt care nu păru să îl facă pe client să dea înapoi. Preluase sugestiile lui Morgan şi chiar menţionase că erau ale ei. Întotdeauna era cinstit. Morgan îi mulţumi imediat după plecarea clientului, iar George părea încântat. Clientul fusese foarte receptiv la tot ceea ce propuseseră.
- Intrăm în joc, spuse el zâmbind larg.
Era foarte priceput, iar lui Morgan îi plăcea la nebu-nie să îl vadă interacţionând cu clienţii. îşi perfecţionase abordarea, transformând-o în artă.
Apoi Morgan se întoarse în biroul ei, iar ziua zbură, fiind prinsă cu şedinţe şi documentarea pe care trebuia să
0 facă după întâlnirea din dimineaţa aceea. Întotdeauna îşi făcea temele şi studia datele cu meticulozitate. George
1 în 1995, începea perioada care urma să fie cunoscută sub numele de bula Dotcom, caracterizată printr-o explozie de afaceri on-line apărute peste noapte. Acestea se listau la Bursă şi obţineau finanţări de zeci sau sute de milioane de dolari înainte de a ajunge să obţină profit. Apogeul a fost atins în martie 2000. (n.red.)

ştia că putea să conteze pe ea, şi Morgan îi dădu infor-maţiile aşteptate la finalul zilei.
Avu o întâlnire cu un analist de bursă, cu care ieşi să bea ceva în seara aceea. Voia să discute cu el două noi oferte publice iniţiale şi să afle ce părere are. Avea îndoieli în privinţa uneia. Visul ei era ca într-o zi să aibă propriii clienţi. Nu risca atât de mult ca George, dar avea cunoştinţe temeinice, folosea practici investiţionale rezonabile şi avea o experienţă nemaipomenită obţinută în cei şase ani de la terminarea şcolii de afaceri. Cariera ei evolua frumos, chiar dacă nu avea să atingă vreodată culmile la care ajunsese George în strălucitoarea lui carieră, dar cine ştie ce se putea întâmpla? Progresele profesionale erau vădite. Viaţa ei era pe un drum bun.
Era altă zi stresantă pentru Claire, ca urmare a disputei cu Walter în legătură cu numărul de pantofi pe care trebuiau să îi realizeze pentru linia de primăvară. El voia întotdeauna să meargă la sigur, atât când venea vorba de cantitate, cât şi de design. Claire îşi dorea să îi acorde o libertate mai mare, dar nu o făcea niciodată. Niciodată nu ceda în nici o privinţă. Iar Monique, noua stagiară franţuzoaică, o enervă cât era ziua de lungă. Claire avea senzaţia că dădăceşte un copil irascibil şi nu avea timp să îl împace. Când se întoarse la apartament, era extrem de furioasă şi îşi dorea să aibă curajul să îşi dea demisia. Dar avea nevoie de bani şi nu voia să rişte să rămână fără serviciu în timp ce îşi căuta altă slujbă sau să rişte serviciul pe care îl avea dacă începea să caute de lucru, iar Walter auzea despre asta şi o concedia. O legase de mâini şi de picioare, iar ea nu îşi dorea decât să creeze pantofi mai interesanţi.
Puse cheile pe masa din hol şi aruncă o privire la corespondenţă - erau doar facturi şi reclame; în rest, primea totul pe e-mail sau pe Facebook. Observă că Sasha era deja acasă. O văzu întinsă pe canapea, desculţă

şi în pantaloni scurţi, citind o revistă. Sasha ridică pri-virea şi îi zâmbi, sorbind dintr-un pahar de vin, ceea J ce însemna că terminase serviciul, fapt care era o uşu- j rare pentru ea. Rareori avea timp liber, iar Claire j nu îşi aducea aminte când o văzuse ultima dată citind o revistă.
- în sfârşit, ţi-au mai dat o pauză?
Era fericită pentru ea.
- Nu lucrez săptămâna asta, spuse Sasha vag, sorbind din vin. De ieri. Nu aş numi-o vacanţă.
Sasha îi aruncă un zâmbet, apoi se ridică în fund pe canapea.

- Am avut o zi jalnică, i se plânse Claire. S-ar putea să j trebuiască să o omor pe micuţa franţuzoaică, dacă nu îl j omor mai întâi pe Walter. încep să am fantezii în privin-ţa asta. M-am săturat să fac pantofi pentru femei fără imaginaţie şi fără bun-gust.
-Atunci demisionează, spuse Sasha direct. Dă-i dra- j culuI! De ce să fii nefericită la serviciu?
- Hei, nu mă ştii? Am nevoie de bani. Nu am moşte-] nit o avere şi ce mă fac dacă rămân fără serviciu şase j luni? S-ar putea întâmpla asta, zise Claire îngrijorată.
- Te poţi apuca de prostituţie, spuse Sasha cu un glas frivol şi, deodată, parcă nu erau cuvintele ei.
Era întotdeauna sensibilă în legătură cu temerile lui ! Claire legate de job şi viitor.
Apoi Claire o privi mai bine şi miji ochii, scrutând-o j îndeaproape.
- Zâmbeşte, îi spuse ea pe un ton secretos femeii fru- j moaşe de pe canapea.
Sasha avea o frumuseţe naturală, pe care nu o putea , umbri nimic, nici măcar părul nepieptănat şi halatul de spital.
- De ce?
- Nu contează de ce - zâmbeşte.
Sasha făcu ce i se spuse şi zâmbi larg, dând la iveală o | dantură superbă, perfectă. Nici măcar nu purtase aparat j

dentar. Fusese perfectă de la naştere. Iar Claire râse în momentul In care aceasta zâmbi.
- Doamne, ar trebui să fiţi obligate să purtaţi un semn sau să vă tatuaţi numele pe frunte.
Doar când zâmbeau se putea observa o vagă deosebire între surorile gemene. Deşi arătau la fel şi erau cu adevărat identice, exista o diferenţă aproape microscopică în zâmbetul lor. Claire o remarcase, însă Valentina continua să o păcălească de cele mai multe ori, mai ales atunci când voia, ceea ce se întâmpla deseori. Era mai răutăcioasă decât sora ei geamănă şi explica faptul spunând că Sasha era mai mare cu trei minute şi, drept urmare, mai serioasă. Valentina se considera sora mai mică şi stătea întinsă pe canapea sorbind din vin.
- Am crezut că eşti Sasha explică Claire, dar Valentina ştia deja şi părea amuzată.

Ii plăcea teribil să le păcălească. Din anumite puncte de vedere, se purta ca un copil obraznic, spre deosebire de sora ei mai responsabilă.

- Sasha zicea că ajunge acasă până la ora asta, dar tocmai m-a sunat să-mi spună că a fost reţinută la spital. Are o naştere. Nu ştiu de ce nu şi-a ales o specializare mai bună, cum ar fi chirurgia plastică.
- Liftingul facial pare şi mai dezgustător decât naşterile, spuse Claire cu sinceritate, turnându-şi un pahar de vin.

Valentina desfăcuse cu nonşalanţă una dintre cele mai bune sticle de vin alb, deşi de cele mai multe ori prefera şampania. Era răsfăţată de bărbaţii cu care se întâlnea, care erau bogaţi şi cei mai mulţi dintre ei erau de două ori mai vârstnici decât ea, fiind înnebuniţi după tânără. Era greu să nu fie, şi fata avea toate obiceiurile unui copil răzgâiat, spre deosebire de Sasha. Toate fetele din apartament o iubeau pe Sasha şi o tolerau pe Valentina. Uneori era amuzantă, dar nici una dintre ele nu ar li vrut să locuiască cu ea. Nici Sasha. Valentina o scosese

din minţi în perioada copilăriei şi a adolescenţei, deşi aveau în continuare o relaţie apropiată, cum se întâmplă în cazul gemenilor.

Valentina se duse în dormitorul Sashei şi ieşi de acolo câteva minute mai târziu, purtând o fustă foarte drăguţă, cu care Claire nu o mai văzuse pe colega sa de apartament îmbrăcată tot anul. Valentina lua tot ce dorea, întotdeauna, şi nu îi cerea niciodată voie su- rorii sale.

- Nu va avea niciodată timp să o poarte, îi spuse Valentina lui Claire, aşezându-se şi turnându-şi alt pahar de vin. Mie îmi stă oricum mai bine. Ea slăbeşte pentru că lucrează prea mult. Totul atârnă pe ea.

Claire nu sesizase vreo diferenţă de greutate între ele şi nimic altceva care le-ar fi diferenţiat, în afară de zâmbet.

Stătură de vorbă o vreme, apoi Valentina îşi reluă lectura din Vogue şi peste o jumătate de oră apăru Sasha care fu surprinsă să vadă că sora ei era îmbrăcată cu fusta ei.

- De ce ai luat-o?

Nu părea fericită să o vadă şi părea pe grabă.

- Tu nu o porţi niciodată, aşa că o iau împrumut pentru câteva zile.

„Iar apoi vei uita să mi-o înapoiezi“, se gândi Sasha. I-o trimisese tatăl ei de la unul din magazinele lui din Atlanta. Aparţinea unui bine-cunoscut designer, iar tatăl său ştia că nu avea niciodată timp să îşi cumpere haine. Valentina nu avea nici o problemă când venea vorba să îşi cumpere

îmbrăcăminte sau să ia ce dorea de la sora ei. Oricum avea multe haine pe care le primea după şedinţele foto.

- Mi-a trimis-o tata, îi spuse Sasha, ca şi când acest fapt dădea importanţă fustei.

Valentina ridică din umeri. Nu se înţelegea cu tatăl lor şi nu o plăcea pe cea de-a doua soţie a acestuia, lucru pe care nu îl ascundea câtuşi de puţin.

- O să ies în oraş, îi spuse Sasha surorii ei, iar Valen-tina se aşează din nou pe canapea, îmbrăcată cu fusta împrumutată.
- Te întorci la spital?

-Am o întâlnire, spuse Sasha stânjenită. Am uitat. Tocmai m-a sunat să îmi amintească.

- Cu cine? întrebă Valentina părând surprinsă, la fel şi Claire, căci Sasha nu mai avusese o întâlnire de luni întregi.
- Un tip pe care l-am cunoscut luna trecută. Probabil credea că eşti tu. Se purta de parcă m-ar fi cunoscut, iar apoi şi-a dat seama că ne-a confundat.
- Şi-n continuare crede asta?

Valentina era amuzată, iar Sasha era iritată.

- Bineînţeles că nu. I-am spus, dar m-a invitat în oraş oricum. Este actor şi model de lenjerie intimă pentru Calvin Klein.

-Trebuie să fie drăguţ, spuse Valentina, privind spre sora ei.

- Cred că da. Nu aveam de gând să ies cu el, dar a făcut mare caz de faptul că aş fi uitat, şi nu am vrut să recunosc că aşa era. Mă duce la un vernisaj pe undeva, iar apoi la cină.

Nu părea genul de întâlnire tipică pentru Sasha, care se vedea de obicei cu alţi doctori, oameni pe care îi întâlnea la conferinţele medicale sau care aveau legătură cu munca ei. Un actor/model nu era stilul ei şi nici măcar al Valentinei.

- I-am spus că ne întâlnim într-o jumătate de oră, con- linuă Sasha.

Acum, că se gândea la asta, îi părea rău că Valentina ii luase fusta - nu ştia cu ce să se îmbrace.

- Imbracă-te cu ceva sexy, o sfătui Valentina, în timp ce Sasha dispăru în camera ei, cotrobăi prin garderobă şi scoase o rochie albă de bumbac, pe care o aruncă pe pat.

Valentina apăru o clipă mai târziu şi clătină din cap.

-Arăţi de parcă te duci la plajă. Ai o fustă neagră dreaptă, strâmtă în fundul şifonierului şi o bluză argintie mulată, fără umeri. Iade pe alea.
Sasha ezită un minut, apoi încuviinţă din cap. Valentina ştia mult mai multe despre modă decât ea. Fugi la duş şi fu gata zece minute mai târziu, însă părul ei blond şi lung era încă ud.
- Usucă-ţi părul ca să-i dai volum, machiază-te şi ia-ţi nişte tocuri, o sfătui sora ei geamănă, în timp ce Sasha intra din nou în baie, ieşind zece minute mai târziu şi arătând ca şi când se ducea într-adevăr la o întâlnire, doar că nu găsea pantofi cu toc în şifonier.
Intră în camera de zi desculţă, iar Claire îi înmână o pereche de sandale cu toc. Avea norocul să poarte ace-laşi număr. Sasha arăta nemaipomenit în ţinuta pe care i-o alesese sora ei geamănă şi cu încălţămintea colegei de apartament.
-Acum eşti sexy! îi spuse Valentina zâmbindu-i.
Sasha arăta acum ca Valentina, însă de-abia putea merge pe tocurile imense ale lui Claire.
-Nu se poate fără tocuri? Cred că era scund oricum. Nu-mi aduc aminte.
-Nu, nu se poate, spuseră Valentina şi Claire la unison.
Cinci minute mai târziu, tocurile Sashei se auzeau pe scări, iar ea se simţea ca o impostoare, sperând să nu-şi rupă gâtul de la înălţimea aceea ameţitoare. Se considera o copie jalnică a surorii ei gemene, iar cel cu care se întâlnea dorise probabil o întâlnire cu Valentina, nu cu ea. Fusese povestea adolescenţei lor. Mereu schimbau locurile. Sasha scria lucrări şi dădea examene în locul Valentinei, iar aceasta mergea uneori la întâlniri, dându-se drept Sasha.
Sasha opri un taxi pe lOth Avenue şi îi dădu şoferului adresa unei galerii din Chelsea, unde trebuia să-l întâlnească pe cel care o invitase în oraş. II văzu imediat ce intră, iar el veni direct la ea.
Apartamentul
37
- Uau! Arăţi uimitor.
Avea telefonul mobil în mână şi făcu o poză înainte ca ea să apuce să-l oprească.
- De ce ai făcut asta? întrebă Sasha stânjenită.
- Pun tot ce fac pe Instagram, îi spuse Ryan Phillips.
Gândul acesta o făcu să se simtă jenată şi îl urmă în
galeria aglomerată, unde bărbatul părea să cunoască pe toată lumea.

Ryan era un bărbat chipeş, cam de vârsta ei şi, în timp ce femeile roiau în jurul lui, Sasha se simţi goală în bluza pe care îi spusese sora ei să o poarte. Pur şi simplu nu era stilul ei şi era ciudat să nu fie îmbrăcată în halatul de medic. Câţiva bărbaţi stătură de vorbă cu ea, iar Ryan era atent, dar ea continua să creadă că arăta ca o copie ieftină a Valentinei şi era epuizată când plecară de la galerie şi luară un taxi până la un restaurant din SoHo, aglomerat şi zgomotos, şi unde îl cunoştea, din nou, toată lumea. Conversaţia fu aproape imposibilă după ce se aşezară la masă şi îi mai făcu o poză cu telefonul, fapt care o scoase şi mai tare din sărite. Se întreba dacă le spunea oamenilor că îşi dăduse întâlnire cu celebrul manechin Valentina, nu cu sora ei geamănă. Se simţea ca o impostoare în prezenţa lui, dar îşi spusese că i-ar face bine să iasă după atâta vreme. Nu o mai invitase nimeni în oraş de luni întregi şi se simţea vinovată că nu făcea efortul de a cunoaşte oameni noi şi de a ieşi. Dar acum, că era acolo, totul era foarte ciudat. Era un bărbat chipeş, dar nu aveau nimic în comun şi se îndoia că o va mai invita a doua oară să iasă împreună.

-Şi cu ce te ocupi? o întrebă el după ce comandaseră, strigând peste larma restaurantului zgomotos.

Sasha observase că i se vedeau muşchii clar conturaţi pe sub tricoul negru, pe care îl purta cu nişte blugi de aceeaşi culoare. Arăta fantastic şi nu era greu să-ţi dai seama că mergea la sală în fiecare zi.

- Sunt medic obstetrician, strigă la rândul ei, iar el păru uluit de răspuns.

- Credeam că eşti manechin, ca sora ta.

Ea clătină din cap, zâmbind larg.

- Nu, sunt rezidentă la obstetrică-ginecologie la un spital NYU. Mă ocup de naşteri.

Ceea ce-i spusese îl lăsă fără cuvinte pentru moment, apoi încuviinţă din cap.

- Presupun că e o chestie cool.

Habar nu avea cu ce se ocupa când o invitase în oraş. îi plăcea pur şi simplu cum arăta şi tânjise după Valentina luni la rând.

Sasha nu o spuse, dar Ryan era prea tânăr şi prea sărac pentru sora ei, care ieşea doar cu bărbaţi foarte bo-gaţi şi mult mai în vârstă. Tânărul nu era pe potriva ei.

- îţi place să fii doctor? o întrebă el, neştiind ce să îi spună.
- Foarte mult. Ţie îţi place să fii actor?

- Da, voi avea un rol într-un film în L.A. Aştept veşti. Am participat la o audiţie săptămâna trecută. Am avut câteva roluri în seriale difuzate în cursul zilei, iar reclamele pentru Calvin Klein sunt grozave.
Ea încuviinţă din cap şi, după ce le fu adusă cina, iar zgomotul din jurul lor crescu, fură scutiţi să mai continue conversaţia, până când ieşiră din nou în stradă. O cuprinse cu braţul când plecară de la restaurant, cu o privire întrebătoare.
- Vrei să vii la mine acasă? E la câteva străzi de-aici.
Geografia nu era o problemă, dar nu-l cunoştea şi era
evident că se aştepta să se culce cu ea în schimbul cinei. Şi, oricât de drăguţ era, nu o atrăgea ideea de a face sex cu un străin.
-Trebuie să fiu la spital la 6.00, mâine-dimineaţă. Ar trebui să merg acasă, zise ea, neştiind ce altceva să spună.
„Glumeşti?1* ar fi fost nepoliticos şi nu voia să pară mironosiţă.
- Da, bine. Va trebui să mai facem asta cândva, spuse el, cam neconvingător.

Apartamentul
39
Sasha îşi dădea seama că pentru el, dacă nu avea de gând să i se bage în pat, nu prea mai avea rost să o reva- dă. Ryan o conduse la un taxi cinci minute mai târziu şi îi făcu cu mâna în timp ce se îndepărta. Sasha se simţi ameţită; seara fusese zgomotoasă, plictisitoare şi nesatis- făcătoare. Nu ştia cu nimic mai mult despre el decât ştiuse când se întâlniseră, în afară de faptul că era luat în considerare pentru un rol Intr-un film din L.A. Avu sentimentul că scopul unor astfel de întâlniri, cu bărbaţi ca el, nu era să se cunoască unul pe celălalt, ci doar să iasă în oraş, să se îmbrace frumos, să ia masa împreună, să socializeze la petrecerea de la galerie şi, dacă era posibil, să ajungă în pat. Aproape nici unul din aceste lucruri nu o atrăgea şi erau atât de superficiale, încât vizionarea emisiunilor de jocuri de la TV părea mai intimă. Se simţea ca şi când ar fi irosit întreaga seară şi o dureau picioarele din cauza pantofilor cu tocuri ridicole pe care îi împrumutase de la Claire. Nimic nu părea să merite. Şi era umilitor şi prostesc că dăduse curs unui astfel de lucru. Când taxiul se apropie de strada ei, auzi sirene în depărtare şi văzu vreo şase maşini de pompieri, cea a şefului de unitate, parcată de-a curmezişul, şi câţiva poliţişti care blocau traficul, împiedicându-i să intre pe stradă. Taximetristul se opri, se uită la ce se întâmpla şi se întoarse să-i spună că nu o putea duce până la destinaţie.
- Este în regulă, spuse ea, plătindu-l şi lăsându-i un bacşiş generos. Pot să merg pe jos de aici.

Deşi, când coborî din taxi, simţi un fior de teamă pe şira spinării. Intrarea era blocată de cinci maşini de pompieri şi de poliţie, o ambulanţă şi două maşini ale paramedicilor. Un poliţist o opri de îndată ce încercă să înainteze.

- Nu puteţi merge acolo, domnişoară. Au luat foc câ- i ova clădiri. E prea periculos. Va trebui să aşteptaţi aici.

îi arătă un cordon de poliţie pe care nu îl putea depăşi, iar Sasha îşi lungi gâtul să vadă ce clădiri ardeau.

Părea să fie mare agitaţie în mijlocul străzii, spre care alergau bărbaţii. Pompierii purtau echipamente grele, căşti şi măşti pe faţă şi se grăbeau spre clădiri. Văzu că erau ridicate scări pe faţada a două imobile şi atunci îşi dădu seama cât de aproape era clădirea lor de foc. Ini-ma începu să îi bată puternic în timp ce privea, gân- dindu-se la colegele ei de apartament. Trebuiau să fie acasă toate în seara aceea şi se întreba dacă erau de partea cealaltă, pe 39th Street, sau aşteptând, pe lOth Avenue. îşi scoase telefonul să le sune, ca să verifice. Şi, în acelaşi timp, văzu că Secţia 34, care îşi avea sediul la doar o stradă distanţă de ele, trimisese două cisterne la locul incendiului.

Privi agitaţia din susul şi din josul străzii, şi acum putea vedea flăcările care ieşeau din amândouă clădiri-le. Pe acoperiş erau pompieri care făceau găuri cu to-poarele, pentru a lăsa dogoarea să iasă, în timp ce alţii îndreptau furtunurile cu apă înspre flăcări. Fumul care ieşea era negru, ceea ce, ştia, însemna că focul făcea încă ravagii. După ce avea să fie sub control, fumul avea să devină alb.

- Dumnezeule! exclamă Sasha, părând şocată şi agitată când Claire răspunse la telefon. Ce s-a întâmplat? De ce nu m-aţi sunat nici una?

-Nu aveai ce face. Nu am vrut să-ţi stricăm întâlnirea. Am ieşit la o jumătate de oră după ce-ai plecat. A început într-o clădire şi a luat foc şi următoarea cam acum o oră. Se pare că nu pot să-l oprească.

- La naiba, nu suntem decât la două clădiri distanţă. Voi unde sunteţi, fetelor?

- Pe lOth Street. Morgan a mers la restaurantul lui Max şi ne-a adus nişte sticle cu apă. Se simte dogoarea focului până aici.

Aerul era ticsit de fum. în timp ce privea, Sasha văzu doi pompieri cu măşti pe faţă coborând de pe scări şi ducând oameni înveliţi în pături. Unul dintre

ei nu se mişca, iar celălalt era o bătrână, care părea îngrozită, în vreme ce pompierul cobora scara cu ea. Era evident, privind fumul care ieşea în vălătuci pe fe-restre, că mai rămăseseră prea puţine lucruri intacte înăuntru. Şi ce nu era mistuit de flăcări era înecat de jeturile puternice de apă. Părea că ar putea să-şi piardă apartamentul, dar, dintr-un motiv sau altul, focul se îndrepta spre vest, nu înspre ea, şi altă clădire din capătul îndepărtat luă foc sub ochii tuturor. Se simţi vinovată pentru uşurarea ei când văzu că flăcările se îndepărtaseră de clădirea lor, deşi îi părea rău pentru oamenii care locuiau în partea cealaltă, în clădirea care explodase în flăcări.

- Situaţia nu arată prea bine, spuse Sasha tristă. Tocmai au scos o bătrână, i-au pus masca şi au urcat-o în ambulanţă, iar acum mai aduc doi.
- Dai o mână de ajutor? o întrebă Claire, în timp ce Sasha îi privea cu ochi mari.
- Nu au nevoie de mine, decât dacă nu cumva vreuna din doamnele acelea în vârstă naşte. Sunt trei maşini cu paramedici care ştiu ce să facă mai bine decât mine.

Două ambulanţe tocmai trecuseră pe lângă ea cu sirenele pornite. Sasha mai vorbi la telefon cu Claire în următoarea oră. Nici una dintre ele nu voia să plece din locul în care se afla, ca nu cumva să rateze ceva impor-tant. Şi, în cele din urmă, o oră mai târziu, apărură pri-mele semne de fum alb prin găurile din cele trei acoperişuri şi pe ferestrele clădirilor. Flăcările se domo-leau. Ambulanţele trecuseră în goană pe lângă Sasha de câteva ori. Fata le pierduse şirul şi zări două tărgi cu siluete lipsite de viaţă, acoperite cu pături. Mai văzu un pompier care era adus la o ambulanţă, după ce un coleg de-al lui îl scosese rănit dintr-o clădire. Veniseră maşini de pompieri din tot oraşul.

Era 2.00 dimineaţa când agitaţia începu să se poto-lească, dar pompierii ieşeau din toate cele trei clădiri

cărând cadavre. Sasha auzi poliţiştii din jurul ei vorbind că muriseră şapte oameni, cinci erau răniţi, plus pompierul pe care îl văzuse transportat. Vorbi apoi cu Claire din nou, asigurându-se că Morgan şi Abby erau cu ea. Morgan sugeră să se întâlnească la restaurantul lui Max, la celălalt capăt al străzii. Clădirea lor nu mai era în pericol, dar li se spusese că va mai dura o oră sau două înainte să se poată întoarce acasă. Sasha era sigură că va duhni a fum când vor ajunge. Insă ar fi putut rămâne fără casă în seara aceea dacă vântul şi-ar fi schimbat direcţia, şi se gândi la oamenii care muriseră când

ocoli blocul pentru a se întâlni cu celelalte fete pe lOth Avenue. Rămaseră tăcute în drum spre restaurantul lui Max. închisese cu jumătate de oră în urmă şi număra banii, în timp ce personalul din bucătărie şi picolii făceau curăţenie. Max ieşise se vadă ce se întâmplase de vreo două ori şi le mai adusese apă, apoi se întorsese la muncă. Fusese o seară aglomerată.

- Ce vâlvătaie, comentă el când sosiră, văzându-le obosite pe toate patru.

Sasha se clătina încă pe tocurile înalte ale lui Claire. Celelalte purtau tricouri, pantaloni scurţi şi încălţămin-te cu talpa plată, luate în grabă.

- Şapte oameni au murit din cauza inhalării fumu-lui, spuse Sasha cu tristeţe. Cred că cei mai mulţi erau bătrâni.

Nu îi cunoşteau pe nici unul personal, dar locatarele mansardei îi recunoscuseră pe unii dintre vecinii lor din vedere şi le făcuseră cu mâna din când în când. Era tragic să se gândească la cum îşi sfârşiseră viaţa. Era unul din riscurile clădirilor foarte vechi. Unul dintre pompieri îi spusese lui Morgan că focul se declanşase de la un scurtcircuit, într-o clădire care nu fuseseră renovată, ca a lor şi, dat fiind că apartamentele aveau chiria plafonată, acolo locuiau câţiva dintre chiriaşii iniţiali.

Apartamentul
43

Băură împreună o sticlă de vin la restaurantul lui Max şi, în cele din urmă, la ora 3.30, li se permise să se întoarcă în apartament. Clădirea duhnea a fum şi deschiseră toate ferestrele când ajunseră acasă, pornind aerul condiţionat, dar era evident că va dura zile întregi sau mai mult ca mirosul de fum să dispară. Clădirile aflate în apropiere ardeau încă mocnit, iar pompierii le stropeau cu apă atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. Nimic din bunurile personale dinăuntru nu avea să mai rămână.

- Frate, a fost cât pe ce! spuse Morgan, aşezându-se pe canapea cu Max.

In graba lor, nu luaseră nimic cu ele. Doar Abby îşi înşfăcase laptopul, în care se afla romanul ei. Iar Claire strecurase nişte fotografii cu părinţii ei în poşetă. Restul păruse neimportant, dar le-ar fi părut rău să-şi piardă casa. Instalaseră detectoare de fum în mansardă cu ani în urmă şi nu avuseseră niciodată un incendiu în cartier, atât de aproape. Era un sentiment ciudat şi deprimant, mai ales că muriseră oameni.

Era 5.00 dimineaţa când se duseră toate la culcare, dar înainte, Claire se întoarse spre Sasha.

- Apropo, cum a fost întâlnirea ta?

Sasha uitase deja de ea, în agitaţia stârnită de incendiu.

- Ridicolă, răspunse ea. O pierdere totală de timp. Aş prefera să stau acasă cu voi toate, să muncesc sau să dorm, spuse ea căscând. Era frumuşel, dar nu am avut ce să vorbim.
- Mai sunt şi băieţi buni, îi reaminti Morgan, iar Sasha păru sceptică şi Claire clătină din cap.
- Cred că l-ai luat tu pe ultimul care mai rămăsese, comentă Claire zâmbind, referindu-se la Max, care mergea să se pregătească de culcare şi lăsă fetele să discute despre întâlnire.
- La ce te aştepţi de la un model de lenjerie intimă, pentru Dumnezeu? o întrebă Morgan pe Sasha.

- îmi tot făcea poze ca să le pună pe Instagram, să le vadă cei care-l urmăresc, spuse Sasha. Probabil că le-a spus că ieşise cu Valentina.
Morgan şi Claire bănuiau că era probabil adevărat. Nu prea avea cum să fie impresionat de rezultatele obţi- nute de Sasha la Facultatea de Medicină şi, pretinzând că ieşise cu Valentina, i-ar fi dat pe spate pe toţi priete-nii.
Morgan bombăni auzind că pusese poze de la întâl-nire pe Instagram.
- Cel puţin ai încercat, o consolă Morgan pe Sasha, care se întoarse spre Claire. Şi cum dracu' mergi pe to-curile astea? Mie mi-a fost teamă că voi cădea şi-mi voi fractura şoldul.
- Nu poţi să mergi la o întâlnire în saboţi sau şlapi, sublinie Claire, şi toate râseră.
- De ce nu? Aşa am făcut cu ultimul tip cu care am ieşit. Era rezident la ortopedie. Am ieşit după serviciu în halate medicale şi ne-am simţit destul de bine, până când a recunoscut că era logodit, dar nu era sigur că se va căsători, aşa că ieşea cu alte fete pentru a vedea ce simţea cu adevărat pentru logodnica lui.
- Drăguţ, comentă Morgan.
- Presupun că nu eram ce trebuie pentru el. Am auzit că s-a căsătorit pe 4 Iulie. Ea este asistentă la Terapie intensivă şi probabil că el şi-ar fi dorit să fie cu o doctoriţă. Poate că sunt nebuni cu toţii. Ce bine că nu am timp să merg la întâlniri. Nu ştiu de ce m-am deranjat în seara asta.
Doar ca să nu îşi iasă din mână şi credea că aşa trebuia să facă. Sora ei spunea mereu că nu trăia deloc. Iar Valentina nu se înşela, dar Sashei nu îi păsa.
- Două întâlniri nereuşite nu sunt o scuză pentru a trăi ca o călugăriţă. Şi nu aveţi nici o scuză, îi spuse Morgan lui Claire. Nu puteţi sta singure mereu. Trebuie să faceţi un efort pentru a găsi tipul potrivit.

- Şi apoi ce? Te căsătoreşti şi ajungeţi să vă urâţi pen- tru tot restul vieţii? spuse Claire pe un ton pesimist.
Părinţii ei nu se urau, dar, după părerea ei, tatăl îi distrusese viaţa mamei sale. Iar aceasta îl lăsase, ceea ce era şi mai rău.
- Lucrurile nu stau mereu aşa, insistă Morgan, deşi aşa se întâmplase cu părinţii ei, care nu ar fi trebuit să se căsătorească niciodată.
Insă cei din generaţia ei erau mai atenţi şi mai pru-denţi în legătură cu persoana cu care se căsătoreau şi cu motivul pentru care o făceau. Sau locuiau pur şi simplu împreună, ceea ce lui Morgan i se părea mai logic. Motivele pentru care se căsătoreau părinţii lor nu mai erau valabile. Să renunţi la viaţa ta, la carieră şi la un oraş pentru un bărbat le părea tuturor o idee proastă care aducea nefericirea, aşa cum se întâmplase în cazul părinţilor lui Claire şi ai lui Morgan.
- Ei bine, cred că mă voi lăsa de întâlniri pentru o vreme, spuse Sasha uşurată.
- Nu e ca şi când ai fi excelat la capitolul acesta, o ta- chină Morgan. Nu poţi să te dai bătută după o întâlnire plictisitoare. E ridicol.
- Nu, este ridicol să ieşi cu ţipi cu care nu ai nimic în comun.
Sasha era prea obosită ca să se mai gândească la asta acum. Le spuse noapte bună colegelor de apartament şi se îndreptă spre dormitorul ei pentru a se culca. Trebuia să fie la spital la 6.00 dimineaţa ca să asiste la naşteri. Viaţa ei era mult prea reală pentru a pierde timp cu bărbaţi precum Ryan şi nu avea atâta nevoie de o cină. Când se întinse şi închise ochii pentru un minut, el îi ieşi complet din minte şi îl uită. Fusese o seară lungă şi înspăimântătoare pentru cei care riscau să-şi piardă casele şi tragică pentru cei care muriseră, ceea ce făcea ca întâlnirea ei să pară neînsemnată. Căzu într-un somn

adânc, recunoscătoare chiar şi pentru jumătate de oră, mai ales că apartamentul lor scăpase de flăcări.
capitolul 3
Abby picta din nou decorurile la teatru, iar Ivan lua prânzul cu un agent teatral, când intră o tânără drăguţă, care părea puţin pierdută. Avea nişte sâni enormi, care aproape îi ieşeau din maioul bărbătesc. Purta blugi mulaţi şi avea un păr blond lung şi ciufulit, care o făcea să arate de parcă tocmai s-

ar fi dat jos din pat. Abby se întrebă dacă Ivan programase audiţii, dar nu aveau nici un rol în piesa lor actuală, nici în următoarea, pentru o fată de vârsta ei.
Lăsă pensula din mână şi se uită spre ea.
- Te pot ajuta cu ceva?
- Eu... Am ceva pe care voiam să-l las pentru Ivan Jones. Mi-a spus că i-l pot lăsa la teatru. Este aici?
Abby clătină din cap şi observă că fata ţinea la piept un plic maro gros.
- Este o piesă pe care am scris-o, şi Ivan a spus că se va uita peste ea. Sunt de la Actors Studio. Sunt actriţă şi lucrez la piesa asta de doi ani. Cred că am nevoie de puţin ajutor şi el s-a oferit. Mă numesc Daphne Blake.
Ceva din cuvintele ei îi trezi o amintire. Abby venise la teatru cu un plic exact la fel, cu trei ani în urmă, când Ivan o convinsese să încerce să scrie o piesă în loc de romanul la care lucra, apoi îi promisese că o va pune în scenă. I se declanşă o alarmă în minte şi simţi pericolul.
- Eşti scenograf? o întrebă fata cu interes.
- Nu, şi eu sunt dramaturg. Facem cu toţii ce este de făcut pe aici: pictăm decorurile, vindem bilete înainte de spectacole şi facem curăţenie în teatru. Vrei să îmi laşi mie plicul? l-l voi da când se întoarce,

Apartamentul
spuse Abby încet, încercând sa nu pară agitată sau suspicioasă.
Nu avea de ce să îşi facă griji, iar Ivan avea tot dreptul să citească piesele altora. Deşi punea în scenă doar piesele lui avangardiste, care nu primeau niciodată recenzii bune şi nici măcar nu atrăgeau atenţia presei. Ivan era foarte furios că toate piesele pe care le regizase fuseseră ignorate. Nici măcar cei care se ocupau de spectacolele Off Off Broadway nu spuneau nimic despre munca lui. Era cea mai mare insultă posibilă. Avea un mic cerc de sponsori, care îi dădeau bani doar atât cât să se descurce şi care credeau în munca lui. Insă nu folosise nici un bănuţ din fondurile acelea pentru a monta vreuna din piesele lui Abby.
- Te deranjează dacă aştept? o întrebă fata, strângând plicul la piept, ca şi când cineva ar fi încercat să i-l fure.
Şi Abby simţise asta cândva în legătură cu munca ei. Cu atât mai mult în privinţa romanului neterminat de-cât atunci când venea vorba de operele experimentale pe care Ivan voia să le scrie. I se păreau încă forţate şi nefireşti. Dar avea încredere în el.

-Nu, dar s-ar putea să întârzie, poate destul de mult, îi spuse Abby fetei. Cred că avea de făcut şi nişte comisioane.

O enerva puţin prezenţa fetei acolo, aşteptând sosirea lui Mesia sau cuvintele oracolului. Şi ea avea aceleaşi sentimente în ceea ce-l privea. Stilul lui era eteric şi ciudat. Dar ştia atât de multe despre teatrul experimental, încât Abby îl considera unul dintre geniile neglijate ale timpurilor lor. Şi se pare că la fel stăteau lucrurile şi în cazul acestei fete care se aşează pe rândul al doilea în teatru ca să-l aştepte, în timp ce Abby continuă să picteze decorurile cu mână tremurătoare. Picta un diavol mare pe care aveau să-l folosească în actul al II-lea şi era plină de vopsea roşie, care arăta ca stropii de sânge în părul ei.
Fata aşteptă două ore fără a scoate un sunet, citind o carte pe care o avea cu ea, iar Abby aproape că uită

că era acolo. Iar apoi apăru Ivan şi zâmbi spre Abby care era pe scenă.
- Cum merge? o întrebă el, referindu-se la diavolul pe care îl picta. Sper că este înspăimântător.
O privi radios când li se întâlniră privirile şi ea simţi că i se înmoaie genunchii, la fel cum se întâmpla de fiecare dată când se uita la ea.
O fermeca şi ar fi făcut orice pentru el. Tresăriră amândoi când fata vorbi cu o voce blândă din rândul al doilea, în teatrul luminat discret. Abby închisese luminile, lăsând doar spoturile puternice de pe scenă, astfel încât să poată vedea ce lucra şi uitase că era acolo. Ivan se îndreptă spre sunetul vocii şi fu speriat când observă că îl privea cu adoraţie, lucru pe care îl sesizase şi Abby şi nu-i plăcu. Plutea ceva ameninţător în aer.
- Ce faci aici? o întrebă surprins.
- Ai spus că pot să trec să îţi las piesa ca să o citeşti, îi reaminti ea.
- Da, aşa e, spuse el, ca şi când uitase şi zâmbi spre ea.
Morgan îl comparase totdeauna cu Rasputin când se concentra asupra femeilor. Sasha era de părere că era pur şi simplu un ticălos. Dar Abby vedea ceva la el, ceva ce le scăpa prietenelor ei, iar tânăra care îi vorbea gândea acelaşi lucru.
- O voi citi duminică şi luni când teatrul este închis şi îţi voi spune părerea mea. Apoi îi veni o idee. Vrei să mergem la o cafea şi să îmi povesteşti despre ea câteva minute? Dacă tot m-ai aşteptat, îmi poţi explica ce încerci să realizezi, ca să nu ratez intenţia pe care ai avut-o.

Abby ştia la fel de bine ca el că piesa nu ar trebui să aibă nevoie de interpretarea dramaturgului, ci ar trebui să vorbească de la sine. Dar nu spuse nimic şi continuă să picteze decorurile, prefăcându-se că nu ascultă. Fata îi acceptă imediat propunerea şi părăsiră teatrul câteva minute mai târziu, prinşi în conversaţie despre piesă, în timp ce ea îi explica mesajul. Şi, pentru

un minut, pe Abby o cuprinse greaţa. Ştia deja povestea. Io spusese şi ei în ultimii trei ani. II văzuse flirtând şi cu alte tinere, actriţe care dădeau probe sau tinere regizoare care căutau de lucru. Niciodată nu lua asta în serios şi nu se simţea ameninţată, dar de data asta, dintr-un motiv necunoscut, se simţi astfel. Fata părea inocentă, dar hotărâtă, iar el era foarte zelos când vorbea cu ea.
Ivan se întoarse o oră mai târziu, fără fată, şi îi explică lui Abby ce au vorbit, ca să nu se îngrijoreze. Nu voia să fie supărată.
- Tatăl ei are foarte mulţi bani şi este dispus să susţină orice piesă pe care i-ar regiza-o cineva. Sunt sigur că ea nu se pricepe deloc la scris, dar ne-ar prinde bine banii, iar dacă taică-său cel bogat este dornic să ne ajute, voi citi aproape orice îmi dă ca să ne menţinem teatrul pe linia de plutire. Nu cred că e un lucru rău. Cel puţin îi explicase de ce era dispus să stea de vorbă cu ea şi părea atât de interesat de piesa ei. Uneori trebuie să te prostituezi puţin, pentru binele tuturor. Nu ca părinţii tăi, pentru mase, ceea ce înseamnă să îţi trădezi propriile valori într-o manieră de cea mai joasă speţă, dar câteodată îngerii apar în vieţile noastre şi s-ar putea ca tatăl ei să ne ofere exact susţinerea de care avem nevoie.
Abby suspină ascultându-1, vrând să creadă că ce spusese cu privire la motivul pentru care citea piesa era adevărat. Nu era complet sigură, dar era dispusă să îi acorde prezumţia de nevinovăţie. Lui îi plăcu foarte mult diavolul pe care îl pictase în după-amiaza aceea, deşi mai toată vopseaua roşie era pe cămaşa şi în părul ei. Apoi o întrebă dacă voia să vină la el în seara aceea, după ce va lua cina cu un prieten care avea probleme cu femeile, despre care voia să discute.
- E prea târziu la miezul nopţii? întrebă el, mângâin- du-i gâtul şi lăsându-şi mâna să coboare spre sânii ei, iar ea se topi sub atingerea lui.
-Nu, e bine.

Avea să fie pe jumătate adormită până atunci, dar gândul că se va putea cuibări în braţele lui, satisfăcută după ce vor face dragoste, era prea tentant pentru a re- zista. Era un amant iscusit care înţelegea corpul unei femei, iar sexul era ca un drog şi o făcea să uite orice altceva - răstimpul îndelungat de când aştepta să-i pună în scenă piesa şi chiar şi pe fata bogată care îl aşteptase la teatru toată după-amiaza.

- Voi veni la miezul nopţii, spuse ea cu voce slabă când el o sărută.

Apoi îşi aminti că unele dintre colegele ei de aparta-ment se gândeau să treacă pe la restaurantul lui Max sâmbătă seara şi se întrebă dacă el voia să li se alăture după spectacol. Nu-i spusese niciodată că nu le plăcea pe colegele ei de apartament, dar ea o simţea cu uşurinţă. Şi era reciproc. Ivan le evita ori de câte ori era posibil, iar când Abby îl invită, îi dădu un răspuns vag.

- Spectacolul mă va istovi. Nu voi fi în stare să fac faţă unei mulţimi de oameni şi unui restaurant zgomotos. Dar mersi oricum. Poate altă dată?

Ea încuviinţă din cap şi nu insistă. Ştia că investea multă energie în piesele pe care le monta.

- Insă tu mergi cu ele dacă vrei. Eu mă voi duce acasă şi mă voi băga în pat.

Invitaţia fusese una obişnuită, pentru cineva care nu avea planuri, însă cina de duminică seara pe care o luau în mansardă era o tradiţie săptămânală şi venea toată lumea.

-Vrei să luăm cina la apartament duminică seară? îl întrebă ea timid.

Ivan se purta stângaci cu prietenele ei şi aproape niciodată nu participa la mesele lor ca în familie, care se ţineau în mod obişnuit duminica seara. Mereu avea câte o scuză ca să nu vină.

-Trebuie să mă întâlnesc atunci cu contabilul, spuse el repede. Iar acum trebuie să citesc piesa fetei,

ca să putem obţine banii şi susţinerea tatălui ei. O să luăm amândoi cina săptămâna viitoare, promise el.

Dar întotdeauna se eschiva când venea vorba de planuri şi niciodată nu ţinea minte serile pe care ea i le sugera. Singurul mod în care petrecea timp cu el era pe nepusă masă, când avea el chef şi nu era prea istovit după spectacole. Abby nu era surprinsă că refuzase - era obişnuită. Era o persoană inventivă până în măduva oaselor şi nu era uşor să îl convingi, aşa că nu mai încercă.

îl lăsă la teatru şi se duse acasă să se spele, încercând să scape de vopsea înainte de a se întâlni cu el la garsonieră. Lui Ivan nu îi plăcea lipsa de intimitate de acasă de la ea şi prefera să petreacă nopţile împreună, atunci când se întâmpla, la el. Era un loc înghesuit şi dezordonat, dar puteau fi singuri în timp ce se abandonau lucrurilor ispititoare pe care le făceau în pat.
O sărutase din nou înainte să plece, iar fata i se părea neînsemnată acum lui Abby. Era un mijloc pentru atingerea unui scop - banii pentru teatru, de care ştia că avea nevoie cu disperare. Până şi susţinătorii săi obişnuiţi aveau finanţe limitate. Iar un teatru atât de avangardist precum al lui nu producea prea mulţi bani. Deseori jucau cu sala pe jumătate goală, pentru că foarte puţini oameni îi înţelegeau creaţia. Era foarte neclară.
Când fusese foarte strâmtorat, Ivan o rugase să-i îm-prumute bani de câteva ori pentru a-l ajuta să plătească chiria la teatru, iar ea o făcuse, rămânând astfel fără bani în următoarele câteva săptămâni. Nu voise niciodată să le ceară bani părinţilor ei pentru el, dat fiind că el nu era de acord cu munca lor, lucru pe care nu ezita să-l afirme. Banii pe care îi dădea erau din economiile ei, şi Ivan era mereu iritat că părinţii ei nu erau dispuşi să îi susţină teatrul, la cât de bogaţi îi credea. Abby nu îi spusese niciodată că tatăl ei era convins că era un impostor care scrie aiureli şi că nu avea să ajungă nicăieri, niciodată. îşi dorea ca Abby să înceapă să scrie52
Danielle Steel
din nou materiale „normale, nu ceea ce el considera a fi „gunoi experimental. Nici Ivan nu îi plăcea mai mult decât îl plăceau ei pe el.
Abby sosi la mica garsonieră a lui Ivan la miezul nopţii, iar el dormea dus. Părul lui, care începea să încărunţească, era răvăşit când îi deschise uşa şi păru surprins să o vadă, apoi o strânse în braţe. Era gol când deschise uşa şi nu părea să-l deranjeze, fiind o noapte caldă şi neavând aer condiţionat. Abby rămăsese fără suflu după ce urcase până la etajul şapte, cu atât mai mult după ce Ivan îi scoase hainele şi începu să facă dragoste cu ea înainte să ajungă în pat. Făcură dragoste toată noaptea şi adormiră unul în braţele celuilalt în zori. Nopţile precum aceasta o ţineau legată de el şi îi alungau toate îndoielile şi dezamăgirile. Ivan se pricepea foarte bine să o dea pe spate iar şi iar, să-i sucească minţile şi să îi facă trupul să cânte de parcă ar fi fost o harpă.
Sasha era de gardă sâmbătă seara, dar trecu pe la restaurantul lui Max pentru a lua cina. Morgan era deja acolo, Claire nu avea nici un plan, aşa că veni împreună cu Sasha, iar Abby spusese că s-ar putea să treacă pe acolo în drum spre casă, după ce termina treaba la teatru. Planurile lor de sâmbăta

seara erau întotdeauna neconturate şi spontane, iar Max le rezerva o masă, în cazul în care apăreau.

- Ivan vine? le întrebă Sasha pe celelalte, sperând că nu.
- Nu, Abby a spus că va fi „prea obosit11 după spectacol, slavă Domnului, îi răspunse Claire.

Iar Sasha se ruga să nu fie sunată şi chemată la spital, dar, pentru orice eventualitate, nu avea să bea. Oliver şi Greg spuseseră că s-ar putea să vină şi ei, iar Sasha o invitase pe Valentina, dar aceasta era plecată în weekend în St. Bart's cu un nou bărbat. Spunea că era francez, un tip nemaipomenit, în vârstă de 60 de ani,

Apartamentul

53

multimilionar, care tocmai se mutase la New York. Bărbaţii cu care se întâlnea Valentina erau îndeajuns de în vârstă pentru a-i fi taţi, aşa că Sasha nu era surprinsă. După ce se îndepărtase de tatăl ei, Valentina părea disperată să îl înlocuiască într-un alt fel.

In timp ce cele trei femei pălăvrăgeau relaxate, apă-rură Oliver şi Greg, bronzaţi şi relaxaţi, după ce petrecuseră luna august în Hamptons, unde stătuseră într-o casă împreună cu prietenii. Erau cu toţii încântaţi de revedere.

Comandară vin, mai puţin Sasha. Restaurantul era aglomerat în seara aceea. Max le trimise aperitive, iar ei discutară, povestindu-şi ce mai făcuseră şi vorbind despre incendiul din apropiere, care îi speriase pe toţi. Claire se plânse din nou de stagiara ei franţuzoaică, iar Morgan spuse că avea o mulţime de clienţi noi; entuziasmată, Sasha spera să lucreze la clinica de infer- tilitate în lunile următoare, şi conveniră să cumpere o nouă canapea neagră de piele pentru apartament, de la unul din furnizorii de decoraţiuni ai mamei lui Claire. Iar Oliver anunţă că el şi Greg voiau să organizeze cina de Ziua Recunoştinţei la ei acasă în anul acela, pentru toţi cei care nu plecau la părinţi. Vorbiră despre ce se mai întâmplase şi făcură planul pentru sezonul de toamnă împreună, iar Morgan sugeră să închirieze o cabană de schi pentru un weekend în Vermont, ceea ce li se păru tuturor o idee bună. Max şi Morgan erau pasionaţi de schi, la fel ca Oliver şi Greg, iar Sasha spuse că i-ar plăcea şi ei, dacă nu va fi de gardă în weekendul acela. Claire nu schiase niciodată, dar spuse că s-ar putea să vină oricum, doar ca să fie cu ei. Părea foarte distractiv, deşi mereu vorbeau despre asta, însă nu găseau niciodată un moment care să fie potrivit pentru toată lumea. Comandară felurile lor preferate de mâncare la cină şi încercară câteva lucruri noi, pe care Max le adăugase

54

în meniu şi le recomanda. Nimeni nu fu dezamăgit. Sasha îi făcu pe toţi să râdă când le descrise întâlnirea cu modelul de lenjerie intimă. Nu se aştepta să o caute din nou şi nu-i păsa. Şi, exact când îşi termină povestea, veni Abby, care părea uşor agitată, se scuză că întârziase, îşi ceru scuze şi pentru Ivan, spunând că era istovit şi se dusese acasă la culcare. Nu îi duceau lipsa, dar se bucurau să o vadă pe Abby. Aceasta spuse că spectacolul se desfăşurase bine, deşi nimănui nu-i păsa. Chelnerul strânse farfuriile de pe masă, iar ei comandară desert şi cappuccino. Sasha primi un mesaj, şi o clipă mai târziu privi încruntată spre prietenii săi.
- Tocmai mi s-a terminat pauza.
Purta blugi şi un pulover roz şi se putea schimba în uniforma medicală când ajungea la spital - nu trebuia să mai treacă pe acasă. O chemau pentru nişte gemeni. O internaseră pe mamă cu o săptămână în urmă ca să împiedice travaliul prematur, dar nu mai puteau amâna. Copiii mai aveau o lună până la termen şi apăruseră complicaţii. Sasha trebuia să plece.
-Mă cheamă datoria, spuse ea ridicându-se şi pu- pându-i pe fiecare înainte de a pleca. Ne vedem mâine. Vin la Ziua Recunoştinţei, apropo, dacă nu lucrez, îi spuse ea lui Oliver când îl îmbrăţişă. Nu mai suport să tragă ai mei de mine. întotdeauna, unul din ei se supă-ră. Stau aici de Ziua Recunoştinţei şi probabil voi fi de gardă atunci. Dacă nu sunt la spital, contaţi pe mine. îi voi spune Valentinei, dar poate că ea va fi în Gstaad sau Dubai cu un nou tip.
Valentina nu mai fusese acasă de sărbători de ani întregi, din toate motivele pe care tocmai le menţionase Sasha. Era prea stresant pentru ele şi, fără să vrea, părinţii lor le făceau zile negre. Era ca şi când s-ar fi jucat jocul cu odgonul, iar Sasha se simţea precum frânghia, trasă în direcţii opuse de părinţii care încă se certau, la şapte ani după ce divorţaseră.
Apartamentul

- Te aşteptăm bucuroşi, o asigură Oliver, şi ea ştia că Ziua Recunoştinţei va fi minunată la ei acasă.
Aveau un apartament frumos şi le plăcea mult să primească prieteni, lucru la care se pricepeau, spre deosebire de Morgan, care nu fusese niciodată o gazdă atât de bună ca fratele ei şi nu se pricepea la gătit la fel de bine ca Max, care le gătise de Ziua Recunoştinţei, cu un an în urmă.
Sasha plecă imediat, iar ceilalţi rămaseră să facă planuri pentru toamnă. Zâmbea încă gândindu-se la seara pe care o petrecuse cu ei în timp ce mergea cu taxiul spre spital, iar apoi trecu în viteză prin sala de urgenţă şi

pe holurile din spate, urcă intr-un ascensor, îndreptându-se spre sala de naşteri, unde ştia că o aşteptau pentru a asista sosirea pe lume a gemenilor. în lift, se trezi gândindu-se la Valentina şi întrebân- du-se ce făcea cu bărbatul cu care era în St. Bart's. Poveştile ei de dragoste nu ţineau de obicei decât câteva luni. Nici ea, nici Sasha nu păreau să aibă capacitatea de a se ataşa de cineva pe termen lung. Motivul evident era căsătoria nereuşită a părinţilor lor, care fusese toxică cu mult timp înainte de divorţ. Valentina iubea un pic cam prea mult distracţia şi nu avea mari pretenţii de la bărbaţii cu care ieşea - nu trebuiau decât să fie bogaţi şi bătrâni. Iar Sasha era „prea ocupată'* pentru a se implica serios într-o relaţie, însă alţi doctori şi chiar rezidenţi păreau să reuşească să aibă relaţii şi să se căsătorească, dar ea nu se putea vedea făcând asta încă sau poate niciodată. Era prea speriată că lucrurile vor merge prost.

Ieşi din lift dusă pe gânduri şi se izbi de un doctor care purta un halat alb. Acesta se îndrepta tot spre sala de naşteri, şi Sasha aproape că îl doborî la pământ şi fu cât pe-aci să cadă odată cu el.

- îmi pare rău! şopti ea, îndreptându-se şi ridicând privirea spre o faţă pe care o mai văzuse, dar nu o cunoştea.

Apoi plecă în grabă, merse să se spele şi să îşi schimbe hainele şi câteva minute mai târziu intră în sala de naşteri în care se afla mama gemenilor. Era altă mamă în vârstă, deşi bărbatul care stătea lângă ea părea mult mai tânăr decât aceasta. Vedeau tot felul de combinaţii în perioada aceea, bărbaţi şi femei, cupluri de acelaşi sex, oameni mai vârstnici, mai tineri şi paciente infertile care aveau naşteri multiple, cu ovule donate. Existau numeroase opţiuni şi posibilităţi, şi rareori vedeau la spital gemeni identici ca ea şi Valentina, fiindcă nu puteau fi concepuţi decât pe cale naturală, iar hormonii folosiţi pentru infertilitate produceau gemeni fraterni, nu identici, care erau un dar al naturii.

- Bună, sunt doctor Hartman, zise Sasha şi zâmbi calm spre pacientă, care avea dureri puternice, provocate de travaliu, căci nu i se făcuse anestezia epidurală.

Vorbeau despre cezariană, dar încă nu luaseră o decizie. Mama gemenilor dorise să nască natural, dar se răzgândi rapid, după durerile provocate de contracţii. Plângea, în timp ce bărbatul mai tânăr care o însoţea o mângâia pe cap şi o ţinea de mană, spunându-i vorbe liniştitoare.

- Este mult mai rău decât am crezut că va fi, reuşi să spună, când Sasha îi sugeră epidurala.

Femeia fu de acord, iar Sasha se duse la oficiul asistentelor pentru a chema anestezistul. Se întoarse două minute mai târziu, în timp ce femeia în travaliu trecea din nou prin contracţii dureroase, care o făcură să ţipe.
- Te vei simţi mult mai bine în câteva minute, după ce îţi administrăm substanţa, o asigură Sasha, iar anestezistul de serviciu intră în sală.
Norocul făcuse să se afle la acelaşi etaj, în altă sală de naşteri. O pregăti pentru epiduralã, în vreme ce ea continua să plângă de durere şi, zece minute mai târziu, care i se părură o eternitate, se linişti. Vedea contracţiile pe monitor, dar nu le simţea, iar soţul ei mai tânăr era

uşurat. Păruse panicat când intrase Sasha în cameră. Aceasta se pricepea de minune să îşi calmeze pacientele şi să le facă să simtă că totul era sub control. Lua decizii hune, rapide, iar atitudinea ei faţă de pacienţi era extraordinară. Toţi doctorii cu care lucrase erau impresionaţi de ea. Acum trebuia să decidă dacă să îi facă cezariană sau să o lase să nască pe cale naturală. Pulsul bebeluşilor era puternic, deşi aveau să se nască prematur, cu patru săptămâni mai devreme, şi exista un argument solid pentru a-i lăsa să se nască pe cale naturală, stimulându-i să respire.
Discută cu cei doi referitor la opţiunile pe care le aveau, şi aceştia voiau să evite cezariana dacă era posibil. Veni şi rezidentul-şef şi fu de acord cu decizia. O duseră pe femeie cu targa mobilă spre sala de naşteri, urmaţi de anestezist, o asistentă, tatăl copiilor şi alţi doi doctori, liind vorba de gemeni. în sala de naşteri erau aşteptaţi de doi pediatri, iar Sasha observă că unul dintre ei era doctorul pe care fusese cât pe ce să-l doboare la pământ, când ieşise valvârtej din lift. îşi dădu seama că şi el era rezident, de la Secţia de terapie intensivă neonatală, tiindcă, tehnic vorbind, gemenii erau prematuri. însă era un lucru destul de obişnuit să se nască gemeni la 16 de săptămâni, şi monitoarele fetale ataşate de burta mamei şi intern arătau că bebeluşii erau bine.
îi reduseră femeii doza de anestezic, astfel încât să poată împinge, şi aceasta începu să ţipe din nou, spu-nând că durerea era prea mare.
- Atunci hai să scoatem copiii şi totul se va termina, spuse Sasha relaxată, urmărind lucrurile cu vigilenţă.
în sală se simţea încordarea şi nerăbdarea, şi Sasha îi spuse mamei să împingă, însă aceasta nu făcea decât să plângă şi să ţipe. Sasha ştia că îi aştepta cezariana dacă naşterea dura prea mult, pentru a evita presiunile suplimentare asupra bebeluşilor şi îi spuse ferm să împingă, consolând-o pentru durere, iar apoi, dintre picioarele

femeii apăru un cap şi, cu o mişcare sigură şi rapidă, Sasha scoase umerii şi corpul unei fetiţe care plângea din toţi rărunchii. Mama râse printre lacrimi, apoi înce-pu să ţipe din nou, în timp ce asistentele luau primul copil pentru a i-l duce rezidentului de la pediatrie, care îl verifică atent, în vreme ce Sasha asista al doilea copil mai mare şi mai greu de manipulat decât primul. După o clipă ieşi şi băiatul, ambele cordoane ombilicale fuseseră tăiate, iar bebeluşii arătau sănătoşi şi respirau bine, deşi aveau să fie supravegheaţi îndeaproape şi ţinuţi intr-un incubator câteva zile. Erau destul de mari - 2 kilograme şi jumătate -, ceea ce era normal pentru gemenii născuţi la 36 de săptămâni.
Totul decursese bine, iar Sasha simţi că tensiunea dispare din încăpere când soţul şi soţia se sărutară, încântaţi şi uşuraţi deopotrivă. Mamei i se permise să îşi ţină copiii în braţe şi îi aşeză puţin la sân, înainte de a fi duşi la Terapie intensivă neonatală, unde fură supuşi altor teste şi puşi într-un incubator împreună. Sasha felicită cuplul şi îi acordă mamei câteva îngrijiri după naştere, de îndată ce bebeluşii fură luaţi din încăpere. îi dăduseră ceva pentru a o seda şi femeia tremura violent în urma experienţei prin care trecuse, o reacţie normală.
Sasha conversă cu ea, în timp ce o cosea.
- Ţi-am spus că am şi eu o soră? E soră geamănă identică, pe care o cheamă Valentina. Te vei distra de minune cu bebeluşii tăi.
Continuă să stea de vorbă cu mama ca s-o distragă de la ceea ce făcea şi, după ce îi verificară semnele vitale, o duseră la Terapie intensivă, unde aveau să o ţină sub observaţie înainte de a fi trimisă în salon. Sasha o lăsă cu asistentele şi îi promise că va veni să o vadă a doua zi, felicitând-o din nou.
Soţul ei se afla la Terapie intensivă neonatală cu bebeluşii, iar mama adormi în urma administrării se- dativelor. Sasha merse să îşi ia o cafea din camera medicilor şi tocmai sorbea din pahar când intră rezidentul

de la Terapie intensivă neonatală, dorind şi el o cafea. Erau amândoi bucuroşi de naşterea reuşită. Era 3.00 dimineaţa, iar timpul zburase pe negândite.
- Cum se simt? îl întrebă Sasha pentru a se pune la curent cu starea bebeluşilor, pentru că el îi examinase mai atent decât ea.

- Perfect, li zâmbi. Ai făcut o treabă bună. Eram sigur că vei fi nevoită să faci cezariană când am văzut că femeia nu voia să împingă, dar ai convins-o cu delicateţe.
-Mulţumesc. îmi pare rău că a fost cât pe ce să te dărâm când am ajuns aici. Nu eram atentă şi voiam să ajung înainte să nască. A durat ceva mai mult decât credeam. Nu am vrut să te trântesc.
- Nu cred că ai fi putut, spuse el râzând. Era solid, cu umeri puternici şi mult mai înalt decât ea. Dar eşti puternică, nu glumă, o tachină el. Am jucat fotbal în colegiu.
- Mă bucur că totul a mers bine, spuse ea, relaxată.
Ştiau amândoi că lucrurile nu stăteau întotdeauna aşa
şi era devastator când se întâmpla asta. Sasha mai asistase la naşteri în care bebeluşul murea la scurt timp sau se năştea mort. Ura acest aspect al muncii. Dar în seara aceea fusese incitant şi distractiv, iar finalul, unul bun.
- Am asistat la naşterea unor tripleţi la începutul săp- (ământii. A fost destul de înspăimântător. Ai ratat momentul, spuse ea relaxată.
-Am auzit. Eram liber. Se mai întâmplă câteodată, dar nu prea des.
Ea râse, ştiind exact ce voia să spună.
- In seara asta luam cina cu prietenii când m-au sunat şi mi-au spus să vin, zise ea.
El presupuse că Sasha avusese o întâlnire. O femeie care arăta ca ea ar fi putut ieşi în oraş în fiecare seară, se gândi el.
- Norocul meu că te-au chemat, spuse el sincer, zâmbi ndu-i, iar ea se îndrepta spre vestiar pentru a se schimba din nou în hainele pe care le purtase la cină. Sper să mai avem ocazia să lucrăm împreună.

Ea dispăru prin uşile rabatabile spre vestiar şi nu o revăzu înainte să plece. Ii spuse ceva uneia dintre asistentele de serviciu când merse să verifice gemenii.
- Este foarte sexy rezidenta care a asistat la naştere în seara asta, zise el zâmbind larg, iar asistenta râse pentru că o cunoştea bine pe Sasha.
- Nu te ambala prea tare, îl avertiză ea.
- E căsătorită?
Ar fi fost dezamăgit, dar nu l-ar fi mirat. Majoritatea doctorilor cu care lucra erau căsătoriţi. Era posibil să fi luat-o vreun tip norocos.
- Nu iese cu nimeni de aici. îşi face treaba şi nu se ţine de prostii. E o femeie serioasă. Nu am văzut-o nici-odată pălăvrăgind cu băieţii.
- Poate că are un prieten, spuse el posomorât.

- Nu ştiu care-i povestea ei, dar, oricare ar fi, nu o spune. E nemaipomenit să lucrezi cu ea, dar nu intră niciodată în detalii personale cu nimeni.
- O să fiu atent la ea, spuse el, simţindu-se brusc obosit după ce tensiunile serii se risipiseră şi îşi dădu seama că nu ştia cum o cheamă, aşa că o întrebă pe asistentă.
- Sasha Hartman. Succes, spuse ea, cu o sclipire în privire şi, un moment mai târziu, rezidentul de la Tera-pie intensivă neonatală părăsea şi el clădirea.

îl chema Alex Scott, iar Sasha şi-l scosese din minte până să ajungă acasă şi să se bage în pat. Singurul ei gând era că fusese o seară reuşită la spital şi că se distrase la restaurantul lui Max cu prietenii. Nu avea nevoie şi nici nu voia mai mult de atât.

capitolul 4

Aşa cum promisese, Max găti cina la mansardă duminică seara. Aduse toate ingredientele de la restaurant şi făcu două feluri de paste, o salată mare şi friptură pentru toată lumea. Adusese câteva baghete franţuzeşti, focaccia

proaspăt coaptă, vreo şase feluri de brânză şi o prăjitură cu ciocolată, care fusese făcută în după-amiaza aceea. Toată lumea era binedispusă şi se strânsese în bucătărie, în timp ce el gătea. Morgan şi Claire aşezau masa. Oliver deschise sticla de vin. Greg făcu sosul pentru salată. Abby era acolo, dar Ivan se întâlnea cu contabilul şi plănuia să citească piesa lui Daphne Blake după aceea, aşa că nu venise. Sasha se întorsese acasă de la spital chiar înainte ca toţi ceilalţi să se aşeze la masă, şi li se alătură îmbrăcată cu obişnuita ei uniformă medicală albastră. Greg pusese nişte muzică şi era o atmosferă veselă. Max turnă vin, iar Morgan aşează farfuriile pline cu mâncare în faţa fiecăruia. Era un festin şi genul de duminică seara pe care îl îndrăgeau cu toţii. Râseră şi vorbiră mult. Era o reuniune familială a unor oameni buni, cu sentimente pozitive, în casa pe care o iubeau. Abby păru puţin încordată la început fără Ivan, dar se relaxă după al doilea pahar de vin şi, pentru că nu era de serviciu în seara aceea, bău şi Sasha.

- Unde este Valentina? strigă cineva din celălalt capăt al mesei, iar Sasha răspunse.
- Este încă în St. Bart’s, cu un tip nou. E francez.
- Şi bogat, adăugă Morgan şi toată lumea râse.

Stătea lângă Max, iar el o cuprinse cu braţul când îi mulţumi pentru cină. Era delicioasă şi mâncară tot.

Claire făcu cafea pentru doritori, iar Abby o aduse. Foată lumea participase, fusese o seară perfectă, şi la miezul nopţii Oliver şi Greg plecară. Greg avea antrenament a doua zi devreme, iar Oliver trebuia să ducă un client important la Good Morning America, la 7.00 dimineaţa. Ceilalţi mai zăboviră o vreme, iar Claire şi Sasha spălară vasele, în timp ce restul stăteau şi vorbeau. Nimeni nu voia ca seara să se termine. După ce îi mulţumiră toate lui Max pentru că adusese mâncarea şi gătise, d şi Morgan se duseră la culcare. Ea trebuia să se trezească devreme a doua zi.

Dispărură în camera ei şi vorbiră încet, aşezaţi pe pat. Lui Max îi plăcea enorm să petreacă noaptea cu ea acolo, deşi o tachina spunând că era ca şi când ar fi dormit într-un internat de fete, dar îndrăgea atmosfera primitoare. Se simţea ca acasă, nu ca într-un apartament în care locuiau patru femei. Uneori îi părea rău că el şi Morgan nu locuiau împreună, dar ştia că putea sta cu ea oricând dorea şi de obicei o făcea de două sau trei ori pe săptămână. Insă amândurora le plăcea să petreacă timp şi singuri. Erau foarte ocupaţi şi aveau slujbe extrem de solicitante.
Max se întinse în pat şi îi făcu semn.
-Vino lângă mine.
Nu fuseseră singuri toată seara şi, în intimitatea camerei ei, voia să facă dragoste cu ea. Şi ea se gândea la acelaşi lucru. După patru ani împreună, rar aveau această ocazie în timpul săptămânii sau nu aveau dispoziţia necesară dacă se întâlneau seara târziu, după ce el pleca de la restaurant, dar serile de duminică erau speciale pentru ei, când uitau de stresul profesional şi puteau fi pur şi simplu doi oameni care se iubeau şi îşi puteau arăta iubirea.
Se ţinură în braţe după aceea şi, câteva minute mai târziu, el dormea adânc, iar ea îl privea zâmbind. Era un bărbat atât de bun. Nu ştia cum de fusese atât de norocoasă să-l găsească, dar ştia că fusese binecuvântată. Ea şi Oliver erau amândoi norocoşi să aibă partenerii pe care îi aveau şi îşi construise fiecare relaţia pe care şi-o dorea, care era foarte diferită de ceea ce văzuseră în copilărie. Viaţa ei cu Max era perfectă exact aşa cum era, mansarda din Hell's Kitchen era căminul ei şi femeile cu care locuia erau surorile pe care nu le avusese niciodată. Max înţelegea cât de mult însemna asta pentru ea şi nu mai încerca să schimbe lucrurile. O accepta aşa cum era, independentă, muncitoare, plină de succes, bună cu el şi cu o fobie faţă de căsătorie.

*

în camera de zi, Claire şi Abby stăteau pe canapea, iar cea din urmă recunoscu că îşi făcea griji pentru Ivan şi îi spuse despre Daphne Blake şi piesa ei.
- Ştiu că nu m-ar înşela, dar îl asaltează şi este atât de tânără şi are un tată bogat, care vrea să îi susţină piesa. Oacă îl prinde în mreje cumva? Ştii cum sunt bărbaţii. Sunt atât de naivi.
Claire se gândi că Ivan era orice altceva, numai naiv iui, dar nu i-o spuse lui Abby şi încercă să o liniştească, lără a afirma ce credea despre el.
-Nici tu nu eşti bătrână, pentru Dumnezeu, spuse (ilaire, frustrată la cât de oarbă părea Abby la numeroa-sele ei calităţi şi la defectele la fel de numeroase ale lui Ivan, dintre care lipsa de onestitate era în capul listei, lira sigură că Ivan o minţea în legătură cu fata, dar nu voia să o supere. Este cu cinci ani mai mică decât tine şi cui îi pasă dacă are un tată bogat? Ivan este îndrăgostit de tine.
- Sper că ai dreptate, spuse Abby.
Părea mai calmă şi mai încrezătoare faţă de cum se simţea. Se duseră amândouă la culcare mai târziu, iar Claire era convinsă că Ivan o înşela pe prietena ei şi că o mai făcuse, probabil, de multe ori. Erau atâtea nopţi pe care nu le petrecuse cu ea, ascunzându-se în spatele unor scuze ieftine ori pur şi simplu nu venise la o întâl-nire sau nu răspundea la mobil când îl suna Abby. însă ca îi acorda întotdeauna prezumţia de nevinovăţie.
Sasha se dusese deja la culcare, epuizată de muncă şi relaxată după seara plăcută pe care le-o oferise Max.
Max plecă înainte să se trezească fetele a doua zi dimineaţa şi îi şopti lui Morgan că trebuia să se ducă la piaţa de peşte în Bronx, pentru a lua provizii proaspete. îi plăcea să aleagă cu mâna lui peştele, carnea şi legumele. De obicei, bucătarul venea cu el şi uneori Max îl lăsa ;'i meargă singur. Conducea restaurantul cu mână lermă şi toată lumea îl plăcea şi îl respecta acolo. Era iubit de toţi.

A doua zi Morgan ajunse la birou înaintea tuturor. Voia să se pregătească pentru prima întâlnire şi mai avea de citit şi de verificat nişte cifre pe calculator. George voia să facă o investiţie şi îi promisese că îi va spune opinia ei înainte de întâlnire. Se uita la informaţiile de pe computer când îi atrase atenţia ceva. Era doar un nume de pe lista de directori ai noii companii de care erau interesaţi. Căută numele pe Google şi văzu că fusese condamnat de juraţi cu cinci ani în urmă, însă se renunţase la acuzaţiile

împotriva lui. Fusese acuzat de către SEC1 că făcea tranzacţii bazate pe informaţii privilegiate, dar fusese absolvit şi scăpase fără condamnare, însă Morgan îi reţinuse numele. Nu-i plăcea faptul că era unul din directorii companiei şi îi pomeni despre asta lui George mai târziu în dimineaţa aceea, iar el râse.
- Nu a fost decât o mare confuzie, o coincidenţă când cineva din familia lui a cumpărat şi a vândut nişte acţiuni. Nu-ţi face griji, a fost reabilitat. Insă primeşti nota 10 pentru că ţi-ai făcut temele. Ii zâmbi şi păru încântat. Sunt mândru de tine.
Insă ei tot nu îi plăcea ideea că vor investi într-o companie în care unul dintre directori fusese acuzat de fraudă, chiar dacă numele său fusese reabilitat. Credea cu tărie în teoria că nu iese fum fără foc şi nu-i plăcea ideea că va trebui să-i explice situaţia clientului lor. Insă nu veni vorba despre acest subiect, iar George îi spusese înainte de şedinţă că nu merita să pomenească de el, deşi ea nu era de acord. Era unul dintre rarele momente când nu se puneau de acord, dar era şeful ei şi Morgan îi urmă indicaţiile. Clientul era încântat de companie şi trebuiau să facă o ofertă publică iniţială într-un an. Era genul de companie high-tech tânără, care le putea aduce tuturor o grămadă de bani dacă se dezvolta.
Morgan uită detaliul după şedinţă. Avu alte dosare de care trebuia să se ocupe şi pentru care trebuia
1 U.S. Securities and Exchange Commission - Comisia pentru Bursă şi Valori Mobiliare (n.red.)

să se documenteze. Nu se mai văzu cu George în dimi-neaţa aceea şi la prânz o sună Claire.
- îmi pare rău că te deranjez la serviciu, spuse ea cerându-i scuze.
- S-a întâmplat ceva?
-Nu... Da... Mă tot cert cu şeful de o lună. E foarte frustrant. Am nevoie de nişte sfaturi bune despre afa-ceri. Coborî tonul conspirativ: Nu ştiu dacă să rămân şi să îndur sau să caut altceva şi să-mi dau demisia. Vrei să luăm cina mâine-seară să vorbim despre asta?
-Sigur. Morgan era flatată de rugăminte şi era evi-dent că prietena ei era tulburată şi speriată de ceea ce va găsi pe piaţa locurilor de muncă dacă pleca. La Max, la 19.30? îi voi spune că vrem o masă retrasă, în spate.
- Mulţumesc, spuse Claire, recunoscătoare, fiind sigură că Morgan o va ajuta să îşi dea seama ce era bine să facă.
Aceasta se pricepea mai bine la afaceri decât Abby sau Sasha, deşi ar fi fost dispuse şi ele să o asculte.

- Cu drag, spuse Morgan, apoi se întoarse la lucru, iar Claire reveni la desenele pentru linia de primăvară, pe care le ura.
Walter părea că îi suflă în ceafă constant, ca şi când nu ar fi avut încredere în ea. Iar micuţa prostănacă din l'aris o scotea din minţi.
Sasha nu trebuia să fie la spital până la amiază, după > ina de duminică seara, aşa că putea dormi cât dorea, insă, cu toate acestea, era cât pe ce să nu se trezească la timp. Ajunse la spital în mare grabă. Purta blugi negri şi lin pulover alb şi îşi scoase iute halatul alb, cu ecuson, din dulap. Fu surprinsă să îl vadă iar pe rezidentul de la Terapie intensivă neonatală în camera medicilor.
- Se pare că petreci mult timp aici. Probabil că nu prea aveţi treabă pe secţie, îl tachină ea, iar el nu vru să n-cunoască faptul că îi verificase programul şi o aşteptase.
- Nu am avut ocazia să mă prezint aseară, spuse el, Minţindu-se stânjenit.

Era atât de frumoasă, că îi tăia respiraţia, era atât de j calmă şi de detaşată.
- Mă numesc Alex Scott.
- Sunt Sas ha Hartman, spuse ea simplu, grăbindu-se j spre uşă.
Ştia deja că o aşteptau trei femei în travaliu, iar una dintre ele era gata să nască. Era o mamă-surogat, care aducea pe lume gemenii altcuiva, iar părinţii gemeni- j lor plănuiau să fie în sală cu ea - avea să fie nebunie, i Mama-surogat era căsătorită, avea cam 30 de ani şi trei copii. Era a doua oară când îşi împrumutase corpul pen- j tru a purta copiii altcuiva. Credea că era o cauză nobilă , şi o sursă bună de venit. Părinţii biologici ai gemenilor erau disperaţi să aibă un copil şi fuseseră dispuşi să plătească oricât.
-Vrei să iei cina cu mine cândva... sau prânzul? o în- j trebă el repede, în timp ce Sasha se pregătea să plece.
Se întoarse surprinsă spre el. Gândul de a lua masa cu el, sau orice altceva mai mult decât o cafea în camera medicilor, nu îi trecuse prin cap. Părea doar un tip pri-, etenos de la serviciu şi îl considera un coleg şi nimic altceva. Nu avea nici cea mai vagă idee că era interesat de ea.
- Oricare, spuse ea, pe un ton neutru, ca şi când ar fi fost vorba de afaceri, gândindu-se la copiii pe care avea să-i moşească şi să li-i dea părinţilor legali.
- Mâine? întrebă el repede, cu speranţă în privire.
- Mâine, ce?
Se grăbea să plece şi vedea şi el asta.

- Mâine, cină?
- Prânz. La cantină. Sunt de serviciu.

Alex ştiu că era cea mai bună ofertă pe care o putea primi pentru moment.
-Sună bine. Şi eu. Te caut la prânz să văd cum ai programul.
Apartamentul
67
Ea încuviinţă din cap, îşi duse mâna la tâmplă mi-mând un salut militar şi dispăru pe uşă, iar el îşi înă-buşi un strigăt de bucurie când îşi aruncă paharul gol de cafea şi se întoarse în secţia lui. Fusese deja o zi minunată şi era doar amiază. De-abia aştepta prânzul de a doua zi.
Sasha era deja în sala de naşteri, verificându-şi pacienta, care se descurca bine cu contracţiile. Părinţii erau atât de entuziasmaţi, încât plângeau deja şi nici măcar nu venise momentul ca femeia să împingă. De-abia aşteptau să-şi ţină bebeluşii în braţe. Dar, momentan, pacienta era mama-surogat şi Sasha se concentra asupra ei. Copiii erau aşezaţi frumos, situaţia pe monitoare arăta Dine şi Alex Scott era ultimul lucru la care se gândea.
Teatrul era ca un tunel întunecat în serile de luni, dar Abby merse oricum în după-amiaza aceea. Mai avea de lucru la decoruri şi un pic la tâmplărie. împreună cu un îngrijitor, se ocupa de curăţenie lunea şi îl sunase pe Ivan de dimineaţă, însă acesta nu-i răspunsese şi nici nu o sunase înapoi. Dispăruse fără urmă de două zile şi, când Abby se întoarse la apartament la 18.00, era panicată. Se întâlni cu Claire în hol şi urcată scările împreună, iar Abby îi spuse că nu vorbise cu el toată ziua.
- Probabil că este doar ocupat, doarme sau citeşte pie- sa acelei fete. Ştii cum e el. Uneori parcă se deconectea- • â vreo două zile, zise Claire încercând să o liniştească.
Nu era prima dată când Ivan făcea asta, dar Abby avea o presimţire urâtă acum. Nu-i plăcea privirea plină de adoraţie acelei fete. Şi de ce citea piesele altora când încă nu le pusese în scenă pe ale ei?
Rămâseseră fără suflare amândouă când ajunseră la etajul patru şi deschiseră uşa apartamentului. Celelalte IUI ajunseseră încă. Claire ştia că Morgan se întâlnea cu un client la o cafea, iar Sasha nu avea să ajungă acasă
68
Danielle Steel
decât peste câteva ore, dat fiind că începuse serviciul abia la prânz.
- încearcă să nu-ţi faci griji, îi spuse Claire liniştind-o si compătimind-o pentru starea în care o vedea. O să apară. Mereu o face.
„Din nefericire*', adăugă ea în tăcere. Cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla lui Abby, ştia, ar fi ca Ivan să dispară cu adevărat, dar ştia

totodată cât de supărată ar fi. Claire se duse în dormitorul ei şi se schimbă de hainele de lucru, încercând să nu se gândească la problemele ei cu şeful. Mama ei o sună puţin mai târziu, doar ca să vadă ce mai făcea. Claire încerca să discute cu ea cel puţin o dată pe săptămână, dar uneori uita sau era prea ocupată. Sau pur şi simplu nu găsea momentul potrivit. Mama îi spuse că acceptase alt mic proiect de ame-najări interioare, dar tatăl lui Claire nu ştia. Nu voia să-l supere şi decora doar camera de zi şi două dormitoare pentru o prietenă. întotdeauna minimaliza ceea ce făcea şi încerca să pară ca şi când ar fi fost o favoare, nu muncă. Aşa îi descria situaţia soţului ei dacă o vedea cu mostre sau afla. Mama lui Claire făcea acest lucru de ani de zile, deşi lucra minunat, iar clienţii ei erau întotdeauna foarte mulţumiţi. De obicei cheltuia mai puţini bani decât bugetul alocat şi avea o slăbiciune pentru găsirea unor accesorii şi piese de mobilier care arătau bine, la preţuri rezonabile. Ea şi Claire decoraseră împreună mansarda cu nouă ani în urmă şi adăugau noi elemente din când în când, pentru a o face să arate interesant. Celelalte fete iubeau ce făcea Sarah pentru ele. Avea un ochi nemaipomenit când venea vorba de culoare şi găsise nişte site-uri grozave. îi spusese şi lui Claire să se uite peste ele şi uneori îi trimitea pur şi simplu lucruri în dar.
Claire şi mama ei aveau o relaţie apropiată, iar acum, că se maturizase, aprecia şi mai mult educaţia pe care aceasta i-o dăduse, cu micile ei proiecte decorative, nepretenţioase, dar constante, care fuseseră ascunse

de tatăl ei, ca să nu-l supere. Claire era de părere că mama ei ar fi trebuit să îşi înfiinţeze propria firmă de design interior cu ani în urmă, indiferent de părerea tatălui său, dar nu era stilul lui Sarah. Toţi anii de căsnicie şi-i petrecuse măgulindu-1, consolidându-i încrederea in sine şi încurajându-l după ce dăduse greş în mod repetat. Mama ei nu renunţase niciodată, îl sprijinise mereu. Chiar îl ajuta să vândă proprietăţi imobiliare, aranjându-i casele scoase la vânzare. Claire o considera o sfântă.
Lui Sarah îi plăcea să o asculte pe Claire povestind despre New York. La treizeci de ani după ce plecase şi se mutase în San Francisco cu soţul ei, încă îi era dor de oraş şi de viaţa mai interesantă pe care o dusese acolo. Traiul lor în San Francisco devenise din ce în ce mai anost de-a lungul anilor. Stânjenit de numeroasele sale eşecuri, Jim nu mai voia să călătorească sau să primească vizite, iar Claire credea că duceau o viaţă tristă. El ura opera, simfoniile şi baletul, pe care mama sa le îndrăgea, ou mergea niciodată la teatru şi aveau puţini prieteni. Singurele lucruri grozave din viaţa lui Sarah Kelly erau liica ei şi munca acesteia, însă în opinia lui

Claire nu era de-ajuns. îşi dorea să poată face mai mult pentru mama ei ca să o răsplătească pentru tot ce făcuse până ajunsese la vârsta maturităţii. însă mergea rareori în San francisco, cu excepţia Zilei Recunoştinţei şi a Crăciunului, şi întotdeauna o deprima. îşi dorea să-şi poată răpi mama şi să o aducă în New York cu ea, eliberând-o de viaţa tristă pe care o ducea. Merita mai mult, dar mama ei insista că era bine. Lucrurile nu ieşiseră aşa cum sperase, dar era o fire veselă şi nu se plângea niciodată. Şi era fericită că Claire locuia în New York, unde i-ar fi plăcut să se afle şi ea.

- Când mai mergi în Italia? o întrebă mama, în timp ce stăteau de vorbă. Trăia indirect prin ea şi îi plăcea enorm să ştie că Claire putea ajunge în Europa cu serviciul.

- Abia peste câteva luni. Poate după Crăciun, când intră în producţie linia de primăvară. încă lucrez la schiţe.

Nu-i spuse mamei ei cât de plictisită şi de nefericită era la serviciu. Nu voia să-şi facă griji în privinţa ei. Avea destule pe cap, cu un soţ pe care îl asculta plângându-se mereu. Claire nu voia să o împovăreze mai mult. Stătură de vorbă o jumătate de oră, apoi Claire închise, bucuroasă că vorbise cu ea. îşi dădu seama că Abby îl găsise pe Ivan şi îl luase la un tir de întrebări, ceea ce era o greşeală, după părerea lui Claire. îi acorda mai multă atenţie decât merita, după ce nu-i răspunsese la telefoane.

- De ce nu m-ai sunat? îl întrebă Abby pe un ton as-cuţit. Ţi-am lăsat şase sau şapte mesaje ieri şi cinci astăzi. Ţi-am trimis şi SMS-uri.
- Ştii că urăsc tehnologia, spuse el. Şi am rămas fără baterie la telefon. Nu am găsit încărcătorul. Tocmai am dat de el sub pat.
- Şi ce crezi despre piesa lui Daphne?

Abby trecu direct la subiect părând geloasă, lucru de care Ivan îşi dădea bine seama.

Claire tresări în tăcere când auzi întrebarea.

- Este foarte bună, spuse el serios. Nu atât de bună ca ale tale, dar îi pot spune sincer tatălui ei că are talent, îl voi suna mâine, dar am vrut să te sun pe tine întâi, ca să mă asigur că eşti bine. îmi făceam griji pentru tine.

Nu fusese îndeajuns de îngrijorat încât să o sune mai devreme, dar Abby se înmuie pe loc auzindu-l. Nu îi rămăsese în minte decât că era îngrijorat - exact ceea ce voia să audă - că îi păsa de ea. Părinţii ei fuseseră ocupaţi când era mică şi nu erau niciodată prezenţi. O lăsau cu o bonă şi îşi vedeau de carierele lor, iar ea tânjea după afecţiune încă de atunci. O iubeau, dar pur şi simplu nu aveau destul timp pentru ea. Chiar şi acum, trebuia să discute cu secretarele când îi suna. Tatăl ei era

întotdeauna In vreo şedinţă, iar mama era pe platoul unui nou serial TV.
- Ce faci în seara asta? îl întrebă pe un ton mai blând, sperând că el va sugera să se vadă.
- Am o întâlnire cu alt potenţial sponsor. Avem nevo- ie de bani ca să plătim chiria.
Teatrul nu era încă profitabil. Nu fusese niciodată, împrumuta de la unu ca să-l plătească pe altul şi mereu cerşea bani de la foste iubite sau prieteni. Le datora tuturor o avere.
Şi avea dreptate, aveau mare nevoie de un înger. Poate că acesta avea să fie tatăl lui Daphne.
- Ne vedem mâine la teatru, spuse el pe un ton afec-tuos şi închise o clipă mai târziu.
-Unde era? o întrebă Claire, încercând să nu sune la fel de furioasă pe cât se simţea, în numele prietenei sale.
Abby părea însă uşurată că primise veşti de la el şi mulţumită de ceea ce îi spusese.
-A rămas fără baterie şi nu a găsit încărcătorul, aşa că nu a primit mesajele mele. Citea piesa lui Daphne şi se întâlneşte cu un potenţial sponsor.
Toate acestea i se păreau lui Claire nişte aiureli şi scuze jalnice. Ivan era un mincinos neruşinat, dar îi mergea întotdeauna, pentru că Abby voia să-l creadă, iar dezamăgirea devenise un mod de viaţă pentru ea. Nici măcar nu mai era surprinsă.
- Cum i s-a părut piesa ei?
- A spus că e bună şi se pare că tatăl ei este dispus să pună nişte bani la bătaie. Ivan are mare nevoie de ajutor.
Claire era de părere că avea nevoie mai curând de un ut în fund, dar nu făcu decât să încuviinţeze din cap. Nu mai avea ce să spună. Toate spuseseră tot ce era de is în ultimii ani.

Când îl văzu la teatru a doua zi, Abby îi zise din nou lui Ivan cât de îngrijorată fusese.
- M-a apucat deodată groaza că eşti cu Daphne, spuse ea, stânjenită să o recunoască, iar el o cuprinse în braţe şi o strânse, apoi o privi în ochi.
- E doar o copilă. Ştii că te iubesc.
Dar Abby ştia totodată că era o copilă cu o siluetă grozavă şi un chip drăguţ. Şi un tată bogat.
- Habar n-aveam unde eşti, spuse ea încet.

- Analizam piesa lui Daphne. A trebuit să o citesc de câteva ori şi, mă gândeam în dimineaţa aceasta, poate putem obţine destui bani de la tatăl ei ca să montăm şi piesa ta. Voi sta de vorbă cu el despre asta.
- Când te întâlneşti cu el? întrebă Abby încet, cui- bărindu-se încă în braţele lui, care erau ca un drog pentru ea.
- Probabil că în weekendul acesta. Aştept să primesc veşti de la el. Este un bărbat foarte ocupat şi sper că îşi dă seama cât de talentată este fiica lui şi că merită să o susţină. Dar ştii cum e cu oamenii aceştia importanţi şi priorităţile lor.

Era o împunsătură voalată la adresa tatălui lui Abby, care spusese întotdeauna clar că nu-i va da niciodată bani pentru a monta piesa fiicei lui. Acesta se întâlnise cu Ivan o dată şi nu îl plăcuse. Reputaţia lui Ivan nu-l impresionase şi-l considera arogant, un mincinos cu pretenţii şi îşi dorea ca fiica lui să se întoarcă în Los Angeles să lucreze la romanul ei. Dar el şi mama lui Abby erau de părere că fata lor era îndeajuns de matură pentru a decide singură şi pentru a comite greşeli. Nu intenţionau să nu o mai ajute financiar, forţând-o astfel să se întoarcă acasă. Sperau doar că avea să vadă adevărul în- tr-o bună zi.

Cariera ei în Off-Off-Broadway nu se îndrepta ni-căieri. Ivan avea o mie de explicaţii şi scuze şi o implora să nu renunţe, devenind sclava unei arte comerciale

ca părinţii ei. Avea un dispreţ profund pentru ceea ce scria mama lui Abby, oricât de mare era succesul acesteia. Considera că Abby avea un talent mult mai mare şi mai pur şi o implora să reziste. Până acum o făcuse. Dar, la 29 de ani, nu avea cu ce să se laude. Iar părinţilor ei le părea rău pentru ea şi recunoşteau cu tristeţe cât de naivă era.

Ivan părăsi teatrul devreme în seara aceea pentru o întrevedere cu partenerul sponsorului cu care se întâlnise o seară înainte. Iar Abby fu uşurată că nu fusese vorba de Daphne în toată povestea asta. Ajunse acasă la miezul nopţii, după ce toată lumea se culcase. Mansarda era tăcută. Ivan îi trimise un mesaj înainte să se ducă la culcare. Ii spunea că o iubeşte. Totul părea să revină la normal în relaţia lor. Abby nu-şi făcea griji în privinţa lui Daphne - nu era decât un mijloc pentru a ajunge la banii de care aveau nevoie pentru teatru. Şi Ivan o iubea. Era liniştită. Asta era tot ce conta. Restul avea să se aşeze mai devreme sau mai târziu. Nu trebuia decât să continue să creadă în ea însăşi şi să aibă încredere în el, exact cum îi spusese acesta.

capitolul 5

Marţi, cu puţin timp înainte de prânz, Alex Scott plecă să o caute pe Sasha. întrebă de ea la oficiul asistentelor şi află că avea o operaţie de cezariană, estimând că va ieşi din sală cam într-o jumătate de oră - terminase deja şi pacienta era dusă la salon în câteva momente. Reveni după 30 de minute şi o văzu îndreptându-se spre oficiul asistentelor cu o expresie satisfăcută. Totul mersese bine. Alex îi ieşi repede în cale, chiar înainte să ajungă.
- Dimineaţă aglomerată? o întrebă el amabil, bucuros să o vadă.

Nici el nu avea prea multe cazuri în ziua aceea. Nu avuseseră urgenţe prea grave până în momentul acela şi | câteva dintre pacientele de ieri fuseseră mutate în salo- i nul nou-născuţilor sănătoşi.
- A fost destul de civilizat, spuse Sasha relaxată.
Nu avea pe nimeni în travaliu în clipa aceea, doar paciente pe care le asistase deja la naştere şi cele de cu o ' zi înainte. Era un moment de linişte. Avea două paciente cărora li se recomandase odihna la pat pentru a evita travaliul prematur şi trimisese câteva mămici şi j copii acasă.
-Atunci haide să profităm, înainte ca lucrurile să o ia razna, sugeră Alex, referindu-se la prânzul pe care trebuiau să-l ia împreună. Mai vrei să mâncăm la cantină? Am j putea încerca unul din micile restaurante din apropiere, j dacă vrei ceva comestibil.
- Probabil că ar fi un şoc pentru organismul meu. Trăiesc doar cu mâncare de la cantină. Şi în clipa în care mergem într-un loc decent, amândoi vom avea o urgenţă de îndată ce ne vom aşeza. Mereu se întâmplă dacă încerc să mănânc în afara spitalului când sunt de gardă.
De obicei nu avea timp să mănânce, în afară de un baton proteic pe care îl ţinea în buzunar şi pe care îl căuta. Era slăbuţă şi avea aceeaşi siluetă ca a suro- ' rii ei top-model, mergea la sală în fiecare zi şi ţinea o dietă strictă. Un minut mai târziu, luară liftul până la cantină vor-' bind despre mâncare. Ea îşi luă un iaurt, o salată şi o farfurie cu fructe, apoi adăugă un fursec mare cu fulgi de ciocolată, în timp ce Alex luă mâncare caldă. Găsiră o masă lângă fereastră, ca să poate vedea lumea de afară. Sasha observă că Alex o privea insistent când îşi aşeză farfuriile pe masă, laolaltă cu o cola dietetică.
-Ţii cură de slăbire? o întrebă el curios.

-Nu, sora mea ţinea mereu în adolescenţă. M-a învă-ţat să nu mănânc nimic din ce îi plăcea ei, ca să nu poftească. E de râs, dar avem aceleaşi obiceiuri alimen-tare. Urăşte fructele şi legumele şi ar trăi doar cu gogoşi şi fursecuri

dacă ar putea, spuse Sasha zâmbind larg, iar el râse. Avea o naturaleţe a ei şi părea să se simtă bine în propria piele, cel puţin la spital. Este top-model, adăugă Sasha pentru a nuanţa lucrurile.

- Şi tu ai putea fi, spuse el admirativ.

Nu părea să fie conştientă de felul în care arăta şi nu era plină de sine ca majoritatea femeilor drăguţe. Alex avusese de suferit de-a lungul anilor din pricina atracţiei faţă de femeile frumoase. Sasha era diferită, o femeie cerebrală, foarte pricepută în profesia ei.

- Nu dacă vreau să am mintea liniştită, spuse ea refe- rindu-se la cariera de model. Deşi cred că nici ceea ce facem noi nu este tocmai sănătos pentru minte, dar cel puţin nu trebuie să o facem în bikini, stând în zăpadă sau într-o haină de blană vara, pe tocuri de 17 centimetri. Nu e atât de uşor pe cât pare să fii top-model şi aşa pot să port pantofi fără tocuri, zise Sasha, zâmbindu-i de partea cealaltă a mesei.

- De unde eşti? o întrebă el, remarcând o vagă urmă de accent, dar nu era sigur de provenienţa acestuia.

-Atlanta. M-am mutat aici ca să merg la NYU şi am rămas pentru Facultatea de Medicină. Am avut noroc că am fost admisă. îmi place aici.

- Şi mie. Sunt din Chicago. Este un oraş frumos. îmi lipseşte.

Nu îi spuse că făcuse colegiul la Yale şi medicina la 1 larvard. Mereu i se părea că s-ar fi lăudat. Tatăl şi fratele său fuseseră şi ei la Harvard.

- Chicago este puţin mai liniştit decât New York, adăugă el.

- Mama mea este de-aici. E avocată, spuse Sasha simplu, iar el încuviinţă din cap.

- La fel şi a mea - legislaţia antitrust. îi place foarte mult, dar mie nu mi s-a părut niciodată distractiv. Vrea să devină judecătoare cândva. Ar fi bună la asta.

- A mea este avocată de divorţuri, spuse Sasha încet, nevoind să admită cât de dificilă era. Ce te-a făcut să alegi medicina? îl întrebă.

îi plăcea să discute cu el. Aproape că nu lua niciodată prânzul şi nu avea timp să socializeze cu colegii ei.

- Tata este cardiolog, iar fratele meu este ortoped. Mi s-a părut că asta trebuie să fac. Dar tu?

- întotdeauna am vrut să fiu medic, chiar şi în copilărie. Doar că nu ştiam ce specializare. Cred că infertilita- tea şi obstetrica de mare risc sunt potrivite pentru mine. Mai ales acum, cu mamele vârstnice, riscurile sunt atât de mari, iar infertilitatea pare un domeniu din care poţi avea multe satisfacţii, când funcţionează. îmi place foarte mult ceea ce fac.

- Şi mie. Cred că mă voi orienta spre pediatrie, totuşi. Terapia intensivă neonatală este fascinantă, dar aş prefera să mă ocup de copiii care nu sunt născuţi prematur.

O întrebă unde locuia şi Sasha îi spuse despre man-sarda din Hell's Kitchen.

- Locuiesc acolo de cinci ani. Am trei colege de apartament. Oarecum, au devenit familia mea, dat fiind că nu prea ajung pe acasă, iar propria mea familie s-a cam destrămat de la divorţul părinţilor, când aveam 25 de ani. Ai zice că ai ajuns la maturitate la vârsta aceasta, dar a fost o lovitură destul de grea. Tata s-a recăsătorit şi are două fetiţe, însă mama nu. Se concentrează pe cariera ei.

Alex îi spuse că avea o garsonieră mobilată la o stradă distanţă de spital, pe care o folosea pentru a dormi şi nimic altceva. Apartamentul din Hell's Kitchen pe care i-l descrisese i se părea grozav, mai ales că acolo era înconjurată de oameni la care ţinea. Ochii ei se luminară şi se umplură de căldură când vorbi despre colegele ei de apartament, despre fraţi şi partenerii acestora. Părea a fi exact ceea ce spusese, o familie pe care şi-o alesese.

Apartamentul

Familia lui biologică era mai obişnuită decât a ei. Pă- rinţii încă erau căsătoriţi, Alex avea un frate cu patru ani mai mare decât el, care nu era căsătorit, deşi avea 36 de ani. îşi petreceau vacanţele şi sărbătorile împreună, pentru că nici unul dintre fii nu era însurat, şi le plăcea să fie împreună. Ea nu îi dăduse aceeaşi impresie, însă nu îi oferi detalii. Dar păruse încordată când vorbise despre părinţii ei, mai ales despre mamă şi spuse că nu dorea câtuşi de puţin să se întoarcă în Atlanta pentru a lucra acolo, dorindu-şi să stea în New York. Era fericită aici. Alex nu se hotărâse dacă voia să se întoarcă în Chicago pentru a se angaja la o clinică de acolo sau să rămână în New York. în Chicago era mai uşor de trăit, cu excepţia vremii, şi lui Alex îi plăcea ideea de a fi aproape de familia sa, dar oraşul lui natal era aproape, un scurt zbor cu avionul, în cazul în care rămânea în New York. Se ducea acasă în weekend ori de câte ori putea.

- Familiile ca a ta sunt destul de rare în zilele noastre, spuse ea după ce Alex îi povesti despre ai lui. Aproape că îl invidia ascultându-l şi observându-i afecţiunea din privire. Oamenii locuiesc în toată ţara, departe de fraţi şi părinţi. Sora mea trăieşte şi ea aici şi suntem apropiate, dar foarte diferite. însă sunt fericită că este aici. Vine şi ea pe la apartament când nu este în Tokyo, Paris sau Milano. Duce o viaţă fascinantă în comparaţie cu a mea, spuse Sasha, ca şi când şi-ar fi cerut scuze, însă nu şi-ar fi dorit viaţa

Valentinei pentru nimic în lume şi nici alegerile pe care le făcea aceasta în materie de bărbaţi. Majoritatea oamenilor cred că o asemenea viaţă este incitantă. Cred că este oarecum tristă. Oamenii sunt foarte superficiali, toţi încearcă să te folosească şi, după ce i rece marele tău moment, ce faci? Mi se pare înspăimântător; totul se rezumă la sclipirea aia de moment şi nimic nu e real. Uneori îmi fac griji pentru ea. De fapt, mereu.
Sashei i se părea neinteresanţi bărbaţii de care era atrasă sora sa. Erau exact opusul unui om ca Alex,

căruia Valentina nu i-ar fi acordat prea multă atenţie. Sashei îi plăcea la nebunie cât de normal părea, din câte îşi putea da seama. Provenea dintr-o familie stabilă, cu care îi plăcea să păstreze legătura, iar poveştile lui despre fratele său mai mare, Ben, îi reaminteau puţin de primii ei ani cu Valentina, înainte de divorţul părinţilor. Valentina era deja top-model şi de atunci alegerile pe care le făcuse în viaţă păreau din disperare.
Valentina se jucase cu drogurile o vreme, un lucru obişnuit în lumea aceea. La 32 de ani, era cu capul mai pe umeri, dar într-o bună zi cariera ei avea să se încheie, iar Sasha nu şi-o putea imagina pe sora ei ducând o viaţă liniştită, cu un soţ şi copii. Acum avea nevoie de frenezie, strălucire şi de o viaţă luxoasă. Ajunsese să fie dependentă de asta şi, spre deosebire de Sasha, îi plăcea să fie în lumina reflectoarelor. Avea să fie dificil să revină cu picioarele pe pământ într-o zi. Şi să îmbătrânească era un coşmar pentru Valentina sau să îşi piardă frumuseţea. Ori de câte ori vorbeau despre asta, Sasha vedea panica din privirea ei. Alerga tot mai mult în fiecare an, încercând să scape de viitor şi de adevăr.

- Şi tu cum te distrezi? o întrebă el pe Sasha, şi pentru o clipă ea nu ştiu ce să răspundă.
- Ce spui? Poţi să-mi explici mai exact?

Râseră amândoi, pentru că aproape că nu aveau timp liber sau nu avuseseră de ani întregi.

- Muncind, cred. Iubesc ceea ce fac.

O spusese şi mai devreme şi se vedea că aşa era şi că se implica în tot ce făcea. Nu-i rămânea timp pentru prea multe.

- Dar tu?
- îmi place să navighez, spuse el imediat. Fratele meu are o barcă mică pe lac. Ieşim ori de câte ori avem ocazia. Jucam tenis cândva, dar nu am niciodată timp să joc aici. Eram sportiv în copilărie, însă nu mai sunt în formă, ca pe vremuri.

El şi Sasha aveau aceeaşi vârstă, dar Alex spuse că se accidentase deseori practicând sport în colegiu.
- îmi place să petrec timp în aer liber, continuă el. Voiam să mă fac jucător profesionist de baseball când eram mic, pompier sau pădurar, orice, numai să fiu în aer liber.
- Eu voiam să mă fac doctoriţă, asistentă sau veteri-nar, spuse ea zâmbind. Mama făcea o criză ori de câte ori spuneam că vreau să devin asistentă medicală. Este foarte ambiţioasă şi o feministă feroce. Ar fi preferat să îmi doresc să ajung preşedintele Statelor Unite ale Americiu dar mi se pare o slujbă nefericită. Toată lumea te urăşte, critică ceea ce faci şi încearcă să te facă să pari de toată jena. Poate mamei i-ar plăcea să fie preşedinte, însă nu cred că ar primi prea multe voturi. E cam dură.
Lui Alex îi plăcea faptul că Sasha nu era astfel. îşi dădea seama că era puternică, dar avea o anumită blândeţe şi îi plăcea cât de deschisă şi de directă era.
-Am putea să luăm cina împreună cândva? o întrebă, făcându-şi în cele din urmă curaj să o invite.
Era atât de frumoasă, că se simţea încă intimidat de ea. Nu flirta cu el, nici nu făcea pe timida şi îl trata mai curând ca pe un amic decât ca pe un bărbat cu care ie-şea. Nu era sigur ce însemna asta. Poate că nu era inte-resată sau atrasă de el. încă nu îşi dădea seama care era treaba, iar Sasha păru surprinsă un moment când el pomeni de cină, ca şi când nu i-ar fi trecut prin cap. Alex nu-şi dădea seama dacă ea voia sau nu. Nu spusese nimic de vreun prieten sau de viaţa ei personală în timpul prânzului, doar despre familia şi munca ei.
- Vrei să spui la o întâlnire? întrebă ea, aproape îne- cându-se rostind cuvintele.
- Da, cam aşa, spuse el prudent. Eşti interesată?
Ea ezită înainte de a răspunde.
- Nu am prea mult timp liber, spuse ea sincer, însă nici el nu avea, dar asta nu îl împiedicase să o invite.

Voia să iasă cu ea, oricât de rar sau de ciudat ar fi fost. Şi viaţa lui personală fusese haotică în timpul facultă- ţii şi al rezidenţiatului. Era normal, având în vedere viaţa pe care o duceau amândoi.
-Trebuie să mai şi mănânci, îi atrase el atenţia, şi, din ce văd, nu ar fi prea costisitor să fii hrănită. Nu mănânci mult.

Nu terminase fructele şi nici salata - era mai interesată să discute cu el -, deşi fursecul cel mare dispăruse.
Râse auzindu-l şi se relaxă din nou.
- Sigur. Poate. Cred că da. De ce nu?
- Nu aş spune că este un răspuns extrem de entuziast, dar merge, spuse el zâmbind.
- Ezit să ies cu cineva în momentul de faţă. Ştii cum este viaţa noastră. De fiecare dată când fac un plan, trebuie să anulez. îmi schimb programul la fiecare cinci minute sau sunt de gardă şi mă cheamă oricând şi trebuie să plec înainte să fie adusă mâncarea. îi enervează pe oamenii normali. Te saturi destul de repede. Şi trăiesc în halat medical şi în saboţi. Cât de sexy e asta?
Nu prea, ştiau amândoi, dar era o femeie frumoasă şi inteligentă, şi Alex era hotărât să iasă cu ea. îi plăcea totul la ea şi avea sentimentul nebunesc că erau făcuţi unul pentru celălalt. Nu mai întâlnise niciodată o femeie pe care să o placă atât de mult.
- înţeleg. Şi eu sunt doctor. Vieţile noastre vor fi normale într-o zi, spuse el cu speranţă în glas.
- Poate că nu, spuse ea sinceră, dacă rămân la obstetrică.
- Aşadar, vei face un jurământ de castitate?
Ea zâmbi.
-Nu. Dar urăsc să dezamăgesc oamenii, şi mereu o fac. Şi trebuie să faci eforturi când te întâlneşti cu cineva.
- Cina nu e mare lucru. Avem fiecare dreptul să anulăm de zece ori, dacă e nevoie, din pricina serviciului. Poţi să vii la cină în halat medical şi saboţi.
Apartamentul
81
Părea că vorbeşte serios, iar ea zâmbi. îi uşura hotărârea şi o făcea să îi vină greu să refuze. Şi îl plăcea şi ea. Nu putea vedea în viitor, dar o încânta ideea de a lua cina cu el, mult mai mult decât masa recentă cu actorul/ modelul de lenjerie intimă. Cel puţin aveau medicina în comun şi amândoi aveau un program haotic.
- Bine, fu ea de acord. Cină în halat medical şi saboţi. Batem palma.
- Ce zici de vineri sau sâmbătă? Cineva a greşit pro-gramul şi mi-a dat liber în weekend.
-Norocosule! Eu lucrez vineri, şi e posibil să mă che-me sâmbătă. Putem să încercăm şi sper să nu fie nevoie să merg la spital.
- Perfect.

Schimbară numerele de telefon, iar ea primi un mesaj de la Secţia de naşteri. Una dintre mamele care trebuiau să stea în pat intrase în travaliu şi tocmai i se rupsese apa. Voiau ca Sasha să o examineze. Medicul ei era în operaţie. Privi cu regret spre Alex şi îi spuse că trebuie să plece, dar avuseseră un prânz plăcut. Erau acolo de mai bine de o oră şi puseseră bazele pentru o prietenie sau orice altceva decurgea din asta. Avuseseră o discuţie plăcută, şi Sasha se simţea surprinzător de în largul ei cu el, mai mult decât cu majoritatea bărbaţilor. Doar că nu îi plăceau jocurile pe care trebuia să le joci şi pe care păreau să le dorească mai toţi bărbaţii la o „întâlnire11. Nu flirta şi întotdeauna spunea ce gândea, ceea ce îi înspăimânta pe mulţi bărbaţi. Alex nu părea să fie deranjat - dimpotrivă, îi plăcea. Sasha se întreba cum s-ar înţelege el cu Valentina. Nu era stilul ei şi bănuia că sora sa îl va găsi plictisitor, dar nu era şi părerea Sashei. Conversaţia lor fusese animată şi profundă, şi ei îi plăcea că Alex era sincer şi nu părea orgolios, lucru care îi displăcea la medici. Mulţi dintre medicii bărbaţi aveau impresia că nu se ridică nimeni la înălţimea lor şi erau plini

de ei. Şi îi plăcea că Alex părea capabil de autoironie, că era destul de modest şi respectuos cu ea.
Părăsiră cantina, şi el o conduse înapoi la Secţia de naşteri, unde ea îi mulţumi pentru prânz, iar Alex se întoarse la Terapie intensivă neonatală, de la acelaşi etaj. Tocmai primise şi el un mesaj. Trebuiau să se în-toarcă amândoi la treabă.
-Ne vedem sâmbătă, spuse el, mai relaxat decât se simţea. Nu uita să vii îmbrăcată în uniformă medicală, o tachină el, vorbind pe jumătate serios. Astfel pot să o port şi eu pe a mea şi nu va trebui să caut o cămaşă curată.
Sasha râse.
-Voi încerca să port nişte blugi, promise ea, iar el se îndepărtă pe hol cu un zâmbet pe faţă.
- De ce eşti atât de fericit? îl întrebă Marjorie, asisten- ta-şefă, când ajunse în secţia lui. Ai luat droguri? spuse ea zâmbind.
Era plăcut să lucreze cu el, iar asistentele îl îndrăgeau şi era un băiat chipeş.
-Am o întâlnire, îi mărturisi el, vorbind ca un puşti.
Era greu de crezut că însemna atât de mult pentru el.
- Norocoasă fata! îi spuse asistenta.
Era căsătorită şi mai mare cu zece ani decât el, aşa că nu era interesată, dar toată lumea credea că Alex e o partidă. O asistentă spusese că era „o bucăţică bună“, însă el nu ştia. Habar n-avea de lucrurile pe care le spu-neau despre el, ceea ce era totuna.

-Norocosul sunt eu, o corectă el.
Abia aştepta seara de sâmbătă. Când intră în sala de travaliu pentru a-şi consulta pacienta, Sasha zâmbea şi ea.
Claire şi Morgan se întâlniră la restaurantul lui Max pentru a lua cina în seara aceea. Claire trecuse pe la apartament pentru a se schimba, iar Morgan venise

direct la serviciu. Max era fericit să o vadă şi o sărută când intră.
- Cu cine iei cina?
Ii văzuse numele pe lista de rezervări şi era curios.
- Claire. A vrut să discute cu mine între patru ochi. Cred că despre serviciu.
El încuviinţă din cap şi o conduse spre masă. Restaurantul era aglomerat în seara aceea, iar Claire ajunse câteva minute mai târziu, cu o privire abătută. II pupă pe Max la intrare şi o văzu pe Morgan aşteptând-o cu un pahar de vin.
- Mulţumesc că ai acceptat să iei cina cu mine, spuse ea aşezându-se. Faptul că nu se întâlneau în apartament făcea ca lu-crurile să pară mai formale, dar Claire nu voise să fie distrasă de Abby, care se plângea de Ivan, sau de Sasha, care se întorcea de la spital. Voia atenţia lui Morgan şi sfaturile ei profesionale, întotdeauna bune. Claire nu avea cu cine altcineva să stea de vorbă şi nu îi plăcuse niciodată să o îngrijoreze pe mama ei, care voia să creadă că avea o slujbă stabilă. Claire nu era atât de sigură şi nici dacă ar trebui să rămână. începea să simtă că îşi distrugea viitorul în designul de pantofi cu ceea ce aştepta Walter de la ea.
-Aşadar, spune-mi, ce s-a întâmplat? o întrebă Morgan cu un zâmbet cald, în timp ce Claire îşi exprima temerile.
- Urăsc schiţele pe care trebuie să le fac pentru el. Nu schimbăm aproape deloc pantofii de la un sezon la altul. Vor să rămână aceiaşi. Walter detestă schimbarea, spuse ea mohorâtă. Dacă oamenii vor crede că asta este tot ce pot face? Şi este atât de frustrant că nu am şansa să lac nimic creativ. Niciodată nu am ocazia să concep pantofii pe care îi doresc. Walter este îngrozit de toate sugestiile mele.
- Ar cumpăra clienţii voştri pantofi mai îndrăzneţi dacă te-ar lăsa să îi faci?

Claire se gândi.
- Probabil că nu. Dar nici măcar nu mă lasă să încerc un model. Dacă fac cea mai mică modificare la pantofii de anul trecut, îmi sare în cap. Nici

măcar nu trebuie să creez linia pentru un nou sezon. Aş putea să-i dau pur şi simplu aceleaşi desene de trei ori pe an. Şi devine din ce în ce mai urâcios. Nu cred că are încredere în mine şi ştiu că nu îi place stilul meu. Ce să fac? Dacă îmi dau demisia, s-ar putea să nu găsesc altă slujbă. In perioada asta nu prea găseşti de lucru şi nu îmi permit să rămân fără serviciu. Dacă rămân, simt că o parte din mine - latura creativă - moare.
-Ai suficienţi bani puşi deoparte ca să nu lucrezi o vreme? o întrebă Morgan direct.
- O lună sau două, nu mai mult, răspunse Claire sincer. Ii plăceau hainele drăguţe şi ocazional cheltuia peste măsură, fiindcă lucra în domeniul modei şi voia să fie îmbrăcată modern, iar hainele erau costisitoare, mai ales brandurile pe care le prefera. Avea gusturi rafinate. Nu aş putea rezista şase luni, dacă ar dura atât de mult să găsesc de lucru. Dar s-ar putea să mă concedieze oricum Nu cred că mă place - nu m-a plăcut niciodată. Insă acum ne certăm tot timpul. Parcă am fi căsătoriţi.
- Asta nu e bine, spuse Morgan zâmbind. Uneori trebuie să rişti. Numai tu ştii dacă ai ajuns într-un punct-l mită sau nu. Poate că trebuie să cauţi şi să întrebi discret de alte slujbe.
- Dacă află şeful meu, am încurcat-o, spuse Claire îngrijorată.
Era o dilemă, iar lui Morgan îi părea rău pentru ea Era limpede că Claire se simţea îngrădită şi sufocată de slujba ei.
- O mai am şi pe stagiara aceea prostuţă pe cap, fiica unui prieten de-al lui din Paris. Ii spune totul. Este spionul lui.

Situaţia i se părea nefericită lui Morgan şi era evident că prietena ei era stresată. Avea nevoie să se descarce, motiv pentru care îi sugerase să ia cina împreună.
-Aş vrea să am propriul brand, dar asta nu se va întâmpla niciodată. Costă o avere să înfiinţezi o linie de pantofi.
- Poate ai putea găsi un sponsor, spuse Morgan optimistă, pentru a o încuraja, căci Claire părea disperată.
- Nu am încă destulă experienţă şi nici un nume. Nu îmi voi crea niciodată un renume de care să îi pese cuiva creând pantofi pentru Arthur Addams.
- Poate că acesta este răspunsul pe care-l cauţi, spuse Morgan gânditoare. Dacă nu te plăteşte o avere şi nu îţi clădeşti o reputaţie, s-ar putea să-ţi pierzi vremea acolo.
-Aş accepta un salariu mai mic dacă aş lucra la o companie mai bună, în care să am şansa să îmi prezint creaţiile.

- Poate că asta trebuie să faci - să cauţi companii în care ţi-ar plăcea să lucrezi şi să le anunţi că vrei să faci o schimbare. Este riscant, dacă şeful tău află. Dar se pare că nu ai nici o ieşire dacă nu o faci.
- Aşa este. Simt că mă sufoc acolo şi îmi distrug şansele de a găsi o slujbă mai bună.
- Atunci întinde-ţi antenele puţin şi vezi ce apare.

Claire încuviinţă din cap, gânditoare. Morgan îi dă-dea curajul de care avea nevoie pentru a căuta altceva. Ştia că putea conta pe sfaturile ei bune. încă vorbeau despre asta când Morgan ridică privirea surprinsă. La masa lor venise un bărbat chipeş, care le zâmbea. Avea un păr negru ca pana corbului, grizonant la tâmple, ochi ilbaştri pătrunzători, purta un costum foarte bine croit şi un ceas scump din aur. Arăta de parcă ar fi pozat pentru coperta revistei Fortune sau GQ.

Bărbatul zâmbi mai întâi spre Morgan, apoi o privi ţintă pe Claire. Şi ea îl pironea cu privirea. Era limpede că Morgan îl cunoştea, însă Claire habar n-avea cine era.

Nu'l mai văzuse niciodată la apartament şi nici în altă parte, deşi avea o figură vag familiară, ca şi când far fi văzut în ziare. Morgan făcu prezentările. Era George Lewis, şeful ei. Avea o înfăţişare distinsă, stând acolo şi zâmbindu-le.

- Am hotărât să văd ce-i cu atâta tevatură, apropo de restaurantul prietenului tău, îi spuse el lui Morgan. Tocmai am luat cina aici cu un prieten. Laudele sunt binemeritate. Mâncarea este grozavă.

Morgan zâmbi. Max avea să fie încântat când va auzi. George avea standarde înalte. Morgan ştia că mergea la cele mai bune restaurante din oraş. Bărbatul îşi îndreptă din nou atenţia spre Claire, cu un zâmbet cald, surprinzător de intim. Era fermecat de ea, deşi aceasta nu purta decât nişte blugi şi un pulover simplu, cu un decolteu doar cât trebuie de provocator. Puloverul era de la Celine, cheltuise o avere pe el şi se vedea. Avea o manichiură perfectă, iar părul blond şi lung îi atârna pe spate. Părea mai tânără decât era, la 28 de ani, şi era frumoasă. Morgan văzu că George era atras de ea, ceea ce nu o surprinse. Avea o slăbiciune pentru femeile frumoase, în special cele tinere. Era unul dintre cei mai râvniţi burlaci din oraş. Şi, aruncând o privire, Morgan văzu că la uşă îl aştepta un bărbat arătos, mai în vârstă. Dar George nu părea să se grăbească să i se alăture.

- Sunt foarte încântat te cunosc, îi spuse el lui Claire, zăbovind o clipă înainte de a pleca, fără tragere de inimă.

- Nu e deloc cum mă aşteptam, comentă Claire după ce plecase. Observase că fusese atras de ea, sau se prefăcea să fie, şi o tulburase un pic. Credeam că e mai în vârstă. Arată ca un play-boy.
- Face 40 de ani în decembrie. îşi ia munca foarte în serios. Dar îi plac femeile frumoase şi le ia ca pe un ac-cesoriu, bănuiesc. Nu ştiu să fi avut vreo relaţie serioasă. Nu vorbeşte despre viaţa lui personală la muncă, dar

apare în ziare la rubrica mondenă şi iese la întâlniri cu femei foarte cunoscute, majoritatea actriţe şi modele. Cred că Valentina a ieşit cu el, cu ceva vreme în urmă.
- Îmi aduc aminte vag că îl ura. Nu ştiu de ce.
-Nu este îndeajuns de rău sau de bătrân pentru ea, râse Morgan. Valentina schimba bărbaţii ca pe şosete. îi folosea o dată, apoi îi arunca.
- Nu cred că este suficient de extravagant pentru ea, continuă Morgan. Iese peste tot în oraş cu femei celebre, dar e destul de discret. Şi nu vorbeşte niciodată. Părea fascinat de tine.

Morgan o considera pe Claire frumoasă, dar nu atât de atrăgătoare pe cât îi plăcea lui de obicei. Era o persoană reală şi se vedea. Probabil că George se juca doar cu ea şi flirta, deşi nu o făcuse niciodată cu Morgan la serviciu, lucru pe care ea îl respecta la el. Nu-şi făcea niciodată de cap la birou. Cele două continuară să vorbească despre problemele profesionale ale lui Claire, iar sfatul final al lui Morgan fu să înceapă să caute de lucru discret, să îşi întindă antenele şi să anunţe câţiva dintre producătorii de pantofi de lux că îşi dorea o schimbare. Planul nu era lipsit de riscuri, dar nu aveau să existe îmbunătăţiri fără el, iar Claire spusese că se simţea pregătită să facă o schimbare. Nu mai putea continua în felul acela. Simţea că îşi distruge cariera doar pentru un salariu, şi nici măcar unul imens. Dorise susţinerea şi încurajările lui Morgan şi le primise. Aceasta nu o dezamăgise niciodată, iar Claire îi respecta sfaturile. Când veni nota de plată, Claire făcu cinste, pentru a-i mulţumi pentru ajutor. Deja uitaseră amândouă de George - părea o întâlnire neînsemnată, deşi Morgan fusese impresionată de faptul că acesta încercase restaurantul lui Max şi îi plăcuse. Max le sărută pe amândouă când plecară şi spuse că va veni peste noapte la Morgan.

Merseră agale spre apartament, iar Claire se simţi mai bine decât se simţise de luni întregi. Avea un plan şi ştia că era bun. îşi făcu o listă cu firmele de care era intere- sată. Viitorul arăta mai luminos.

Max veni şi petrecu noaptea cu Morgan, după cum spusese. Făcură dragoste dimineaţa, căci amândoi fuseseră prea obosiţi seara, iar Morgan întârzie puţin la serviciu, dar nu avea nici o şedinţă în dimineaţa aceea. Nu trebuia decât să se documenteze şi să se ocupe de chestiuni administrative până după-amiaza. Studia câteva dosare pe computer, când intră George în biroul ei, iar ea ridică privirea zâmbindu-i.

- Mulţumesc că ai încercat restaurantul lui Max aseară. Mă bucur că ţi-a plăcut.
- Mi-a plăcut foarte mult. Voi reveni. Este nemaipo-menit pentru o masă obişnuită.

George avea un apartament luxos, de o frumuseţe legendară în Trump Tower, în nordul Manhattanului, dar Morgan ştia că mânca deseori în centru şi avea prieteni în Tribeca şi SoHo şi îi plăcea enorm să încerce restaurante noi. îi plăcea să impresioneze femeile cu care ieşea cu locurile noi pe care le găsea. Iar reputaţia sa de partener generos şi de bărbat sofisticat era binemeritată.

- îmi place de prietena ta, spuse el simplu. Este o fată foarte drăguţă. O cunoşti bine?

Era interesat de ea. Arăta ca un top-model.

- Claire? exclamă Morgan, uimită de întrebare. Locuim în acelaşi apartament de cinci ani.
- Cu se ocupă?

Nu o mai întrebase pe Morgan niciodată despre vreo femeie şi aceasta era surprinsă.

- E designer de pantofi. Vorbeam despre asta aseară. Este foarte talentată, dar are o slujbă plictisitoare.
- Nu sună tocmai amuzant. Are vreun iubit?
- Nu. Lucrează foarte mult şi nu prea iese în oraş. îşi ia cariera foarte în serios.

- Şi eu, spuse el zâmbind larg. însă îmi fac totuşi timp să iau cina. Unde lucrează? întrebă George direct.
- Arthur Adams, răspunse Morgan încet.

Nu ştia dacă Claire putea face faţă unor întâlniri cu un bărbat ca George sau dacă ar vrea măcar aşa ceva. Se simţea stânjenită să răspundă la întrebări, însă Claire putea să-şi poarte singură de grijă. Un moment mai târziu, el plecă din biroul lui Morgan.

In după-amiaza aceea, Claire primi la birou treizeci şi ceva de trandafiri albi, într-o vază înaltă, cu un bilet pe care scria: „A fost minunat să te

cunosc. George". O lăsase fără grai. Nici un bărbat nu-i mai trimisese asemenea flori. Erau superbe şi scumpe, de la cea mai bună florărie din oraş.

- Cine a murit? o întrebă Walter când intră în biroul ei mai târziu în dimineaţa aceea pentru a discuta despre nişte preţuri.

Ea sugerase o creştere a preţurilor, iar el nu fusese de acord, ca de obicei.

- Florile sunt de la un prieten, răspunse ea vag, părând stânjenită de buchetul enorm.

-Trebuie să fie înnebunit după tine, spuse el cu bu-zele ţuguiate. Ar trebui să le duci acasă.

Claire încuviinţă din cap, neştiind ce să spună, dar după ce el plecă din birou, privi ţintă spre flori, între- bându-se de ce i le trimisese George. Ştia cine sunt femeile cu care ieşea el. Era o distanţă ca de la cer la pământ între ea şi ele şi era ciudat ca el să fie interesat de ea. Fu cât pe ce să o sune pe Morgan ca să-i povestească, dar hotărî să nu o facă. Nu însemna nimic. Era pur şi simplu un tip bogat, plin de succes, care juca un joc şi ea nu avea nici o intenţie să îi dea curs. însă florile erau frumoase. îi trimise un e-mail scurt şi politicos pentru a-i mulţumi şi se duse acasă la sfârşitul zilei. Deja se convinsese că nu va mai primi nici un semn de la el. Şi nici nu îşi dorea cu adevărat. Lumea lui George Lewis era

la ani-lumină de a ei şi intenţiona să o menţină astfel. Nu îi spuse nimic lui Morgan despre flori.

A doua zi, George îi trimise lui Claire un album fru-mos despre istoria pantofilor. Era un cadou atent şi ea fu impresionată, dar totodată stânjenită. Era evident că încerca să o curteze, deşi nu o sunase şi nu o invitase în oraş, dar Claire se temea că o va face. Habar nu avea cum să se comporte cu cineva ca el. Era cu mult deasu-pra ei. Spera că îşi va pierde interesul faţă de ea înainte de a o suna sau de a-i mai trimite vreun cadou. încă nu îi spusese nimic lui Morgan despre el şi nu vorbise nici cu fetele despre asta. Devenea rapid un secret întunecat.

In acea săptămână, Claire trimise câteva e-mailuri cu CV-ul ei la firmele sale preferate de pantofi. Două dintre ele îi răspunseră, spunându-i că nu aveau nici un post liber, iar trei nu dădură nici un semn.

Claire nu avea nici o speranţă, dar măcar încercase. Walter o enerva mai mult ca niciodată, criticând-o con-stant şi făţiş.

George era punctul luminos al vieţii ei în momentul acela, deşi atenţia pe care i-o acorda o tulbura. Nu era decât un gigolo care flirta cu ea, era sigură, şi îşi reaminti să rămână cu capul pe umeri, mai exact să-şi îndrepte

atenţia asupra muncii. Dar trandafirii şi cartea o distră- geau mereu. Era un bărbat greu de ignorat.

capitolul 6

Aşa cum era de aşteptat, Sasha a fost de serviciu la spital toată după-amiaza de sâmbătă. O chemaseră la ora 13.00, şi se ocupă de trei naşteri, fugind de la una la alta, dar toate fuseseră simple şi nu apăruseră pro-bleme. Sasha termină exact înainte de ora 19.00. Trebu-ia să ia cina cu Alex la 19.30 şi nu avea timp să ajungă acasă şi să se schimbe.

Apartamentul

91

II sună pe Alex de la spital cu gândul de a amâna întâlnirea dacă el voia, dat fiind că, chiar dacă ieşeau în oraş, era posibil să fie chemată din nou, deşi el ştiuse că era de gardă în seara aceea şi spusese că nu-l deranja şi că îşi asuma riscul.

- Ţi se împlineşte dorinţa, spuse ea când Alex răspunse. Sunt în halat şi saboţi. Am stat toată ziua în Secţia de travaliu şi naşteri şi am adus pe lume trei copii. E cam târziu să mă duc acasă să mă îmbrac. Ce vrei să facem? Rămâne pe altă dată?

-Ai mâncat? o întrebă el simplu.

-Nu, la micul dejun şi două batoane proteice între naşteri.

- Perfect. Eu sunt flămând. Te iau de la Urgenţe în zece minute. Ai terminat pentru moment?

- Da, până mă vor chema înapoi în toiul cinei.

Claire zâmbea pentru că Alex era atât de înţelegător

şi comunicau lesne. De obicei bărbaţii se agitau când trebuia să anuleze sau să îşi schimbe planurile. Dar el avea acelaşi stil de viaţă, şi femeilor cu care mai ieşise la întâlniri nu le plăcuse.

- Bine. Mă îmbrac şi eu în uniformă medicală, dacă te face să te simţi mai bine. Ne putem juca de-a doctorul.

începură să râdă amândoi.

- Scuze, nu a sunat prea bine. Sau poate că da, o ta- ehină el. îţi place sushi?

- La nebunie.

- E un loc grozav la capătul străzii. Mâncarea este bună şi te servesc rapid. Dacă te cheamă la spital, măcar vei fi mâncat. Ne vedem în cinci minute.

O aşteptă la ieşirea de la Urgenţe, în blugi şi cu o > ămaşă albastră curată şi frumos călcată şi mocasini, ceea ce Sashei i se păru o ţinută elegantă. Ea purta uniforma medicală, iar el îi spuse că arăta încântător, i vorbea serios.

Merseră pe stradă în seara caldă de M'ptembrie. Era plăcut să iasă din spital, şi Sasha parcă

ar fi fost în vacanţă, aşa se simţea în compania lui, vor-bind despre alte lucruri în afară de muncă. Alex avusese dreptate, mâncarea de la restaurantul pe care îl alesese era delicioasă şi le fusese adusă rapid. Stătură şi se relaxară după aceea, vorbind despre schi, navigaţie şi cărţile lor preferate. Erau câţiva autori care le plăceau amândurora şi mărturisiră oarecum stânjeniţi că fuseseră amândoi studenţi buni.

- Cum vezi tu întâlnirea perfectă? o întrebă el, vrând să afle mai multe despre ea.

-Tocmai am avut-o. Conversaţie plăcută, mâncare bună, fără presiuni şi o persoană plăcută cu care să te înţelegi, care nu face o criză că am întârziat şi că s-ar putea să fiu nevoită să mă întorc la spital în cinci minute şi căruia nu-i pasă ce port la cină. îmi place să mă îmbrac frumos uneori, dar în cea mai mare parte a timpului întârzii prea mult ca să reuşesc să mă mai îmbrac şi sunt prea obosită ca să îmi mai pese când mă întorc acasă de la spital. Şi adorm la cină pentru că nu am dormit deloc cu o seară înainte.

El întrunea toate criteriile ei pentru întâlnirea perfectă.

- Sunt puţin dezamăgit, spuse Alex părând abătut. Nu ai pomenit deloc de sex. Face parte din planurile tale când vine vorba de întâlnire? întrebă el plin de spe-ranţă, iar ea izbucni în râs.

-Am uitat, spuse ea sinceră. Oamenii încă fac asta? Cine mai are timp de sex cu o meserie ca a noastră?

-Am auzit că unii oameni încă o fac, o asigură el răspunzând serios ironiei ei. Este o idee demodată, recunosc, dar sunt un tip mai de modă veche şi îmi plac tradiţiile, deşi nu la prima întâlnire. Poate la a doua sau la a treia? Sau la nouăsprezecea?

O privi plin de speranţă, iar ea zâmbi.

Sasha chiar îl plăcea şi îşi dădea seama că şi el pe ea, exact aşa cum era, nu îmbrăcată cu nişte haine împrumutate de la sora ei şi cu pantofii ridicoli ai lui Claire.

Nu se mai simţise niciodată atât de în largul ei la o pri-mă întâlnire.

- Da, sex la a nouăsprezecea întâlnire sună bine, îl tachină ea. Până atunci s-ar putea să te căsătoreşti şi să renunţi cu totul.

Părinţii ei nu mai dormeau împreună de ani întregi înainte de divorţ şi aveau dormitoare separate.

- Nu ştiu dacă sunt de acord cu asta, spuse Alex serios, răspunzând la comentariul ei. Părinţii mei sunt încă îndrăgostiţi, deşi Dumnezeu ştie cum, ţinând cont că eu şi fratele meu i-am scos din minţi până am crescut. Dar au supravieţuit şi se înţeleg foarte bine. Mi-ar plăcea să am o relaţie ca a lor într-o zi. Presupun că trebuie să îţi dai silinţa.

Ea încuviinţă din cap şi era cât se poate de sigură că părinţii ei se înstrăinaseră treptat, până când căsnicia lor se dusese de râpă. Tatăl ei recunoscuse că fusese ne-fericit şi că voia mai mult decât avusese cu fosta lui soţie. Aceasta nu îi oferise afecţiune, ceea ce era de înţeles, cunoscând-o pe mama ei.

-Aşadar, rămâne stabilit? Sex la întâlnirea numărul 19? Se pune la socoteală prânzul de la cantină? Dacă da, înseamnă că asta este a doua întâlnire, adică mai rămân doar 17. Eşti liberă în următoarele două săptămâni şi jumătate? Aş putea să îmi eliberez agenda, în caz că da, concluziona Alex, iar ea râse.

- Poate că am putea să o lungim la trei săptămâni, contracară Sasha doar pe jumătate în glumă.

Vorbeau şi se tachinau. Ei îi plăcea felul în care Alex glumea şi poveştile lui despre fratele şi părinţii lui. Pă-reau genul de familie pe care îşi dorea să o fi avut, în loc de o mamă mereu furioasă şi un tată absent.

- De fapt, la ultima întâlnire pe care am avut-o, am adormit pe canapea uitându-mă la un film. Când m-am trezit, fata cu care ieşisem se dusese la culcare fără mine, incuiase uşa dormitorului şi îmi lăsase un bilet în care

îmi spunea să nu aştept să mă conducă. Era a treia oară când făceam asta. Mi-a spus să o sun după ce mă odihnesc. Nu s-a întâmplat niciodată, aşa că m-am gândit că ajunge după trei încercări, iar fata era foarte plictisitoare. Poate că dacă am fi stat de vorbă măcar o dată, aş fi rămas treaz. Nu mi-a plăcut niciodată ideea de sex sportiv. Sunt un romantic incurabil şi am această idee ridicolă că celor doi trebuie să le pese unul de celălalt. Poate că pare o prostie pentru cei mai mulţi oameni şi ultima persoană căreia i-am spus-o, o asistentă de la Urgenţe, m-a întrebat dacă sunt gay. Se culca numai cu ţipi pe care îi cunoştea on-line, la prima întâlnire, şi era de părere că sunt ciudat fiindcă nu am ajuns în pat cu ea din prima zi în care am cunoscut-o. Aşa ceva e distractiv la 18 ani. După aceea, e plăcut dacă îţi pasă sau măcar dacă ajungi să o cunoşti pe cealaltă persoană. Este un efort prea mare să te culci cu străini.

Sashei îi plăcea ce spunea şi era de acord cu el. Avea concepţii similare cu ale ei, spre deosebire de Valentina, care recunoştea deschis că se culcă cu bărbaţii la prima întâlnire. Şi fusese la fel de aventuroasă din punct de vedere sexual şi în liceu. Nu avea nevoie de dragoste pentru a face sex. Sasha era mai de modă veche, la fel ca Alex.

- Sunt de acord cu tine, spuse ea încet. Cred că sun-tem din alte vremuri. Multă lume nu mai gândeşte ast-fel. Tipii cu care am ieşit credeau că trebuie să le oferi sex pentru un hamburger sau o friptură.

Alex zâmbi, fiindu-i familiară această teorie. Nu se mai simţise aşa din facultate.

- Apropo, este în regulă dacă sexul nu intră în discuţie până la a 36-a întâlnire sau niciodată. îmi placi şi îmi place ideea de a deveni prieteni mai întâi. Poate că ne putem întâlni şi să adormim în faţa televizorului cândva sau să ne uităm la un film. Dacă mă laşi pe întuneric după trei nopţi de gardă, poţi fi sigură că voi sforăi

în cinci minute. însă mă trezesc să văd genericul. îmi place să ştiu cine a regizat filmul pe care l-am ratat.

Ea râse şi afirmă că face la fel.

- Mi s-a întâmplat asta la filarmonică anul trecut. Ci- neva mi-a dat bilete şi, cu lumina stinsă şi muzică, am dormit de la început la sfârşit. Cred că voi aştepta până termin rezidenţiatul înainte să mai încerc o dată. Se irosesc biletele cu una ca mine.

- De asta sunt sporturile atât de grozave. Nu poţi să dormi dacă joci fotbal pentru amatori. Deşi am adormit la US Open cu fratele meu anul trecut. Era cât pe ce să mă omoare şi mi-a zis că nu va mai irosi un bilet pentru mine a doua oară. De fapt, sunt de-a dreptul impresionat că am reuşit să rămânem cu ochii deschişi pe parcursul cinei în seara asta, tu nu?

Alex îi zâmbea fericit; îi plăcea mult să discute cu ea şi era atât de frumoasă de îi tăia răsuflarea. Şi-ar fi dorit să facă dragoste cu ea, dar nu voia ca Sasha să se simtă presată şi prefera să o ia încet. O făcea să se simtă în si-guranţă cu el, iar Alex simţea asta. Era o femeie care nu se grăbea.

Până plecară de la restaurant, Sasha nu primi nici un telefon de la spital şi decise să se ducă acasă. îl invită pe Alex la cină, la mansardă a doua zi. Era liberă, la fel şi el. Max gătea, venea toată lumea şi ar fi fost o ocazie plăcută ca Alex să-i întâlnească într-un cerc restrâns. Nu apucase să le vorbească despre el, dar momentan erau doar prieteni, şi Alex spusese că i-ar plăcea să le cunoască pe colegele ei de apartament. După cină, bărbatul îi chemă un taxi şi promise să fie la mansardă a doua zi.

- Mulţumesc pentru cină. A fost minunată, spuse ea, zâmbindu-i. Iar conversaţia fusese şi mai bună decât mâncarea.
- Pe mâine, spuse el făcându-i cu mâna când taxiul se puse în mişcare.

Sasha îi dăduse adresa din Hell's Kitchen şi el aştepta cu nerăbdare seara în care o va revedea, iar colegele ei de apartament şi familia extinsă păreau un grup distractiv.

Duminică, Morgan merse în parc cu Max înainte ca el să vină la ele să gătească cina. Claire ieşi în oraş la cumpărături, şi voia să treacă pe la magazinul de pantofi Bergdorf s să vadă dacă mai era vreun brand pe care îl scăpase din vedere şi la care putea să îşi trimită CV-ul. Abby ar fi trebuit să îşi petreacă ziua cu Ivan, dar acesta o sunase în dimineaţa aceea spunându-i că avea gripă, aşa că fata rămăsese la apartament, lucrând la o nouă piesă pentru el. Iar Sasha dormi până la începutul după-a- miezii, recuperând nopţile nedormite. Era o zi însorită de septembrie şi vremea începea să se răcească.

Sasha aşeză masa pentru cină înainte să sosească ceilalţi acasă, şi la 18.00 ajunse toată lumea; Max aduse cumpărăturile, iar Oliver şi Greg apărură la scurt timp. Toată lumea râdea şi vorbea, Max şi Morgan turnau vin, când apăru Alex. Sasha le spusese că va veni, menţionând că era un prieten de la serviciu. Nimeni nu acordă importanţă acestui fapt, căci toată lumea era bine-venită la reuniunile lor de duminică seara.

- Unde este Ivan? o întrebă Oliver pe Abby.
- E bolnav.

Apoi toată lumea îşi îndreptă atenţia spre Alex, pe care Sasha îl prezentă, iar el păru puţin copleşit la înce-put. Sasha îi explică cine erau colegele ei de apartament şi că Oliver era fratele lui Morgan. Greg era partenerul acestuia, iar Max era iubitul lui Morgan şi proprietarul minunatului restaurant din apropiere.

- Nu lipseşte decât sora mea. Este încă în St. Bart's şi se întoarce acasă mâine.

însă în afară de ea şi de Ivan, toată lumea era acolo. Alex stătu de vorbă cu toţi şi, după primele minute, se simţi în largul lui, discutând despre hochei cu Oliver şi Greg. Le spuse că fusese la câteva meciuri ale echipei

Rangers în sezonul precedent şi îl văzuse pe Greg apă-rând şi asigurând victoria echipei în finale, şi fusese extraordinar.

Şi, intr-un moment în care Alex nu era atent, Claire privi spre Sasha şi ridică dintr-o sprânceană în direcţia lui, şoptindu-i:
- Care-i treaba cu el? E drăguţ.
Sasha păru stânjenită şi încearcă să pară indiferentă.
- Am lucrat împreună în sala de naşteri săptămâna asta.
- Lasă asta - arată nemaipomenit şi pare drăguţ.
Sasha încuviinţă din cap şi nu îi spuse de cina din
urmă cu o seară, nici de prânzul de la cantină. Nu ştia încotro se îndreptau lucrurile, în cazul în care se îndreptau într-o direcţie, şi îi plăcea ideea lui de a deveni mai întâi prieteni. Era fericită că Alex venise la cină astfel încât să-i cunoască prietenii şi să vadă unde locuia şi cu cine.
Ca de obicei, cina fu delicioasă. Max gătise pulpă de miel în stil franţuzesc, cu mult usturoi, piure şi fasole verde. Şi adusese tiramisu de la restaurant pentru desert. Ori de câte ori gătea Max, era cea mai bună masă pe care o mâncau săptămâna aceea, iar vinul roşu pe care îl adusese era extraordinar. Lui îi plăcea să gătească pentru cinele lor ca în familie şi era de părere că Alex era un nou membru nemaipomenit. Vorbiră despre vinuri franţuzeşti, iar Alex spuse că şi lui îi plăcea să gătească. După cină, Morgan, Max, Oliver şi Alex jucară poker, iar ceilalţi strânseră masa.
După ce Max şi Morgan se retraseră în dormitor la miezul nopţii, Alex şi Sasha rămaseră în cele din urmă singuri. Ceilalţi plecaseră acasă sau se culcaseră între timp.
- Ce seară grozavă, spuse Alex. îmi plac foarte mult colegele tale de apartament, iar Max este un tip nemai-pomenit. Mi-ar plăcea să trec pe la restaurantul lui cândva. Este un bucătar grozav.

Se simţise ca şi când ar fi petrecut o seară în familie, nu doar cu un grup de prieteni, şi aşa simţeau şi ei. întotdeauna se distrau. Alex mărturisi că îi plăcea şi apartamentul, iar Sasha îi povesti cum mama lui Claire le ajutase să îl facă să arate ca un cămin şi să se simtă ca acasă.
Vorbiră mult timp, apoi, fără tragere de inimă, Alex se ridică, iar ea îl conduse la uşă. Se simţea norocos că o cunoscuse şi că îl invitase la cină cu prietenii ei.
-Mulţumesc că m-ai inclus şi pe mine, Sasha. Nu m-am mai distrat aşa de bine de ani buni. Ce program ai săptămâna asta?
- Sunt de gardă în următoarele cinci zile, dar am o zi liberă în weekendul următor.
- Hai să ne gândim ce am putea face.

- Mi-ar plăcea, spuse ea încet, apoi Alex o trase uşor în braţe şi o sărută.

Era finalul perfect al unei seri încântătoare, iar ea îl privi uimită după ce se sărutară.

- Nu sunt sigur că este protocolul potrivit pentru cea de-a treia întâlnire, şopti el, iar ea chicoti. Dar mi s-a părut nemaipomenit. Tu ce crezi?

Ea încuviinţă din cap, Alex o sărută din nou şi zăboviră la uşă câteva minute, sărutându-se, iar apoi, bărbatul dispăru pe scări. întâlnirea numărul trei decursese foarte bine, iar Alex de-abia le aştepta pe celelalte.

capitolul 7

Valentina se întoarse de la St. Bart's a doua zi şi o sună pe Sasha pentru a-i povesti cum se distrase. Era înnebunită după Jean-Pierre, care o tratase ca pe o regină. Se întorseseră cu avionul lui personal, ceea ce nu era deloc neobişnuit pentru ea, dar spuse că Jean-Pierre era diferit faţă de orice bărbat pe care îl cunoscuse vreodată şi părea să cunoască oameni din toată lumea.

Nu era prima dată când Sasha auzea povestea asta, dar era mulţumită că sora ei era fericită, atât timp cât el era un tip cumsecade. Sasha nu era niciodată sigură cu ea.

- Când ne vedem? o întrebă Sasha.
- Plec la o filmare în Tokyo mâine, pentru Vogue din Japonia. De-asta ne-am întors.

Japonezii o iubeau şi erau înnebuniţi după părul ei blond şi ochii verzi. Nu mai adopta o atitudine ingenuă în poze, pentru care se foloseau modele de 14 ani, dar încă era solicitată, iar agenţia ei îi programa mereu sesiuni fotografice nemaipomenite, chiar şi pentru versiunea americană a revistei Vogue. Valentina îi spuse Sashei că erau furioşi pe ea pentru că stătuse atât de mult în St. Bart's, dar se distrase de minune.

- Vrei să treci pe la noi azi după serviciu? o întrebă Sasha.
- Nu pot. Mă duc la un vernisaj cu Jean-Pierre şi luăm cina cu proprietarul după aceea.

Pomeni una din galeriile cele mai prestigioase din oraş.

- Eu lucrez astăzi. Vrei să ne întâlnim la cantină să luăm prânzul? Măcar aşa am reuşi să ne vedem înainte să pleci.

Valentina nu părea entuziasmată, dar fu de acord. Şi ea voia să o vadă pe Sasha.

- Ne vedem la prânz, spuse Sasha, iar Valentina îi răspunse că va fi acolo.

Valentina întârzie 20 de minute. Sasha mânca iaurt şi o banană la o masă când apăru sora ei. Purta o salopetă neagră mulată, o haină Dior vintage din blană de leopard, din anii 1950, pe care o găsise intr-un magazin se- cond-hand din Paris şi nişte tocuri ameţitoare. Făcu senzaţie din clipa în care intră şi se îndreptă spre masa Sashei cu haina în mână. Părea slabă ca o scândură în alopetă şi arăta aşa cum arată un top-model.

- Cineva o să te ucidă că porţi haina aceea, îi spuse Sasha pe un ton scăzut.

- Să-i ia dracu'. Este o creaţie Dior. Am plătit o avere pentru ea.
- Nu e posibil să fii arestată pentru aşa ceva?

Sasha părea agitată, iar Valentina râse. Aveau chipurile identice, la fel şi trupurile, iar părul amândurora era lung, drept şi blond, însă restul era diferit, la fel ca întotdeauna. Iar Sasha purta uniforma medicală şi saboţi.

- Ar trebui să te aresteze pentru că porţi pantofii aceia. Nu poţi avea încălţăminte decentă la spital? o întrebă Valentina, dezgustată de alegerile surorii ei în materie de pantofi.
- Nu când stau în picioare 18 ore pe zi.

In ciuda lucrurilor pe care sora ei le spusese, Sasha era fericită să o vadă şi o îmbrăţişă cu căldură. Fusese plecată aproape două săptămâni.

- Mi-a fost dor de tine. Cât stai în Japonia?

-Trei sau patru zile. Mă întâlnesc cu Jean-Pierre în Dubai la întoarcere şi vom rămâne în weekend. Are afaceri acolo.

- Cu ce se ocupă, mai exact? întrebă Sasha, părând îngrijorată, în timp ce Valentina muşcă din banana ei şi spuse că era tot ce îşi dorea la prânz, sorbind din cola dietetică a surorii ei.

Avea de lucru în câteva zile şi întotdeauna mânca foarte puţin înainte de şedinţele foto.

-Nu vinde droguri, nu?

In ultimii zece ani, Valentina ieşise cu unul sau doi bărbaţi care se ocupau cu aşa ceva, dealeri de lux, iar unul dintre ei ajunsese în închisoare. Nu avusese niciodată probleme cu legea, însă bărbaţii din viaţa ei, da, câteodată.

-Bineînţeles că nu. E respectabil. Este om de afaceri. Nu-i place să vorbească despre munca lui.

-Ăsta nu este un semn bun niciodată, îi reaminti Sasha, dar Valentina nu o băgă în seamă.

îi povesti ce făcuse în St. Bart's, despre starurile de cinema şi oamenii importanţi pe care îi întâlnise. Nu era ceva nou pentru ea, în domeniul ei profesional, dar întotdeauna era impresionată. Mai adăugă că Jean-Pierre avea cel mai mare avion pe care îl văzuse vreodată. Sasha râse şi spuse cu inocenţă:

- Credeam că are altceva mai mare.

-Şi asta, spuse Valentina, cu o expresie mai puţin inocentă.

Avea un apetit sexual dezvoltat şi îi plăceau bărbaţii uşor perverşi şi nebunatici, de care Sasha nu fusese atrasă niciodată.

Apoi Sasha primi un mesaj prin care era anunţată că trebuia să se întoarcă la lucru. Petrecuseră doar o jumătate de oră împreună, dar era mai bine decât nimic.

- Când te întorci? o întrebă Sasha când ieşiră din cantină, după ce Valentina se îmbrăcă din nou cu haina de leopard.

Toate capetele se întoarseră, nu atât din cauza speci-ei protejate, pentru că cei mai mulţi credeau că era un fals, cât din pricina faptului că Valentina era o femeie care atrăgea priviri şi părea să aibă trei metri pe tocuri-le acelea.

- Cam peste o săptămână, în funcţie de cât stăm în Dubai. Ţi-l voi prezenta pe Jean-Pierre când ne întoar-cem acasă.

Sasha se îndoia că va dori să îl cunoască, dar voia să ştie cu cine ieşea sora ei şi ce impresie avea să-i facă. Avea o gândire mai limpede şi un ochi mai critic decât sora ei geamănă, care era dispusă să treacă cu vederea aproape orice, după ce ajungea să fie interesată de un bărbat. Şi părea vrăjită de Jean-Pierre.

Se îmbrăţişară în semn de rămas-bun, când pe hol apăru Alex, îndreptându-se spre cantină să ia prânzul şi zâmbi când o văzu pe Sasha. Dar fu uluit de hainele ei, 102

de buzele stacojii şi de faptul că părea să fi crescut vreo trei palme.

- Sasha?

- Bună, Alex, răspunse Sasha pe care o cunoştea, în timp ce el rămase cu ochii pironiţi la sora geamănă, care stătea lângă ea, şi îşi dădu deodată seama că erau două.

- Să fiu al naibii! fu tot ce putu spune la început, privind mirat de la una la alta.

Erau acelaşi chip, aceeiaşi ochi verzi şi acelaşi păr blond, dar una părea că se îmbrăcase pentru Halloween sau pentru coperta revistei Vogue din 1956. Sasha făcu prezentările, iar el o mustră că n u-i spusese că ea şi sora ei erau gemene identice. Amândouă fetele râseră văzând expresia uluită de pe faţa

lui. Valentina se distra copios. Alex părea şocat. Şi, trebuia să recunoască, hainele ei erau izbitoare, ca un şoc electric. Pentru Valentina, era ceva banal.

- Am uitat că nu ştii, spuse Sasha zâmbindu-i.

Alex tocmai o cunoscuse pe sora ei geamănă, în toată splendoarea ei. O imagine făcea cât o mie de cuvinte.

- De unde era să ştiu? exclamă el, întorcându-se spre Valentina. Ei bine, sunt foarte încântat să te cunosc, spuse el sincer. Poate că am putea lua cina toţi trei cândva.

-Ar fi drăguţ, spuse Valentina politicos. Habar n-avea cine era sau dacă însemna ceva pentru sora ei care nu îi spusese despre el. Voi fi în Tokyo şi în Dubai săptămâna asta. Poate când mă întorc.

- Desigur, răspunse el, impresionat.

Sasha trebui să plece, iar cele două femei îl lăsară pe Alex să ia prânzul şi să se gândească la fata pe care o cunoscuse. Cu stilurile lor extrem de diferite, în ciuda faptului că aveau chipuri şi trupuri identice, măcar nu avea să le confunde.

Sasha o conduse pe Valentina până în hol şi o pupă din nou lângă uşa rotativă.

-Ai grijă de tine, spuse ea, ca o soră mai mare, cum şi era, de fapt, tehnic vorbind, chiar dacă doar cu trei

minute. însă întotdeauna ea fusese cea cu capul pe umeri. Şi nu te implica prea mult în relaţia cu Jean-Pierre până când nu afli mai multe despre el.

- Nu te mai purta ca o babă, o luă Valentina peste picior. Ştiu tot ce trebuie să ştiu. E un tip minunat. Şi miliardar, adăugă ea ca să fie lucrurile clare.

- Aparenţele înşală. încă nu-l cunoşti.

- Nu mai fi atât de panicată, spuse Valentina, iar Sasha râse.

Valentina era un pic nebunatică şi întotdeauna fusese rebelă, dar se iubeau necondiţionat. Ne vedem peste o săptămână, strigă ea spre Sasha, ieşind pe uşa rotativă, îndreptându-se spre trotuar să oprească un taxi şi dispărând în viteză după ce urcă în maşină.

Sasha se întoarse la etaj şi, câteva minute mai târziu, Alex veni după ea când ieşi din sala de naşteri pentru a verifica o fişă.

- De ce nu mi-ai spus că ai o sora geamănă identică?

- Poate că am presupus pur şi simplu că ştii. E o figură, nu-i aşa? Mă scotea din minţi când eram mici şi mă punea în tot felul de situaţii stânjenitoare. Mereu aveam necazuri cu părinţii din cauza ei. Dădea

întotdeauna vina pe mine. Ea şi mama sunt destul de apropiate. Tata nu e de acord cu ea şi nu prea se înţeleg. Iar ea le urăşte pe soţia şi pe fetele lui.

- îţi dă bătăi de cap, nu glumă, spuse Alex părând în continuare şocat.

Valentina îl impresionase, cu haina ei de leopard, cu rujul roşu strălucitor şi tocurile imense.

- Măcar voi putea să vă deosebesc, dacă nu cumva se îmbracă în uniformă medicală şi îşi pune saboţi.
- Mai face şi asta. Adoră să inducă oamenii în eroare. Ii plăcea să le înnebunească pe colegele mele de apartament, prefăcându-se că sunt eu. Numai Claire ne deosebeşte. Nimeni altcineva nu poate, nici măcar părinţii noştri. Niciodată nu au putut. A fost cumva amuzant să am o soră geamănă, mai puţin atunci când o încasam

pentru ea. Mă bucur că ai cunoscut-o înainte să plece din oraş.

- Şi eu, spuse el, dar încă era puţin năucit când se întoarseră amândoi la lucru.

Negreşit, Valentina era un personaj. Alex nu avea nici o îndoială cu privire la sora geamănă de care se îndrăgostise, şi nu era fotomodelul cu haină de leopard.

După ce îi trimise lui Claire încă un buchet extraor-dinar de flori, George începu să o sune. Ştia exact cum să procedeze. O suna de mai multe ori doar pentru a o saluta şi o întreba ce mai face, înainte să o invite în oraş. Apoi, după o săptămână de telefoane şi flori, o invită la cină, iar ea îi spuse că are de lucru. Bărbatul o curta cu atâta hotărâre că o speriase. George era o forţă demnă de luat în considerare când îşi dorea ceva. Intenţiile lui erau clare şi era evident că nu era dispus să accepte un refuz. George încercă din nou.

- De ce te temi, Claire? o întrebă el în cele din urmă, într-o seară la telefon. Nu-ţi voi face rău. Nu vreau decât să iau cina cu tine şi să te cunosc mai bine.

Ştiau amândoi că ceea ce spunea nu era adevărat. Putea să o rănească dacă se îndrăgostea de el sau putea să o dezamăgească. Claire nu voia să rişte. Şi nu dorea să fie distrasă de la munca ei. Dacă s-ar îndrăgosti de el, şi-ar pierde concentrarea, punându-şi munca în pericol, ceea ce se i se întâmplase mamei sale. Lăsase un bărbat să-i răpească o carieră promiţătoare. Claire nu avea să lase să i se întâmple vreodată aşa ceva. Hotărâse asta din copilărie. Dar George era mult prea seducător. Era uşor să

îşi imagineze că se va îndrăgosti de el, cu toată atenţia pe care i-o acorda şi cadourile generoase.

- Sunt prea ocupată ca să ies în oraş, spuse ea. Lucrez la linia de primăvară.

- Trebuie să mănânci, îi reaminti el, uşor obraznic, ca să ai energie. îţi promit că nu vom sta până târziu

în oraş. Vreau doar să mă bucur de o seară cu tine. Ceva îmi spune că s-ar putea să fie important pentru amândoi.

Era incredibil de convingător şi foarte şarmant, iar a doua zi, când o făcu să râdă în timpul unei discuţii, fo-losind o abordare mai relaxată, Claire cedă şi fu de acord să ia cina cu el în seara următoare. Era furioasă pe ea şi îngrozită după ce închise. Era mult mai bun la acest joc decât ea. Era maestru. Şi întotdeauna obţinea ce dorea.

Când ieşiră în oraş, Claire purtă o rochie neagră simplă şi o pereche superbă de pantofi cu toc. Părul ei blond era prins într-un coc elegant şi îşi pusese o pereche de cercei cu diamante, pe care şi-i cumpărase ea. Arăta simplu şi elegant şi extrem de atrăgătoare când George veni să o ia.

- Uau, fu tot ce putu să spună el la început, ceea ce era de necrezut, având în vedere că ieşea cu actriţe cele-bre şi top-modele de 20 de ani. Era un profesionist în domeniu, însă Claire era aranjată atât de impecabil, iar la restaurant frumuseţea ei naturală strălucea ca o rază. George venise să o ia cu un Ferrari negru, cu care mergea la serviciu în fiecare zi, şi o duse la restaurantul său preferat din partea de nord a Manhattanului, La Grenouille, unde luară o cină fabuloasă. George îi puse un milion de întrebări. Voia să ştie totul despre ea şi fu impresionat cât de dedicată era carierei. Claire nu îi spuse despre mama ei şi de ce considera că orice relaţie serioasă era o ameninţare la adresa carierei sale. După al doilea pahar de şampanie, il întreabă de ce nu se căsătorise încă, iar el rămase pe gânduri un moment.

- Ca să fiu sincer, cred că sunt în căutarea femeii perfecte. Tata a părăsit-o pe mama când eram în scutece, iar ea a murit când aveam cinci ani. Cred că amintirea pe care o am despre ea este idealul feminin pe care l-am căutat toată viaţa şi nu l-am găsit niciodată.

- Ce situaţie înfiorătoare, spuse Claire, referindu-se la faptul că-şi pierduse mama când avea cinci ani. Cine te-a crescut?

- Bunica, o femeie extraordinară. A rămas văduvă de tânără şi a murit în vara în care am absolvit liceul. Apoi am rămas singur. Am devenit

independent şi poate puţin reticent să mă implic prea mult, dacă nu era persoana potrivită. Nu am întâlnit niciodată o astfel de persoană. Apoi adăugă, atât de încet încât abia îl auzi:... Poate nu până acum. O privi adânc în clipa aceea, cu o expresie serioasă. Mi s-a întâmplat ceva în seara în care te-am întâlnit cu Morgan. Nu ştiu ce-a fost, dar am simţit că lumea s-a întors cu susul în jos. N-am mai întâlnit niciodată pe nimeni ca tine. Emani o lumină care vine din interiorul tău. Nu ştiu dacă vom fi potriviţi unul pentru celălalt sau ce se va întâmpla între noi, dar ştiu că nu m-am mai apropiat niciodată atât de mult de perfecţiune cum se întâmplă cu tine.
Inima mi-a stat în loc în momentul în care ne-am întâlnit, îi mărturisi el, apoi o ţinu în tăcere de mână, pe sub masă.
Inima ei aproape că ratăo bătaie ascultându-1. Era îngrozită. Dacă vorbea serios? Dacă era bărbatul „potri-vit" pentru ea şi se îndrăgosteau? La ce va trebui să re-nunţe? Aproape că îi dădură lacrimile când se ţinură de mână. Dar nu putea ignora forţa cuvintelor lui. Era un bărbat care pierduse tot ce iubise vreodată şi întreaga familie până la 18 ani şi era dispus să recunoască faptul că nu îşi mai dăruise inima nimănui, iar acum i-o oferea ei. Habar n-avea ce să facă şi primul ei impuls fu să fugă, dar George era atât de afectuos, atât de blând şi atât de amabil cu ea, încât nu îşi dorea decât să se topească în braţele lui.
După aceea, George îi spuse poveşti amuzante şi o făcu să râdă, ca şi când nu ar fi existat acea confesiune serioasă din urmă cu puţin timp. O făcu să se simtă în largul ei. Petrecură o seară minunată, apoi bărbatul

o duse înapoi acasă, şi Claire se simţi specială prin simplul fapt că era cu el. George o atrăgea din toate punctele de vedere şi era o atracţie puternică. Nu mai adăugă nimic despre sentimentele lui pentru ea, dar o sărută tandru pe buze, apoi o conduse la uşă. Nu o atinsese, nu voia să o grăbească şi o sărută din nou în faţa uşii, dar atunci când o sărută era ca şi când ar fi făcut dragoste. Apoi coborî grăbit scările, iar ea intră ameţită în apartament.
Era trecut de miezul nopţii şi toată lumea se dusese la culcare. Claire stătu lângă planşa de desen o vreme, încercând să se concentreze asupra schiţelor pe care le făcuse, dar nu vedea decât chipul lui. Voia să-i spună să plece, să nu o ispitească, să nu o ademenească în viaţa lui, dar voia să fie cu el. închise luminile şi se duse la culcare, gândindu-se la el şi la sărutul lor. Stătea în pat pe jumătate adormită şi nu se putea gândi decât la George. Era speranţa ei cea mai mare şi coşmarul cel mai îngrozitor totodată.
A doua zi, în drum spre serviciu, Claire se gândea tot la el. Luase ziarul Post din staţia de metrou şi îl văzu la pagina şase.

Cine era blonda superbă care l-a însoţit aseară pe George Lewis la La Grenouille? El părea în al nouălea cer şi ceva ne spune că o vom revedea pe fată des în perioada următoare. Rămâneţi cu noi!
Lui Claire parcă i se opri inima când citi şi se simţi îngrozitor pentru că nu îi spusese lui Morgan. Nu mai tăcuse asta niciodată şi era prietena ei cea mai bună.
O sună pe Morgan de îndată ce ajunse la serviciu şi işi uşură conştiinţa imediat.
- Am luat cina cu George aseară, îi spuse ea dintr-o suflare.

- George Lewis? Morgan părea uluită.
îşi aminti că se întâlniseră în seara în care ea şi Claire luaseră cina la restaurantul lui Max, dar nu auzise nimic de la nici unul din ei de atunci, deşi George o interoga- se în legătură cu Claire în ziua în care se întâlniseră. Morgan uitase de asta.
- Mă tot sună de când l-am întâlnit, când eram cu tine. Am refuzat să iau cina cu el, dar în cele din urmă n>a convins. Am mers la La Grenouille. în timp ce o asculta, Morgan ştia că refuzul lui Claire nu făcuse decât să-l facă şi mai hotărât să o convingă să accepte. Se aşternu o lungă tăcere la finalul convorbirii.
-Ai grijă, Claire. Se pricepe la asta. Poate că va fi alt-fel cu tine, dar a frânt multe inimi de-a lungul anilor. în clipa în care femeile se prind în mrejele lui, fuge. Cred că are legătură cu faptul că şi-a pierdut mama când era copil. Una dintre prietenele lui mi-a spus asta cândva. Am cunoscut-o la o petrecere după ce se despărţiseră.
Claire îşi aminti ce spusese George cu o seară înainte, dar trebui să recunoască faptul că simţise ceva pentru el. Nu ştia dacă era la fel de puternic ca sentimentele lui, dar ceva i se întâmplase când se întâlniseră. Poate că avea dreptate. Dar nu voia să-i împărtăşească asta prietenei sale. Se simţi subit apărătoarea lui şi vru să fie discretă.
- Nu-ţi face griji. Sunt mai îngrozită decât el. Nu vreau să se amestece vreun tip în cariera mea, care e mai importantă pentru mine. Morgan o înţelegea. Şi ea simţea acelaşi lucru, deşi era îndrăgostită de Max. Dar dacă acesta i-ar fi pus ca-riera în pericol în vreun fel sau dacă ar fi insistat să se căsătorească, ar fi pus capăt relaţiei imediat.
-Nu-mi va frânge inima, o asigură Claire.
- Bine. Şi nu vreau să i-o frângi nici tu pe a lui. E bă-iat bun.

- O să fie bine, o asigură Claire, cu o încredere pe care nu o simţea, dar măcar voise să îi spună lui Morgan că se întâlneau sau că ieşiseră în oraş. Ce se întâmpla după aceea era treaba lor. Nu se în-tâmplase nimic încă, dar Claire încă se gândea la sărutul pasional şi la cum se simţise. George avea puteri magice şi era un bărbat sexy şi experimentat.
George o sună pe Claire puţin mai târziu şi îi spuse cât de mult îi plăcuse întâlnirea lor. Menţionă că voia să o ducă într-o mică excursie sâmbătă, să iasă puţin la aer. Părea că vorbeşte despre o călătorie cu maşina în Connecticut.
-Te pot aduce înapoi până la cină, dacă ai de lucru în weekend.
Claire era încântată că el ascultase ce îi povestise despre munca ei şi fu atât de drăguţ că nu putu să îl refuze. George îi spuse că o va lua la ora 9.00, sâmbătă dimineaţa şi îi recomandă să poarte haine lejere şi călduroase.
Săptămâna zbură cu gândul la George, care o sună de câteva ori, la prima oră a dimineţii, când se trezea, sau seara târziu. Ii trimitea mesaje amuzante toată ziua ca s-o facă să râdă şi îi spunea că nu se gândea decât la ea.
George nu îi suflase nici o vorbă lui Morgan la birou, şi nici Claire. Era viaţa lui personală şi nu i-o împărtăşea. Nu vorbea niciodată despre femeile cu care ieşea şi era mereu discret.
George o luă pe Claire sâmbătă dimineaţa, la nouă fix. Purta o haină din piele de oaie, cu o culoare natura-lă şi cizme frumoase, blugi şi un pulover gros şi îşi lăsase părul pe spate ca o fetişcană. Fu surprinsă să afle că o ducea în New Jersey, nu în Connecticut, după cum bănuise, dar ştia că sunt mici sate frumoase acolo şi probabil nişte restaurante bune în care se putea lua prânzul, însă o jumătate de oră mai târziu se trezi la aeroportul Teterboro, mergând cu Ferrariul până la avion, hra imens, şi Claire se uită ţintă întâi la aeronavă, apoi

la George şi pentru un moment păru speriată din nou. Unde o ducea?
- M-am gândit să mergem în Vermont astăzi, spuse el, aplecându-se şi sărutând-o. Sunt nişte promenade frumoase şi hanuri drăguţe unde putem lua prânzul. Ne întoarcem după-amiază.
Părea uluită când urcă scara în avionul lui, unde îi aşteptau o însoţitoare de zbor şi un ofiţer care le ieşiseră în întâmpinare. Căpitanul şi copilotul primiseră aprobarea pentru decolare şi urmau să plece în câteva minute, după ce se aşezară pe scaunele confortabile. Câteva minute mai târziu decolară, iar stewardesa le aduse micul dejun.
- Eşti bine? o întrebă George cu blândeţe, aplecân-du-se să o sărute.

Micul dejun era delicios. Claire mâncă omletă, brioşe cu afine şi un cappuccino, iar el vafe, bacon şi cafea neagră. Stătură de vorbă în timpul zborului scurt deasupra zonei New England şi, o jumătate de oră mai târziu, aterizară în Vermont, pe o pistă de lângă un mic sat. George îi spuse că schia acolo iarna şi că descoperise satul cu un an în urmă. Frunzele copacilor erau ruginii, portocalii şi galbene, iar pilotul le închiriase o maşină, care îi aştepta când aterizară, ca să se poată plimba singuri prin zonă. George opri maşina după ce plecară de la aeroport şi o sărută pasional, iar ea îi răspunse şi îi simţi mâna pe interiorul coapsei. Şi voia mai mult când el o atinse. II simţea aprinzându-se de dorinţă.

- Mă înnebuneşti, spuse el răguşit, iar ea zâmbi.
- Şi tu la fel, şopti ea, iar el porni maşina din nou, înainte să îi ia valul.

El o tachină şi râseră amândoi.

- Mă faci să mă simt ca un puşti, unul foarte obraznic, îmi pare rău, Claire.

însă ei nu îi părea - îi plăcea la nebunie să fie cu el.

Apartamentul

111

George parcă maşina la marginea pădurii şi văzură un lac cu lebede. Coborâră şi se plimbară. Era răcoare - toamna venise deja în New England, deşi în New York încă nu era atât de rece.

Merseră la un mic han de ţară pe care îl ştia el, pentru a lua prânzul. Ii luă somnul pe amândoi după aceea, iar George se uită la ceas.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem, dacă vrei să ajungi în New York în seara asta. O privi jucăuş, ca un băiat obraznic. Sau... am putea sta aici. Nu trebuie, nu am făcut nici un plan, dar acum, că suntem aici, n-aş vrea să plecăm. Depinde de tine, Claire, tu eşti şefa. Fac exact ce spui tu.

Erau doar la a doua întâlnire, şi Claire voia să fie chibzuită. Nu era o uşuratică şi nu voia ca el să aibă această părere despre ea. Dar hanul unde luaseră prân-zul era un loc magic şi nu voia decât să fie cu el şi să nu se mai întoarcă niciodată. Ezită un moment îndelungat, privindu-1, apoi şopti, cu mâna în palma lui.

- Hai să rămânem.

El închise ochii o clipă, ca şi când cuvintele ei erau prea dulci pentru urechile lui, apoi îi deschise şi o privi.

-Te iubesc, Claire. Ştiu că pare o nebunie să spun asta atât de devreme, dar cred că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Şi ea începea să simtă la fel. Nu mai era panicată sau îngrozită acum - voia să fie cu el. George merse la recepţie şi rezervă o cameră, apoi sună

echipajul avionului şi le spuse unde să stea în seara aceea. Iar apoi, râzând ca Joi copii, merseră la farmacia locală să-şi cumpere periuţe de dinţi şi ce mai aveau nevoie pentru seara aceea. Nici unul nu plănuise să rămână în Vermont. Nu o sedusese, era o decizie pe care o lăsase să o ia, astfel i \ Claire se simţea în largul ei şi deloc forţată. Apoi se întoarseră grăbiţi la han şi se cazară. Era o încăpere minunată, cu şemineu şi draperii cu flori. Patul era mare, vechi, cu baldachin şi cuvertură imensă.

Nu mai ştiau cum să-şi scoată hainele mai repede, iar trupurile lor se îngemănară, mâinile căutându-l cu disperare pe celălalt şi se sărutară cu frenezie, urcând în patul mare şi confortabil, unde începură să facă dragoste. Fu cea mai pasională partidă de sex pe care o trăise Claire, născută din dorinţă, pasiune, foamea şi setea disperată a amândurora.

- Te-am căutat toată viaţa, îi spuse el, sărutând-o şi câteva clipe mai târziu fu cuprins din nou de dorinţă.

Făcură dragoste toată noaptea, şi Claire îl ţinu în braţe, lipit de sânii ei, iar el adormi. Era somnul adânc şi liniştit al unui bărbat satisfăcut şi fericit. Claire îi trimisese un mesaj lui Morgan mai devreme, spunându-i că nu avea să ajungă acasă în seara aceea, că era în Vermont în weekend şi că totul era bine.

Părăsiră camera cu greu a doua zi, după ce făcură dragoste din nou. Stătură lângă patul cu baldachin, simţin- du-se ca şi când ar fi devenit casa lor. Acolo se născuse dragostea lor, începuse viaţa lor împreună şi ştiau amândoi că nu îl vor uita niciodată.

Zburară înapoi spre New York târziu în după-amiaza aceea şi înainte de a ateriza la Teterboro, George îi zâmbi şi_o sărută.

- Iţi mulţumesc că ai apărut în viaţa mea, îi spuse el.
- Te iubesc, răspunse ea.

O dovediseră cu vârf şi îndesat în noaptea trecută.

- Acesta este doar începutul, îi spuse el, în timp ce zburau peste luminile oraşului.

Totul arăta atât de frumos. Lui Claire i se părea că vede totul cu alţi ochi. Avionul ateriză lin câteva minute mai târziu, timp în care ei se ţinură de mână. Şi fie că voise sau nu, Claire ştiu că începuse o nouă viaţă.

capitolul 8

Alex şi Sasha încercau să petreacă timp împreună ori de câte ori le permitea programul, ceea ce nu se întâmpla atât

Apartamentul

de des pe cât ar fi vrut. Luau prânzul la cantină, se întâlneau la o gustare la miezul nopţii şi luau cina în zilele libere. Lucrurile merseseră foarte bine până acum, ba chiar cei doi fuseseră la un film, care le plăcu amândurora şi se felicitară că rămăseseră treji. Şi dacă cina era socotită drept întâlnire, fură de acord că ajunseseră la a cincea sau la a şasea şi că totul mergea bine.
Nici unul nu voia să grăbească lucrurile; îşi doreau să se cunoască pe cât de bine puteau.
Când se întoarse din Dubai, Valentina o întrebă despre el, iar Sasha îi spuse sec că se întâlneau.
-Asta înseamnă că v-o trageţi, nu-i aşa? întrebă Valentina direct, iar Sasha mormăi.
- Nu poţi să foloseşti alt cuvânt? Nu mă deranjează vulgarităţile atunci când mă tai la deget sau când se întâmplă ceva la spital, cum ar fi să mi se anuleze ziua liberă, dar urăsc acest cuvânt când este folosit în loc de a face dragoste.
- Nu mai fi aşa mironosiţă, îi răspunse Valentina.
Era întotdeauna cuvântul pe care îl prefera, iar în cazul ei, Sasha ştia că probabil era potrivit.
- Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu o facem. Nu vrem să ne grăbim.
- E gay?
Valentina părea şocată şi dezamăgită.
- Bineînţeles că nu. Vrem doar să ne cunoaştem unul pe celălalt.
- De când vă vedeţi?
- Nu ştiu, de vreo două săptămâni. Depinde cum priveşti lucrurile.
- Eşti nebună.
-Nici unul din noi nu vrea să facem vreo greşeală.
Sasha era convinsă de ceea ce spunea, chiar dacă surorii ei i se părea că vorbeşte chineză, căci ea acţiona mereu fără să gândească, în special în ceea ce îi privea pe bărbaţi.
- Şi ce dacă greşiţi? Termini cu el şi îţi vezi de drum. Nu trebuie să fie alesul de fiecare dată.

- Poate că pentru mine trebuie, la fel şi pentru el, îi răspunse Sasha. II respecta pe Alex pentru felul în care vedea lucrurile şi îi împărtăşea părerile.
- O, pentru Dumnezeu! exclamă Valentina dându-şi ochii peste cap. De când nu ai mai făcut sex?

- Nu e treaba ta, răspunse Sasha.
Sora ei avea dreptate, trecuse mai mult timp decât era dispusă să admită. Acum apăruse Alex, aşa că exista o speranţă la orizont, dar toate la timpul lor.
- Şi când îl voi cunoaşte pe Jean-Pierre? schimbă Sasha subiectul.
Se aflau în apartamentul Valentinei, în Tribeca, în ziua liberă a Sashei.
- în vreo zece minute, răspunse Valentina cu un zâmbet larg. A zis că va veni aici şi vrea să te cunoască. Pleacă la Paris în seara asta. Ne întâlnim acolo săptămâna viitoare, când voi avea o şedinţă foto pentru versiunea franceză a revistei Vogue.
Soneria se auzi câteva minute mai târziu, Valentina merse să răspundă şi, după un moment, în living intră Jean-Pierre, ca şi când ar fi fost al lui. Era un bărbat înalt, solid şi părea puternic, cu părul grizonant şi ochi negri pătrunzători. Dacă l-ar fi întâlnit pe stradă, Sasha ar fi zis că avea o figură răutăcioasă, dar era tot numai un zâmbet când o îmbrăţişă şi o pupă pe amândoi obrajii şi semăna cu un ursuleţ de pluş. Unul care şi-ar fi mâncat puii. Avea un zâmbet larg, însă privirea era necruţătoare.
-Voiam să te cunosc, spuse el entuziasmat şi sincer. Frumoasa tânără doctoriţă care aduce copii pe lume. Părinţii tăi trebuie să fie foarte mândri.
- Nu tocmai, spuse Sasha zâmbind. Mama a vrut să fiu avocată - crede că meseria mea este cam complicată. Tata este foarte mândru de Valentina. Şi soţia lui a fost top-model.

El îi făcu semn cu mâna ca şi când spusele ei ar fi fost o glumă, deşi exista un sâmbure de adevăr în ele, o cuprinse cu braţul pe Valentina şi o sărută. Aceasta purta o fustă neagră de piele care abia îi acoperea fundul, cizme negre de velur, lungi până la coapse şi cu toc. Sasha era de părere că avea o costumaţie uşor excentrică, dar lui Jean-Pierre părea să-i placă şi îşi strecură mâna pe sub fusta ei. Sasha era obişnuită să vadă bărbaţii purtându-se astfel în preajma surorii ei; aşa făceau cu toţii, iar Valentinei îi plăcea. Dacă Alex i-ar făcut asta în public, l-ar fi pocnit. Zâmbi când îşi dădu seama că nu o făcuse nici în privat încă, ceea ce îi convenea.
- Sunt foarte îndrăgostit de sora ta, îi spuse el Sashei cu o privire înduioşătoare. Este o femeie minunată şi mă face foarte fericit.
Sasha încerca să nu se gândească ce însemna asta.
- Nu am mai fost atât de fericit de când eram tânăr.
Pentru Sasha, asta însemna că folosea Viagra, dar nu
voia să se gândească nici la asta. Părea puţin mai respectabil decât prietenii obişnuiţi ai Valentinei. Purta un costum de om de afaceri şi cravată închisă

la culoare de la Hermes şi era un pic mai tânăr decât ultimul prieten al Valentinei, dar avea totuşi o duritate care o speria şi ştia instinctiv că ar fi fost periculos să îl superi. Iar Valentina habar n-avea cu ce se ocupa.

- Ai afaceri în State? îl întrebă Sasha, tatonându-l, dar era prea deştept pentru asta.

- Fac afaceri în toată lumea. Lumea este foarte mică acum. Eu şi sora ta am fost în Dubai săptămâna trecută şi vom merge în Marrakech peste două săptămâni, pentru o scurtă vacanţă.

- Ce distractiv, spuse Sasha, încercând să pară serioasă, dar ceva din privirea lui o speria cu adevărat.

Bărbatul părea că are vedere cu raze X. Sasha nu ar fi avut încredere în el nici picată cu ceară. Nu spusese şi nu făcuse nimic greşit, dar ceva nu părea deloc în regulă.

Stătură de vorbă o vreme, aşezaţi pe canapeaua din apartamentul Valentinei, şi, în cele din urmă, Sasha se ridică şi spuse că trebuia să plece. Se întâlnea cu Alex la apartament. Fetele aveau să iasă în oraş, şi ea îi promisese că îi va găti cina, avertizându-l că s-ar putea să regrete asta, dar Alex spusese că îşi asuma riscul. Ii zisese că era un bărbat foarte curajos. Jean-Pierre o îmbrăţişă şi o pupă din nou pe amândoi obrajii când plecă, iar Valentina o privi radioasă, convin- gându-se că Sasha îl plăcea pe prietenul ei, ceea ce nu era cazul. Sasha nu-şi dădea seama ce era în neregulă cu el şi ce avea de obiectat, dar era sigură că era ceva dubios la mijloc. Spera însă că Valentina nu va afla niciodată şi că bărbatul va dispărea înainte să creeze vreo problemă. Indiferent cu ce s-ar fi ocupat, Sasha era sigură că era priceput la ceea ce făcea şi, dacă era un lucru ilegal, poate că nu avea să fie prins.

Sasha luă metroul spre nord până în Hell's Kitchen. Alex sosi la mansardă câteva minute după ea, aducând alimentele pe care conveniseră să le pregătească la cină. O privi îndeaproape după ce o sărută şi întrebă dacă totul era în regulă. Părea distrasă.

- Da. Tocmai m-am întâlnit cu prietenul Valentinei. Nu pot spune ce nu este în regulă cu el, dar ceva nu mi s-a părut în ordine. Am mai trecut prin situaţia asta, şi ulterior am aflat că cei cu care ieşea vindeau heroină copiilor. Acesta e ceva mai bun sau poate mai cizelat, dar are cea mai răutăcioasă privire pe care am văzut-o vreodată. Vestea bună este că Valentina niciodată nu are relaţii de durată. Este înnebunită după el, dar asta nu înseamnă nimic pentru ea.

- Nu ştiu cum pot două surori gemene să fie atât de diferite, spuse el despachetând mâncarea. Nu am văzut diferenţă mai mare decât între tine şi sora ta.
Şi credea că era un lucru bun.

- Ştiu, este straniu, fu ea de acord. E nebună şi are cele mai proaste gusturi când vine vorba de bărbaţi, dar o iubesc oricum.
Alex înţelegea asta şi fusese respectuos cu ea şi avea grijă ce spunea.
începură să pregătească cina împreună, bucurându-se de seară, căci ştiau că fetele aveau să fie plecate, aşa că erau numai ei.
Claire încă nu spusese nimănui în afară de Morgan, dar povestea de dragoste cu George mergea bine. în următorul weekend se duceau la Palm Beach cu avionul lui. Brusc, apăruseră un milion de planuri care lui Claire i se păreau amuzante. Bărbatul voia să o ducă la Super Bowl, unde el mergea în fiecare an, la campionatul de baseball World Series, la schi în Courchevel şi Megeve, Aspen, Sun Valley, în Caraibe şi în sudul Franţei, la vară. îi promisese că vor face multe lucruri împreună şi că voia să-şi petreacă viaţa în pat cu ea. Claire încerca - fără să reuşească - să nu se lase distrasă de el. De fiecare dată când se aşeza la planşa de desen, acasă sau la birou, mintea i-o lua razna şi-l vedea gol în faţa ei. Ba chiar îi făcuse o schiţă, pe care o ascunsese într-un sertar la serviciu. George îi spunea mereu că ştia că ea era exact ce îi trebuia. Deşi nu voia să creadă încă, Claire ştia că aşa era. Doar că nu se aşteptase ca el să intre în viaţa ei atât de curând. Uneori se întreba dacă aşa i se întâmplase mamei ei când se îndrăgostise până peste cap de tatăl său şi îl urmase în San Francisco. Dar Claire ştia că acum era diferit. George avea un succes legendar pe Wall Street şi era un om de afaceri genial. Oamenii spuneau că avea darul lui Midas1. Şi nu i-ar cere niciodată să renunţe la cariera ei.
' Personaj legendar, cunoscut pentru abilitatea sa de a transforma orice atingea în aur (n.red.)

Claire începea să se gândească la lucruri la care nu se gândise până atunci, cum ar fi căsătorie şi copii. George îi deschidea noi orizonturi pe care până atunci le ţinuse încuiate în inima ei. Era prea devreme să se gândească la aşa ceva sau să facă schimbări în viaţă, dar se îndrăgostise nebuneşte de el.

în următorul weekend, când o duse în Florida, petre- cură o noapte în Miami, a doua noapte în Palm Beach şi se distrară şi mai mult decât în Vermont. Deja se cunoşteau bine unul pe celălalt şi aflau tot mai multe în fiecare zi. Lui George nu-i plăcea să vorbească despre copilăria sa, dar Claire îi spusese în cele din urmă despre tatăl ei morocănos şi despre faptul că mama ei renunţase la carieră pentru el. îi explică de ce îşi dorea atât de mult să rămână independentă şi să îşi facă treaba. Nu voia să depindă niciodată de un bărbat, nici măcar de el. Iar George înţelegea.
Merseră la schi nautic în Miami de pe un iaht pe care îl închiriase pentru ziua aceea şi mâncară la restaurantele cele mai bune. Claire se simţea ca o prinţesă dintr-o poveste, trăind un vis cu el.
- Ce se întâmplă cu Claire? o întrebă Sasha pe Morgan sâmbătă dimineaţă când făceau cafea în bucătărie.
Abby dormea încă. Stătuse la calculator lucrând la noua piesă şi rămăsese trează până târziu, aşa că Sasha şi Morgan erau singure la masa din bucătărie.
- Este în oraş tot timpul şi mereu plecată în weekend, comentă Sasha.
Morgan rămase tăcută o clipă şi nu ştiu ce să spună. Nu cunoştea detaliile, dar ştia că Claire plecase cu George în weekend.
- Se vede cu cineva, spuse Morgan simplu.
-Uau, nu mi-a spus nimic. Ştii cine e? o întrebă Sasha.
Morgan încuviinţă din cap, încercând să nu pară îngrijorată.
Apartamentul
119
- George.
Dură un moment până înţelese, apoi Sasha făcu ochii mari.
- Şeful tău?
Morgan încuviinţă din cap.
- Cum s-a întâmplat asta?
- Luam cina la restaurantul lui Max, George era aco- lo şi a trecut pe la masa noastră. I l-am prezentat lui Claire, iar restul, după cum se spune, este istorie. Sunt înnebuniţi unul după celălalt de atunci.
Nu trecuse mult, dar era ceva intens. Ori de câte ori o vedea Morgan, Claire părea în al nouălea cer. Morgan spera doar că va dura, dar nu era convinsă. George era greu de citit, şi era şi mai greu de anticipat ce va face.
- Crezi că e pe bune cu el? o întrebă Sasha îngrijorată.
- Nu ştiu. S-ar putea. La un moment dat, o femeie sau alta va pune mâna pe el, şi s-ar putea prea bine să fie Claire. Are un palmares de relaţii scurte, dar, din puţi- nul pe care-l ştiu şi îl simt de la ea, nu cred că a mai

fost atât de serios până acum.

- Uau, spuse Sasha din nou. Unde este în weekendul acesta?
- Florida. Au mers cu avionul lui.
- Ce tare pentru ea, dacă va dura relaţia.

Morgan zâmbi, sperând şi ea acelaşi lucru.

- Dar tu? întrebă Morgan, în timp ce se aşezară la masă cu ceştile de cafea. Cum merge cu tânărul doctor?

-Frumos. încet, dar sigur. Nici unul dintre noi nu vrea să se grăbească şi să stricăm lucrurile.

- Sună bine.

-Funcţionează pentru noi.

Sasha rămase în bucătărie după ce Morgan se duse să se îmbrace. Urma să îl ajute pe Max în chestiunile de contabilitate la restaurant. Aveau toate o relaţie acum, in diverse stadii, trei dintre ele cu bărbaţi buni, intere-sanţi şi valoroşi. Singurul măr putred era Ivan, iar Sasha

nu putea decât să spere, de dragul lui Abby, că aceasta va scăpa de el curând.

capitolul 9

în octombrie, când Morgan trecea încă o dată în re-vistă datele strânse pentru o prezentare, ceru nişte fişiere de la contabilitate şi îşi dădu seama imediat că nu îi aduseseră ce trebuia. îi sună, rugându-i să îi trimită fişierele bune şi ceva îi atrase atenţia pe bilanţuri, în timp ce aştepta să vină cei de la contabilitate să le ia. Fusese făcut un transfer de 100 000 de dolari şi o retragere de 20 000, care nu i se păreau în regulă. Banii nu aveau ce căuta în contul acela. Văzu că după o săptămână cele 20 000 fuseseră depuse în mod inexplicabil, iar suta de mii fusese mutată din nou în contul potrivit. Lucrurile nu se legau. Se întrebă dacă fusese o eroare la contabilitate, pe care o corectaseră. Toate cifrele păreau în regulă la final, dar avuseseră loc nişte permutări pe care nu şi le putea explica. Se gândi să-i spună lui George, dar pen-tru că banii erau acum în contul corect, nu mai conta cu adevărat. însă i se păru ciudat. La biroul lor ajungeau o mulţime de bani care intrau şi ieşeau, pentru clienţi, şi Morgan ştia că George era foarte priceput la cifre şi extrem de atent şi îşi supraveghea registrele contabile cu ochi de vultur. Era un lucru important întro firmă ca a lor, aşa că poate George ştia şi ceruse să se remedieze situaţia. Nu era îngrijorător, dat fiind că nu lipseau bani, dar Morgan nu îşi putea dădea seama ce se întâmplase. Ca să fie sigură, dacă subiectul era deschis ulterior, fotocopie dosarul

înainte ca personalul de la contabilitate să vină să-l ia şi aşeză pagina fotocopiată într-un sertar încuiat în biroul ei. Apoi începu să lucreze la documentarea pe care trebuia să o facă pentru a doua zi. După aceea uită complet de eroarea de contabilitate. Avea noi clienţi şi foarte mult de lucru.
Apartamentul
121
Morgan observase cât de binedispus era George de când începuse să se vadă cu Claire. Nu îi spusese nimic lui Morgan, dar părea îndrăgostit. Nu îl văzuse niciodată atât de fericit sau relaxat, iar Claire era şi ea ca o floare. Ba chiar încetase să se mai plângă de şeful ei.
Şi Sasha era fericită. Acum era ocupată, mulţumită şi liniştită, iar ea şi Alex se distrau. Râdeau mult ori de câte ori bărbatul venea la apartament şi luau cina la restaurantul lui Max cel puţin o dată pe săptămână. Iar Alex şi Max găteau cina împreună acum, în serile de duminică, la apartament. Max rămase bucătarul-şef, iar Alex era ajutorul lui, dornic să înveţe noi trucuri de la el. Alex se potrivea perfect în această familie, iar cei-lalţi sperau că va rămâne cu ei. Era însă prea curând de anticipat ce avea să se întâmple.
Abby era singura care în mod evident nu era fericită şi părea deprimată. Ivan o chinuia şi invoca şi mai multe scuze cu privire la motivul pentru care nu era în preajmă sau nu era de găsit. Era bolnav, avea o migrenă, îşi rupsese spatele mutând decorurile, trebuia să se întâlnească în oraş cu sponsori sau cu contabilul, citea piese noi, era epuizat după ce citea piese noi, rămăsese fără baterie la telefon, îl pierdea o dată sau de două ori pe săptămână sau nu avea semnal pe unde umbla. Era ca şi când ai fi vrut să prinzi argintul viu. Abby îl căuta constant şi îi asculta scuzele când îl găsea. Daphne era din ce în ce mai prezentă, iar el pretindea că încerca să o înveţe meserie. Şi se părea că tatăl ei îl evita pe Ivan şi era mereu intr-o călătorie de afaceri, aşa că nu se întâlniseră încă. Iar con- tul lor bancar era aproape gol. Situaţia lor financiară era disperată.
La teatru, în timp ce Abby continua să picteze deco-rurile şi să se ocupe de curăţenie, Daphne era mereu în preajmă, dar Ivan nu voia că ea să ajute. îi spusese lui Abby că avea astm şi că i-ar face rău, iar tatăl ei ar fi fu-rios. Aşa că Abby rămânea sclava, făcând totul pentru el,
122
Danielle Steel
iar Daphne era noua prinţesă. Abby încerca să fie răbdă- toare, dar avea nervii întinşi la maximum. Iar el era fie prea bolnav, fie prea obosit, fie prea ocupat pentru a veni la apartament ca să petreacă timp cu ea sau nu dormise de zile întregi şi nu voia ca ea să petreacă noaptea acasă la el. Devenise ridicol, şi până şi Abby ştia. Dar Ivan nu voia să admită ce se

întâmpla. Abby se săturase de vorbele lui. începea să semene cu mincinosul care era de fapt.
într-o după-amiază, când Abby o întrebă din politeţe pe Daphne despre tatăl ei, pe unde mai călătorea, fata o privi nedumerită şi, cu o expresie melancolică, îi zise că murise cu doi ani în urmă. Fu picătura care umplu paharul. Abby nu spuse nimic, dar îl aşteptă pe Ivan la teatru când ajunse acolo în seara aceea. Avea o întâlnire cu Daphne la birou, care dură aproape o oră, iar când ea ieşi din birou îmbujorată şi transpirată, Abby intră tăcută. Nu avea să mai amâne de data asta. Dura de prea multă vreme, şi Ivan o luase de proastă.
Bărbatul îşi aranja cureaua când Abby intră şi nu trebuia să te gândeşti prea mult ca să îţi dai seama ce făcuseră. Abby încercă să nu se gândească la asta când avea să-l înfrunte. Simţea că o îneacă lacrimile.
- Unde ai fost în după-amiaza asta? îl întrebă, apoi îi aruncă momeala. Ai fost cumva cu tatăl lui Daphne, ca să discutaţi despre finanţare?
- Da. Ivan părea serios şi demn, întorcându-se spre ea şi privind-o drept în ochi. Vrea să se gândească mai bine.
-Trebuie să fi fost o întâlnire dificilă pentru tine, spuse ea compătimitoare. îi tremurau mâinile, dar el nu le vedea.
- De ce? E un om foarte drăguţ şi recunoscător pentru ce facem pentru fiica sa.
Ea încuviinţă din cap şi continuă după ce termină Ivan:
-Ai fost la o şedinţă de spiritism? întrebă ea cu o voce solemnă.
Apartamentul
123
- Bineînţeles că nu. De ce mă întrebi asta?
- Pentru că omul e mort de doi ani. Ar fi trebuit să o întrebi pe Daphne înainte să minţi. Pari cam fraier după aceea. De fapt, nu pari doar fraier, te face să arăţi ca un nemernic, aşa cum de fapt eşti. Ai o aventură cu ea, şi ştiu.
El o întrerupse palid.
- Ţi-a spus şi asta? exclamă panicat.
- Nu, tocmai mi-ai spus tu. Mi-am dat seama de prima dată când Daphne a intrat în teatru şi i-ai spus aceleaşi minciuni pe care mi le-ai spus mie acum trei ani, când mi-ai promis că îmi vei monta piesa. Nu o vei monta niciodată nici pe a ei. De ce te deranjezi să mă ţii lângă tine de vreme ce o ai pe ea? Ca să-ţi mătur duşumelele şi să-ţi pictez decorurile? De ce mă minţi unde eşti, cu cine eşti, că ai migrene, că te doare spatele, că ţi-ai pierdut telefonul şi toate celelalte? Ştii ce? Nu-mi pasă. Nu-mi pasă cu

cine ţi-o tragi şi pe cine minţi. Am închis ochii şi m-am făcut că nu aud timp de trei ani pentru că te-am iubit şi te-am crezut. Nu te mai iubesc şi nu te mai cred şi într-o zi nici ea nu o va mai face şi nu mai poţi găsi încă o tânără blondă care să ţi-o sugă la tine în birou şi să şi-o tragă cu tine. Eşti jalnic. Eşti exact ceea ce spune toată lumea despre tine, eşti un bou jalnic şi arogant. Şi am terminat-o cu tine. Ia-o pe Daphne, ia piesa ei, ia toate minciunile şi rahaturile şi vâră-ţi-le undeva. Sper că fata nu va fi la fel de proastă ca mine. Şi succes în obţinerea banilor de la tatăl ei mort, pentru că îţi este foarte recunoscător. Du-te dracului, Ivan Jones! spuse ea răspicat, deschise uşa biroului şi o trânti în urma ei când ieşi.
Nu se mai simţise atât de bine de luni întregi şi, în timp ce traversa scena pentru a pleca din teatru, o văzu pe Daphne într-o parte.

- La revedere, Daphne, spuse Abby trecând pe lângă ea.
- Pleci? o întrebă ea surprinsă.

-Da.

- Cine va curăţa teatrul înainte de spectacolul din seara asta?

Părea îngrijorată, iar Abby îi zâmbi.

- Tu. Locul acesta nu se rezumă doar la distracţie şi felaţii, să ştii. Trebuie să mai şi munceşti. Distrac- ţie plăcută!

între timp, Ivan ieşise din birou şi se holba la ea, ne- venindu-i să creadă ceea ce tocmai spusese. Chiar credea că le putea ţine pe amândouă în mrejele lui. Abby îşi dădea seama acum că trebuie să fi fost ţicnită să-l iubească şi să creadă ce-i spusese.

- Nu poţi să pleci, spuse el cu voce slabă, purtându-se ca şi când ar fi fost rănit mortal.
- Ba da, pot.
- Vei renunţa la principii, la fel ca părinţii tăi şi vei scrie porcării tot restul vieţii, spuse el ameninţător.
- Poate că aşa va fi, ripostă ea furioasă. Dar nu voi fi o fanfaroană lihnită de foame la 46 de ani, pu- nându-i pe alţii să facă toată treaba. Maturizează-te, Ivan, şi ia-ţi o slujbă. Nu ai nici un sfanţ şi tocmai ai rămas fără sclavi.

Daphne părea agitată auzind-o şi se uită îngrijorată la Ivan.

-Nu voi face curăţenie în teatru, spuse ea în timp ce Abby îşi lua geanta şi pleca. Mi-ai spus că îmi vei monta piesa.

Daphne aproape plângea, iar Abby trânti uşa teatrului şi ieşi.

-Trebuie să o faci, îi spuse Ivan lui Daphne, cu un ton sever.

- Du-te dracului! răspunse Daphne şi o urmă pe Abby, scutindu-se de ani de durere.

Abby se întorcea la apartament, cu pas rapid şi adrenalina pulsându-i în vene. îi curgeau lacrimi pe faţă, dar nu ştia şi nu-i păsa. După ce apăruse Daphne în peisaj, îşi dăduse seama că nu îl avusese niciodată pe Ivan,

că doar o folosise şi că oricum nu merita să fie în viaţa ei. Fusese o mare fraieră.

Urcă scările în grabă pe 39th Street, până la aparta-ment, şi toată lumea era acasă când intră. Arăta ca o nebună cu părul răvăşit şi faţa udă de lacrimi.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Sasha, îngrijorată.
- Tocmai i-am zis lui Ivan să se ducă dracului. Avea o expresie uluită când le spuse. Mi-am dat seama în sfârşit că m-a înşelat cu Daphne şi nu am mai putut suporta minciunile şi scuzele. M-a minţit mereu. Am terminat-o.

Camera izbucni în aclamaţii şi toate o îmbrăţişară. Abby ştia că va fi tristă în seara aceea gândindu-se la asta şi îşi va aminti de vremurile bune oricare vor fi fost, dar avea 29 de ani şi nu putea să lase tipii ca el s-o folosească. Avea să o ia de la capăt, să facă lucrurile bine data următoare şi trebuia să lucreze cu oameni care îşi ţineau cuvântul.

Abby scrisese mult în ultima vreme şi se apucase de lucru la romanul ei. începuse să îşi dea seama că stilul experimental pe care îl adoptase pentru Ivan îi înăbuşea propria voce. Nu avea de gând să-l lase să-i distrugă cariera transformând-o într-o marionetă pe care să o manevreze cum voia el. Nu îşi dorea decât să se apuce de muncă, să-şi urmeze propriul drum şi să încerce să uite de al lui. Irosise trei ani atât din punct de vedere personal, cât şi profesional.

- Cum am putut să fiu atât de proastă? îşi întrebă bunele prietene, aşezându-se pe canapea şi privindu-le. Aţi încercat să-mi spuneţi şi nu am crezut. Voiam ca tot ceea ce îmi spunea el să fie adevărat.
- Este un tip deştept, spuse Morgan pe un ton înţe-lept. Porecla de Rasputin nu fusese atât de deplasată. Ivan îi manevrează pe cei naivi şi creduli şi pe femeile care se îndrăgostesc de el. Totul e o iluzie, ca în Vrăjitorul din Oz.

- Iar eu eram idioata cu pantofi roşii. Ce le voi spune părinţilor mei? Mi-am irosit trei ani din viaţă.

I se ridica ceaţa de pe ochi şi era îngrozitor, dar cel puţin vedea adevărul în cele din urmă.

- Probabil că ştiau şi aşteptau să te trezeşti. Vor fi fericiţi că s-a întâmplat asta, spuse Claire cu blândeţe şi o cuprinse pe Abby în braţe, strângând-o tare.

- Cred că şi Daphne a plecat. Am văzut-o ieşind din teatru după ce am plecat eu. Dar mereu va fi o altă Abby sau o altă Daphne, dispusă să-l creadă sau să devină sclava lui.

- Mai devreme sau mai târziu va rămâne fără sclavi. Deja s-a întâmplat asta. E mult mai puţin convingător şi atrăgător la 46 de ani decât era chiar şi la 43, când l-ai întâlnit, adăugă Morgan.

Luară cina toate patru în seara aceea şi vorbiră despre cele întâmplate. Era ca şi când Abby ar fi avut trei surori care erau alături de ea când avea nevoie. Avea să îşi sune părinţii şi să le spună şi lor, dar nu încă. Băură mult vin în seara aceea şi se duseră devreme la culcare. Abby nu ştia ce va face acum. Se ducea acasă de Ziua Recunoştinţei, peste o lună, aşa cum făcuse întotdeauna şi plănuia să scrie mult la roman înainte de asta. Avea să-şi recapete vocea şi să şi-l scoată din minte pe Ivan.

Plânse în pat în seara aceea, obosită, beată şi ruşinată. Lucrurile nu puteau decât să se îmbunătăţească după asta.

Aşteptă câteva zile înainte să o sune pe mama ei şi să-i spună ce se întâmplase. Joan Williams nu era furioasă pe ea - era uşurată.

- Ştiam că Ivan nu este potrivit, dar trebuia să-ţi dai singură seama, spuse ea cu blândeţe.

-Aş vrea să nu fi durat atât de mult. Trei ani. Ce pierdere de timp, se plânse Abby.

- Sunt sigură că ai înţeles ceva din asta şi se va vedea în scrisul tău, îi spuse mama ei încrezătoare.

Apartamentul

127

Avea încredere în fiica ei, în talentul şi în mintea ei ascuţită. Ivan nu i le putea lua. Şi, spre marea ei uimire, Abby descoperi că mama sa avea dreptate. Datorită furiei clocotitoare pe care o simţea faţă de Ivan, scrisul ei deveni mai profund, mai clar şi mai tranşant decât fusese vreodată. Furia o alimenta şi scria mai bine decât scrisese de ani buni. Se închise în apartament, scriind în fiecare zi, când celelalte fete erau la muncă. Nu pierdea vremea. Scria. Asta era menită să facă şi îşi transpuse furia pe hârtie. Era felul ei de a şi-l scoate pe Ivan din minte şi din viaţă pentru totdeauna. In sfârşit. Şi se va vindeca după ce va reuşi să o facă.

capitolul 10

Claire se simţea ca şi când ar fi trăit un basm, iar mama ei intui când o sună. îşi dădu seama că se întâmplase ceva şi întrebă dacă fusese promovată la serviciu. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că în viaţa fiicei ei apăruse un bărbat şi că se îndrăgostise. întâlnirile ei cu bărbaţii fuseseră aproape inexistente de atâta vreme, încât mama ei nu putea decât să presupună că voioşia din vocea fiicei avea legătură cu munca. Claire nu o minţea niciodată, deşi vorbea foarte puţin despre George, chiar şi cu colegele ei de apartament. Voia doar să se bucure in intimitate de ceea ce ei doi aveau, pentru o vreme, însă, ezitând, îi spuse mamei sale despre George.

- Când s-a întâmplat asta?

Sarah era uluită, dar fericită pentru ea. Simţea cât de extaziată era Claire.

- Acum câteva săptămâni, cam o lună.
- Cum l-ai cunoscut? o întrebă la fel de prudentă, nevrând totuşi să o tragă de limbă pe fiica ei.
- Este şeful lui Morgan.
- Cel care e mare bancher pe Wall Street? întrebă mama ei, şocată.

-Da.

- Are foarte mulţi bani, adăugă mama ei uimită, iar Claire râse.
- Da, aşa e. Am fost peste tot în weekenduri, cu avionul lui. Florida, Vermont.

George o ducea la o petrecere în Boston săptămâna următoare. Şi mai erau toate acele lucruri din Europa, despre care vorbiseră. Aveau multe visuri şi planuri.

- Trebuie să fie puţin copleşitor, nu-i aşa, draga mea?

Era îngrijorată pentru ea, dar şi încântată. Insă nu
voia ca el să-i frângă inima, iar Sarah îşi reaminti vag că George era cam fustangiu, ceea ce nu era surprinzător pentru un bărbat în floarea vârstei care făcuse o avere. Avea lumea la picioare şi acum pe fiica ei în braţe. Spera că era sincer în ceea ce o privea şi că nu se mulţumea să se joace cu ea.

- Este ceva serios? o întrebă mama ei, intrând în joc din mers, plină de speranţă.
- Totul e foarte nou, dar aşa pare pentru amândoi. George spune că m-a aşteptat toată viaţa.

Sarah îi zâmbi prin telefon. Era încântată pentru fiica ei. Era tot ceea ce-şi dorea să audă orice femeie.

- Asta ţi-ar schimba într-adevăr viaţa, spuse Sarah gânditoare.

- Da, aşa e, răspunse Claire.

Apoi Sarah se gândi la ceva.

- Mai vii acasă de Ziua Recunoştinţei?
- Bineînţeles.

întotdeauna mergea acasă de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun. Nu voia să îşi dezamăgească părinţii, în special pe mama ei. Sărbătoarea ar fi fost îngrozitoare pentru ea fără unica ei fiică, singură cu un soţ depresiv, care abia vorbea cu ea.

-Vrei să îl iei pe George cu tine?

- Nu ştiu, nu am vorbit despre asta.

Apartamentul

129

Dar nu voia ca el să vadă cât de plicticoşi erau părinţii ei. Sărbătorile lor fuseseră mohorâte în ultimii câţiva ani, tatăl ei făcând mereu comentarii sumbre în legătură situaţia economică şi cea mondială. Nu voia să-l bage pe George în asta, deşi poate că va fi nevoită într-o zi, însă nu încă. Plănuia să îi spună că trebuia să meargă acasă pentru câteva zile. Nu îi plăcea să îl lase singur, dar nu avea de ales.

Când Claire îi pomeni despre asta, fu uşurat şi el.

-Nici să nu stai pe gânduri, o linişti el. Urăsc sărbă-torile din tot sufletul. întotdeauna mă deprimă. Le uram şi când eram copil.

„Nu este de mirare*1, se gândi Claire, „dacă părinţii lui muriseră şi locuia singur cu bunica lui“, dar nu i-o spuse.

- De obicei mă duc la schi în Aspen de Ziua Recu-noştinţei şi în Caraibe de Crăciun şi de Anul Nou. Mergi la familia ta fără să mai stai pe gânduri, conclu-ziona George.

Părea încântat că nu îl invitase să meargă cu ea. Nu ar li mers oricum, dar nu voia să fie invitat şi să o refuze, funcţiona perfect pentru amândoi. Ziua Recunoştinţei nvea să fie peste o lună, dar el era mulţumit că discutaseră despre asta. Acum puteau să meargă fiecare unde voia de sărbători, şi George îi promise că vor zbura in San Francisco intr-un weekend obişnuit, ca să îi cunoască părinţii.

însă, pentru toate celelalte lucruri în afară de sărbă-tori, voia să fie cu ea mereu şi se întâlneau cam la două .■tic. Claire petrecuse câteva nopţi cu el în apartamentul luxos din Trump Tower, iar el planificase weekenduri itnmzante pentru ei. îi plăcea mult să meargă la petreceri împreună, dar refuză să petreacă noaptea cu ea şi cu i < ilegele ei de apartament la mansardă.

- Sunt prea bătrân ca să petrec o noapte cu toate co-libele tale de apartament.

îi plăcea să aibă intimitate, confort şi tot luxul cu care era obişnuit şi prefera să doarmă în propriul pat, de preferinţă cu ea. îi spuse că putea oricând să rămână în apartamentul său şi îi arătă un sertar în care să-şi pună lucrurile şi un şifonier pentru oaspeţi. însă Claire nu îşi lăsase încă nimic acolo, părea prea devreme. Lua o mică geantă cu ea când petrecea noaptea la el, pe care o ducea apoi înapoi acasă. Nu voia să pară ca şi când s-ar fi mutat la el. îi respecta spaţiul. George trăia singur de multă vreme şi avea propriile tabieturi. Un îngrijitor şi o me- 1 najeră aveau mare grijă de el. Claire încă se simţea puţin ciudat când îi aduceau micul dejun dimineaţa, dar erau foarte drăguţi cu ea. Te puteai obişnui cu o astfel de viaţă uşoară. Şi George vorbea de parcă se aştepta ca] ea să fie acolo vreme îndelungată, pentru totdeauna, i spera ea. Nu pomenise niciodată de căsătorie, nu se aş- j tepta să o facă şi nici nu voia, dar mereu sugera că era femeia visurilor sale, cea pe care o aşteptase toată viaţa. Ba chiar o întrebă într-o zi, când se plimbau în weekend, câţi copii voia să aibă, iar ea fu cinstită cu el.
-Nici unul.
George păru surprins.
- Nu am vrut niciodată să am copii cu adevărat. Ar fi o mare povară. Nu putea decât să îşi amintească de tatăl ei care se plângea mereu când era copilă, făcând-o să se simtă că nu era bine-venită în viaţa lui. Prefer să am o carieră.
- Poţi să le ai pe amândouă, spuse George cu blândeţe.
- Nu sunt sigură că aş putea să fiu corectă cu copiii mei.
- E mult mai uşor să ai copii când ai bani, îi reaminti el. Am putea angaja o bonă. Să fiu sincer, nici eu nu am vrut copii, dar m-am răzgândit de când te-am întâlnit pe tine. Dacă ar fi să am vreodată, nu mă pot gândi la o mamă care să fie perfectă pentru copiii mei, în afară de tine.
Apartamentul
131
O cuprinse ameţeala când îl auzi. Era complimentul absolut. Totul se derula atât de repede. George se purta de parcă se întâlneau de un an sau doi, nu de o lună. Nimeni nu îi mai spusese vreodată lui Claire „te iubesc11 atât de repede. Uneori se panica şi încerca să se distanţeze puţin de el, ca să vadă lucrurile cât de cât la rece, dar, de îndată ce o făcea, el simţea şi făcea tot posibilul să o readucă aproape.
George ştia că iubita lui îşi făcea griji în privinţa carierei dacă se implica prea mult în relaţia cu el, dar o asigură că nu se va amesteca. Şi, în ciuda temerilor ei, îi plăcea ceea ce îi spusese. Cui nu i-ar fi plăcut? Ii trimitea

mesaje şi o suna de trei sau patru ori pe zi. II enerva pe Walter ori de câte ori o surprindea la telefon şi se răstea la ea să îi spună prietenului ei să o lase mai uşor. Era mitocan şi se comporta mai urât după ce văzuse povestea lor de dragoste de la pagina şase. Parcă îi displăcea ce i se întâmpla ei şi făcea comentarii despre prietenul său, spunând că probabil lui Claire nu-i mai păsa de slujbă, iar ea îl asigură că nu era adevărat. încă se întreţinea singură, fără să o ajute nimeni, şi avea nevoie de bani. Har atmosfera de la serviciu părea să se înrăutăţească. George compensa din plin în weekenduri, şi două zile ('laire uita de Walter Adams şi de pantofii lui urâţi şi banali. Trimisese alte e-mailuri cu CV-ul ei, dar nimeni nu îi oferise încă o slujbă. Aşa că depindea în continuare de şeful ei. Iar George era raza de soare din viaţa ei. Parcă i i au în luna de miere, când totul părea perfect şi roz. I'ână atunci, nu existase nici măcar o urmă de neînţe-legere sau ceartă. Claire spera că aşa avea să fie mereu.

Sasha şi Alex se simţeau şi ei bine. Petreceau cât de mult timp puteau împreună şi discutau despre munca li ir. încercaseră să-şi aranjeze programul ca să poată lucra şi să fie de gardă în aceleaşi zile. Uneori funcţiona şi fă- , rau lucruri distractive. Mergeau la concerte la Lincoln

Center, Sasha îi cunoscu pe prietenii lui şi îi plăcu pe cei mai mulţi când luară cina cu ei. Inchiriară o mică barcă intr-un weekend şi navigară pe Long Island Sound. Mer- seră la piaţa fermierilor din Union Square şi la talciocul din Hell's Kitchen. Cumpărară dovleci pentru spital şi îi sculptară de Halloween. Puseră doi la oficiul asistentelor din Secţia de travaliu şi naşteri, iar pe ceilalţi îi dăduseră în salonul de pediatrie, unde copiii se bucurară de ei, iar el îi aminti atunci că se apropiau de cea de-a douăzecea întâlnire. Pierduseră şirul, însă nu se ivise ocazia potrivită de a petrece noaptea împreună. Ca şi George, Alex se simţea ciudat să petreacă noaptea în mansardă cu colegele ei, sau cel puţin pentru prima dată. în mica lui garsonieră era dezordine şi nu prea era loc. Valentina o întrebase dacă făcuseră sex şi îi spusese că era ridicolă când Sasha îi răspunse că nu. îi povestise că ea şi Jean-Pierre făceau sex mereu, în toate locurile posibile, chiar şi în avionul lui. Spuse că aveau

0 problemă, insistând că Alex era probabil gay sau nu

1 se scula, iar Sasha îi zise că era nepoliticoasă. Alex şi Sasha se înţelegeau perfect şi nu erau supăraţi din pricina întârzierii. Şi, exact înainte de weekendul de Halloween, lui îi veni o idee.

- Ce-ar fi să mergem la un han drăguţ în Connecticut sau Massachusetts în weekend? Avem amândoi liber. Ar fi plăcut să plecăm din oraş pentru două zile.
Ei îi plăcu mult sugestia, şi Alex făcu rezervare la un han despre care îi spusese unul dintre rezidenţi, în Old Saybrook, Connecticut. îşi petrecuse acolo noaptea nunţii, cu soţia.
Plecară împreună de la spital vineri la miezul nopţii şi, la 9.00 dimineaţa, sâmbătă, erau pe autostradă, în drum spre Connecticut, cu maşina lui. Se cazară la micul han, care era amplasat aproape de apă. Simţeau mirosul de sare din aer şi auzeau pescăruşii din cameră. Şi erau câteva restaurante drăguţe în apropiere. Sasha
Apartamentul
adusese o mică geantă cu ea, iar Alex o duse în cameră. Proprietarii hanului erau doi oameni în vârstă, iar ne-poata lor făcea curat în camere după şcoală. Era exact ce îşi doriseră şi vorbiră să meargă la o plimbare pe plajă, dar Alex o opri înainte să iasă din cameră şi o sărută apăsat pe gură. Se sărutau de mai bine de o lună şi acum erau singuri tot weekendul. Intenţiile lor erau clare. Alex se întrebă dacă Sasha va fi timidă cu el, dar ea îi zâmbi, desfăcându-i cămaşa şi pantalonii, iar el făcu acelaşi lucru cu hainele ei. Aşteptaseră îndelung, respectuoşi, iar acum erau ca nişte vechi prieteni. Nu aveau secrete, mistere sau intenţii ascunse, cunoşteau totul unul despre celălalt, mai puţin trupurile, iar Sasha voia să descopere restul acum. Deodată, nu mai putea aştepta nici măcar un minut, şi nici el. Urcară în pat rapid şi râseră când scârţâi, dar uitară repede de asta, cuprinşi de o dorinţă care îi surprinse pe amândoi. După o lună de aşteptare, în care se cunoscuseră unul pe celălalt, acum asta era tot ce îşi doreau şi rămaseră amândoi fără suflare după aceea. Stăteau întinşi în pat, iar el îi admira trupul. Era foarte frumoasă, iar ea credea acelaşi lucru despre el. îşi zâmbiră, apoi se sărutară din nou.

- Te iubesc, spuse el încet.

Aşteptase până acum să o spună, dar şi-o spuseseră în nenumărate feluri şi prin gesturi atente în ultima lună.

- Şi eu te iubesc, spuse ea fericită. Simţea că îi aparţine acum şi că ultimul pod fusese traversat. Sora mea i rede că suntem nebuni că am aşteptat, dar mă bucur i-am făcut-o.

Stătură în pat vreme îndelungată, apoi făcură duş împreună, se îmbrăcară şi ieşiră să exploreze micul oraş. Făcură o plimbare lungă pe plajă, mână în mână, apoi se întoarseră la han şi făcură dragoste din nou, înainte ile a merge să cineze într-unul din restaurantele din apropiere, care era romantic,

intim şi luminat doar cu lumânări. Era luna de miere perfectă. Trecură două zile ile fericire absolută.

Fură tăcuţi pe drumul de întoarcere, ascultând muzică şi gândindu-se la cele întâmplate în weekendul acela. Sasha se aplecă şi îl sărută, iar el îi zâmbi. Nu se mai simţise nicicând atât de fericit şi de liniştit.
Nu se grăbiseră să ajungă înapoi în oraş, după ultima plimbare pe plajă la sfârşitul zilei.
-Vrei să dormi la apartament? îl întrebă ea în timp ce se îndreptau spre New York.
El ezită, dar nu voia să stea noaptea fără ea, acum, după weekendul petrecut împreună.
- Da, vreau, răspunse el şi îi veni altă idee, dar voia să îşi întrebe părinţii mai întâi.
Găsiră un loc de parcare chiar în faţa clădirii şi urcară. Toate fetele erau acasă, iar Max le gătise cina. Nu lipseau nici Oliver şi Greg. Era plăcut să-i găsească pe toţi acolo. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă la familia iubitoare, după luna lor de miere. Nu luaseră cina, iar Max mai avea destul şi pentru ei şi le turnă amândurora câte un pahar de vin. Morgan şi Claire stăteau încă la masă, iar Abby era prinsă intr-o conversaţie cu Greg pe canapea, despre cartea ei. George venise şi el la cină, dar plecase acasă. Avea o întâlnire a doua zi dimineaţa devreme, iar Claire hotărâse să rămână la apartament să se poată odihni. Avuseseră un weekend plin. Merseseră în Bermuda cu avionul lui şi stătuseră pe un iaht pe care îl închiriase.
- Unde aţi fost tot weekendul? îi întrebă Max, în timp ce mâncau friptura înăbuşită pe care o pregătise şi care le plăcuse tuturor.
Era reţeta bunicii lui din Irlanda şi o făcuse cu piure şi spanac cu smântână, iar la desert aveau sufleu de ciocolată cu cremă de ou şi lapte.
- Am fost în Connecticut, spuse Alex enigmatic ş zâmbi spre Sasha şi toţi înţeleseră şi se arătară bucuroş pentru ei.
Nu existau secrete în grup.

Aşa cum făceau mereu, stătură de vorbă vreme îndelungată. Lumânările arseseră pe masă şi toată lumea era sătulă şi relaxată când ceilalţi merseră acasă. După ce Sasha ajută la spălatul vaselor, ea şi Alex se duseră în camera ei şi se băgară în pat ca şi când ar fi făcut-o dintotdeauna. Se cuibăriră sub pătură şi făcură dragoste din nou şi, exact înainte să adoarmă, Alex îi spuse că o iubeşte, iar ea se lipi de el şi îl sărută pe obraz.

- Şi eu te iubesc, Alex, spuse ea încet şi un moment mai târziu torcea în braţele lui ca o pisică.
Nu trecu mult până la 6.00, când sună alarma ca să meargă la spital. Aveau acelaşi program în ziua aceea. Făcu întâi ea duş, apoi îi pregăti micul dejun, în timp ce el se spăla şi se îmbrăca. II aşteptă cu masa pusă când ieşi din dormitor. Ceilalţi dormeau încă. Sasha şi Alex trebuiau să fie la spital la 7.00 şi erau de gardă până la 22.00.
- Mulţumesc, spuse el zâmbindu-i.
Fusese mai bine decât se aşteptase să stea cu ea. Ni-meni nu făcuse caz de asta şi se simţea în largul lui. Şi Max rămăsese peste noapte, iar mansarda era suficient de mare pentru toţi, mai ales că aveau programe diferite. Sasha împărţea baia cu Abby, care nu se trezea înainte ele amiază.
- Mă simt de parcă aş fi din nou la facultate, spuse el fimbind larg, doar că acum era cu femeia pe care o iubea, nu cu câţiva ţipi pe care de-abia îi cunoştea.
- Uneori aşa mă simt şi eu. Dar cred că m-aş simţi Mugură să am propria casă.
Locuia aici cu toată lumea de cinci ani şi nu îşi putea închipui cum ar fi să stea în altă parte. Părăsiră apartamentul în tăcere la 6.45, iar el conduse până la spital şi băgă maşina în garaj. Apoi intrară împreună în spital, se sărutară şi îşi urară o zi bună. Sasha zâmbea când ajunse la oficiul asistentelor şi se uită la tabla de pe perete

pentru a vedea cine era în travaliu, cine născuse, când şi câte paciente aveau.
- E casa plină, comentă ea, adresând u-se asistentelor.
- Plină ochi. S-au născut şase bebeluşi de Halloween. Doi prin cezariană şi patru pe cale naturală. A fost agitaţie toată noaptea. Norocul tău că ai avut liber.
Ea zâmbi şi încuviinţă din cap. Fusese mai mult de-cât norocoasă. Fusese luna lor de miere. Luă una din fişe şi merse să verifice femeile care născuseră noaptea trecută.
Le consultă pe patru dintre ele, apoi apăru Alex cu un cappuccino pentru ea şi se întoarse în grabă la muncă.
- Ce-ai făcut ca să meriţi asta? o tachină una din asistente.
Ii mai văzuse împreună, iar Alex părea îndrăgostit până peste cap de ea.
-Nu vrei să ştii, spuse Sasha cu un zâmbet vinovat şi râseră toate.
capitolul 11

Alex îşi sună părinţii să-i întrebe ce planuri aveau pentru Ziua Recunoştinţei. întotdeauna organizau o cină, la care veneau el şi fratele său şi câţiva prieteni de-ai părinţilor lor, care nu aveau unde să meargă.
-Aş vrea să vin cu o prietenă, dacă sunteţi de acord, îi spuse mamei sale la telefon, iar ea îi răspunse ime-diat că oricare dintre prietenii lui sau ai lui Ben erau bine-veniţi.
Venise cu prieteni de la facultate de câteva ori, dar cu nimeni altcineva de atunci şi niciodată cu o femeie. Era o premieră pentru el. Ben avusese o iubită timp de doi ani, care venea la ei, dar se despărţiseră în vara aceea. Aşa că acum era rândul lui şi bănuise că părinţii săi vor fi deschişi la idee, dar voia să-i întrebe oricum, din politeţe, înainte de a le spune ceva despre Sasha.
Apartamentul
137
- Cine este? O cunoaştem? îl întrebă mama lui.
- Nu, este cineva cu care ies. O cheamă Sasha Hart- man, e şi ea rezidentă la NYU şi e din Atlanta.
Erau toate informaţiile pe care avea să i le dea.
- Sună interesant, spuse mama lui încântată.
Helen Scott îşi iubea băieţii şi întotdeauna îi primise
cu braţele deschise pe prietenii acestora.
- Poate să stea la noi, mamă? întrebă Alex, simţin- du-se din nou ca un copil.
- Bineînţeles. Doar nu crezi că aş lăsa-o să stea la un hotel, nu? Suntem adulţi acum. Poate să stea în camera ta dacă vrei, aşa cum stătea Angela cu Ben. îmi va fi dor de ea.
Era o casă plină de bărbaţi, cu excepţia ei, şi întot-deauna îi lipsise o fiică. Nici unul dintre fiii ei nu era căsătorit, aşa că nu avea nici o noră. Crezuse că Ben se va căsători cu iubita lui, dar pe ea o deranjase mult pro-gramul lui solicitant de chirurg ortoped şi pusese capăt relaţiei din cauza asta. Chiar şi mama lui îşi dădea seama că era puţin obsesiv cu munca lui şi că avea prea mulţi pacienţi, dar Ben iubea ceea ce făcea, iar Helen îi spusese că femeia potrivită va înţelege, şi se pare că Angela nu era pentru el. Dar el fusese foarte supărat după despărţire şi nu începuse să îşi dea întâlniri decât de curând, însă nu era încă nimeni important în viaţa lui.
Alex discută cu ea câteva minute şi fu entuziasmat să stea de vorbă cu Sasha în după-amiaza aceea, când plecară de la spital împreună. Stătuse la apartament cu ea.
-Am sunat-o pe mama astăzi, îi spuse el, în timp ce mergeau spre casă. Am vrut să o întreb înainte să-ţi spun ţie şi este încântată. Aş vrea să vii cu mine

acasă de Ziua Recunoştinţei, zise el zâmbind, apoi adăugă cu l'lândeţe că este prima femeie pe care o duce acasă.
Ea se aplecă şi îl sărută. Era încântată.
- Sunt flatată.

Alex îi spuse că era mândru de ea şi că de-abia aştepta să-i cunoască familia. Şi ea era entuziasmată. Ştia că era foarte important pentru el, şi la fel pentru ea.
-Să o iau şi pe Valentina? îl tachină ea, iar el mormăi.
- Nu sunt sigur că sunt pregătiţi pentru ea, spuse el, iar Sasha râse.
- Nici familia noastră, iar noi suntem rude cu ea, spuse Sasha.
Oricum, nu plănuia să meargă acasă, aşa că nu tre-buia să-i explice mamei. Era prea neplăcut de sărbători, căci părinţii trăgeau de ea, luându-se la întrecere. Nu-i plăcea de mama ei vitregă, deşi era o femeie drăguţă, iar mama ei era pur şi simplu prea dificilă şi nu mai pregătise cina de Ziua Recunoştinţei de ani buni. In fiecare an mergea acasă la o prietenă şi era fericită să nu fie deranjată, aşa că aceasta era prima Zi a Recunoş-tinţei petrecută într-o familie pe care nu o avusese Sasha de multă vreme. Mergea la Chicago cu Alex şi suna minunat.
- S-ar putea să fiu nevoită să-mi cumpăr o rochie, spuse ea când intrară în apartament. Nu cred că am ceva potrivit cu care să mă îmbrac. Ar putea împrumuta ceva de la una dintre colegele ei de apartament, ceea ce făcea deseori. Abby era prea mică şi mai scundă decât toate, dar Morgan şi Claire aveau cam aceleaşi dimensiuni, iar Valentina la fel, ceea ce ar fi fost exotic, dar cu siguranţă nu ţinuta potrivită.
- Tata şi fratele meu sunt doctori. Poţi să porţi uniformă medicală şi saboţi dacă vrei, îi zise Alex, zâmbind cu gura până la urechi.
Era încântat că Sasha venea cu el acasă şi voia să-i arate toate locurile lui preferate din Chicago. Avea să fie un weekend fantastic. Sasha îl sună pe Oliver în seara aceea să îi spună că îşi schimbase planurile şi că nu va ajunge la cina lor de Ziua Recunoştinţei, iar el se bucură pentru ea.

*
Cu două săptămâni înainte de Ziua Recunoştinţei, George şi Claire se certară pentru prima dată din cauza unei expoziţii comerciale la care trebuia să meargă cu Walter, în Orlando. George voia să vină împreună cu el la o cină oficială, la vila primarului, iar ea îi spusese că nu putea.

- E ridicol, îi zise el în timp ce luau cina la Le Berna- din, cel mai bun restaurant pescăresc din New York şi unul din locurile lui preferate. Spune-i că nu mergi cu el. Nu pot să-i spun primarului că nu poţi veni la cină pentru că vinzi pantofi în Florida.
O spunea de parcă ar fi mers într-un bazar marocan.
- Iar eu nu pot să-i spun lui Walter să-şi vândă singur pantofii urâţi pentru că iau cina cu primarul.
-Nici măcar nu-ţi plac pantofii pe care îi vinde.
-Nu, nu-mi plac, dar este serviciul meu.
Era prima dată când George punea presiune asupra ei, dar cina era importantă pentru el. Primarul şi soţia acestuia îi erau clienţi şi nu voia să îi jignească. Dar ea nu voia să-şi ofenseze şeful. Walter era şi aşa dificil şi ar fi citit despre eveniment în ziare. Acum le răsfoia zilnic, în căutarea ştirilor despre ea, ca să se poată plânge că petrecea prea mult şi de aceea nu-şi făcea treaba. Claire nu avea de gând să pună paie pe foc refuzând să meargă la o expoziţie comercială importantă cu el, chiar dacă părea nesemnificativ pentru George.
-Nici măcar nu-ţi place slujba ta, îi reaminti el. Vrei să-ţi dai demisia.
- Este adevărat. Dar nu vreau să fiu concediată. Poate că ţi se pare jalnic, dar am nevoie de bani, şi ăsta e serviciul meu.
- Nu am spus că e jalnic, am spus că e ridicol să îi faci pe plac căpcăunului pentru care lucrezi. Lasă-l să-şi vândă singur nenorociţii ăia de pantofi în Orlando.
- Pentru asta mă plăteşte.

Nu aveau cum să pună capăt certei, decât dacă ea era de acord să meargă cu el. Insă nu putea, chiar dacă George înţelegea sau nu. Exact de asta se temuse Claire de la început, că va încerca să o forţeze să-şi dea demisia la un moment dat, iar apoi va depinde de el. Nu îşi dorea asta şi cu siguranţă nu acum, la începutul relaţiei şi nici măcar mai târziu. Trebuia să aibă abilitatea de a munci şi de a-şi câştiga salariul, indiferent că lui îi plăcea sau nu. Ii părea rău că rata petrecerea cu el, dar, dacă nu voia să fie concediată, nu avea de ales. Nu putea să renunţe la slujba de la Arthur Adams până când nu găsea alta, spera că una mai bună, pe care nu avea să o primească dacă era concediată. Ştia că George înţelegea ideea, doar că nu-i plăcea că îl refuza. Era ceva neobişnuit pentru el.
Terminară cina în tăcere, iar el o duse bosumflat acasă, în Hell's Kitchen, cu Ferrariul, şi se întoarse acasă după ce o lăsă. Oricum nu stătea niciodată cu ea la mansardă, dar nu o invită să doarmă la el în seara aceea. Era furios.

Iar ea rămase pe poziţii. Dar a doua zi fu deprimată din cauza certei şi stătea posomorâtă la birou, când apăru un curier cu un buchet enorm de trandafiri, cu un bilet pe care scria: „îmi pare rău că am fost atât de nesimţit aseară. Du-te în Orlando. Te iubesc. G“. Zâmbi când îl citi şi îl sună imediat şi îi mulţumi că era înţelegător.

- îmi pare rău, Claire, eram dezamăgit. Voiam să mă mândresc cu tine la petrecere.
- Aş prefera să fiu cu tine, nu în Orlando, spuse ea sincer, apoi observă că Walter stătea acolo ascultând şi îi spuse lui George că trebuia să închidă.

Era o durere de cap de care nu avea nevoie.

- Deci vii în Orlando sau nu? o întrebă şeful furios.
- Bineînţeles că vin.
- Atunci ce-i cu florile?
- Mă iubeşte, asta-i tot, spuse ea agitată.

- Te vei mărita cu el şi îţi vei da demisia până la urmă, zise el cu un aer posomorât.
- Nu plec nicăieri, îl asigură ea ferm, doar în Orlando cu tine.
- Bine, spuse el morocănos şi ieşi din birou.

Claire simţea mereu că păşea pe coji de ouă cu el, dar mai bine cu el decât cu George. Era liniştită că se împâ- caseră după prima lor importantă ceartă şi că el cedase.

Iar în noaptea aceea, George îi spuse că o ducea undeva în weekend şi era o surpriză. Ii zise să îşi ia haine de vară şi Claire de-abia aştepta să afle unde mergeau. El se pricepea să ţină secretele şi nu află până sâmbătă dimineaţă, când ajunseră la avion. O ducea în insulele Turks şi Caicos. Ii spusese să se gândească la plajă, aşa că îşi luase hainele potrivite. închiriase o vilă cu piscină în cea mai bună staţiune de pe insulă. George încă se simţea vinovat pentru cearta lor şi voia să îşi ia revanşa, ceea ce şi făcu. Abia dacă apucară să se îmbrace tot weekendul, stând în cea mai mare parte în pat, iar în rest, goi lângă piscina lor privată, făcând dragoste sau servindu-li-se cina seara în curtea interioară, care era doar a lor. Fusese un weekend extraordinar.

La două zile după ce se întoarseră, Claire merse în Orlando cu Walter, la clasa economic, cu un zbor co-mercial şi se cazară la un hotel Holiday Inn, iar George se duse la cina oficială a primarului. Claire îl sună ime-diat după ce se cază la hotel.

- M-ai distrus, îl tachină ea. Ştii cum e să călătoreşti la clasa economic şi să stai la un hotel obişnuit, după weekendul nostru incredibil? Mă simt ca Cenuşăreasa la bal, fără condurul de sticlă. E aiurea.
El râse şi îi spuse că aşa-i trebuie dacă nu venise la cină cu el. Dar totodată adăugă că îi era dor de ea şi de-abia aştepta să se întoarcă peste două zile. Expoziţia comercială fu la fel de plictisitoare şi de epuizantă ca întotdeauna, iar George o duse la cină

în seara în care se întoarse. Merseră la restaurantul lui Max şi el îi povesti despre seara pe care o ratase. Stătuse lângă soţia primarului şi Lady Gaga şi se plictisise fără ea, ceea ce era greu de imaginat şi flatant, având în vedere compania. Nu mai era furios pe ea, doar fericit că se întorsese în New York. Săptămâna următoare el mergea în Aspen, iar ea se ducea în San Francisco pentru a petrece Ziua Recunoştinţei cu părinţii ei. Lui Claire nu îi plăcea să fie departe de el, dar ştia că se va distra pe pârtie şi avea prieteni acolo. Mergea de câteva ori pe an şi era un bun schior. Avea să se distreze mult mai bine decât ea, fără îndoială.
Marţi seara, înainte de weekendul de Ziua Recunoştinţei, George comandă la domiciliu propria lor cină festivă, care le fu adusă de firma 21. Mâncarea fu delicioasă. Curcanul nu era uscat, umplutura era perfectă, aveau jeleu de merişoare, piure, diverse legume şi dovleac, nuci pecan şi plăcintă cu mere şi frişcă la desert.
- M-am gândit să avem cina noastră de Ziua Recunoştinţei, pentru că nu vom fi împreună, îi spuse el afectuos lui Claire. îmi pare rău că nu sunt un mare fan al sărbătorilor. Pur şi simplu mă întristează, iar Crăciunul este şi mai rău. Este cea mai grea zi a anului pentru mine. Mi-aduce aminte de trecut. Aş prefera să îl ignor şi să schiez la Aspen, dar îmi vei lipsi, spuse el şi o sărută.
După cină merseră în pat. Fuseseră de acord că nu va petrece noaptea la el, pentru că George pleca devreme a doua zi dimineaţă. Plănuia să se trezească la 5.00 şi să plece de-acasă într-o oră. Dar voia să facă dragoste cu ea înainte de a se despărţi.
-Am să-ţi dau ceva ca să îţi aminteşti când eşti în San Francisco, o tachină el şi îi oferi o seară memorabilă.
Făcură dragoste la fel de pasional ca prima dată. Era un amant incredibil, şi Claire învăţa multe de la el. Era răbdător şi tandru, îi cunoştea bine trupul şi tot ce îi făcea plăcere, iar alteori era atât de pasional

că era aproape dur, însă ea îl dorea din nou şi din nou. Făcură dragoste de două ori, iar a doua oară el o privi şi îi spuse ceva care o tulbură profund.
-Vreau să am copii cu tine întro zi, Claire. Spune-mi, te rog, că vei fi mama copiilor mei.
Părea atât de serios, încât pe Claire nu o lăsă inima să refuze şi, pentru prima dată în viaţa ei, încuviinţă din cap, şi vorbea serios. El se lipi apoi de ea ca un copil.
-Te iubesc atât de mult, îi spuse el, apoi se ridicară din pat şi George o duse acasă, sărutând-o îndelung, înainte să coboare din maşină. îmi va fi dor de tine. Ai grijă de tine. Ne vedem duminică.
Claire intră în clădire şi se simţi de parcă plutea, amintindu-şi ce spusese. Era deja 2.00 şi el trebuia să se trezească peste trei ore. Avea să fie o noapte scurtă pen-tru el. Dar putea să doarmă în avion în drum spre Colorado. Avionul ei decola la 10.00, aşa că şi ea trebuia să se trezească devreme. Fusese o seară frumoasă, George avusese grijă de asta, iar ea se gândea întruna la ce-i spusese după ce făcuseră dragoste a doua oară. Voia sa aibă copii cu ea. Nu era ceva după care tânjea, dar se putea vedea acum având un copil cu el. Nu o ceruse de soţie în seara aceea, dar spusese că vrea să fie mama copiilor lui, ceea ce era aproape acelaşi lucru. Viitorul ei era legat de al lui acum. Şi ştia că urma să aibă o viaţă frumoasă cu el. Era sigură. Era un om pe care puteai conta. Era genul de bărbat cu care ar trebui să te căsătoreşti, nu ca tatăl ei. George era visul ei împlinit.

capitolul 12

Claire şi Abby împărţiră un taxi până la aeroportul Kennedy, pentru că avioanele lor decolau aproape la aceeaşi oră, al lui Claire spre San Francisco, iar al lui Abby spre L.A. Claire se gândi că până să decoleze ea,

probabil că George va fi aterizat deja în Aspen, dar nu primise încă veşti de la el. Avea să petreacă o minivacan- ţă liniştită de Ziua Recunoştinţei cu părinţii ei, aşa cum făcea întotdeauna. Nu se mai întâlnea cu vechii prieteni când mergea acasă pentru câteva zile. Era plecată de zece ani, de când se dusese la facultate. Vieţile lor erau prea diferite acum, nu mai aveau nimic în comun, şi Claire era mai apropiată de colegele sale de apartament din New York. Uneori se întâlnea accidental cu câte un prieten din liceu când ieşea cu mama ei şi întotdeauna era surprinsă cât de puţin se schimbaseră vieţile lor. Se căsătoriseră cu oamenii cu care se întâlneau în liceu sau locuiau împreună. Câţiva aveau copii acum. Unii lucrau pentru părinţii lor sau aveau slujbe neinteresante. Era un oraş mic şi, în afară de lumea high-tech din Silicon Valley, erau foarte puţine oportunităţi interesante. Prie-

tenii ei mai întreprinzători se mutaseră în New York şi L.A. Claire nu ar fi găsit de lucru acolo în domeniul modei, aşa că era bucuroasă că plecase la şcoala de design din New York şi rămăsese acolo. Nu mai încerca să explice.
Abby şi Claire stătură de vorbă în drum spre aero-port. Nu prea discutaseră de când Abby se despărţise de Ivan. Fusese ocupată cu scrisul ei zi şi noapte. Era ca şi cum libertatea i-ar fi dat energie şi avea multe de discutat cu părinţii ei. întotdeauna îi dăduseră sfaturi bune şi trebuia să se hotărască încotro s-o apuce. Nu îşi dorea decât să îşi termine romanul. Mergea bine. Ivan sunase de câteva ori invocând scuze ieftine pentru comportamentul lui şi îi spusese că era singur. Abby nu îi mai răspunsese la telefoane, iar el renunţase repede să mai sune când îşi dăduse seama că ea nu-l compătimea deloc şi nu se răzgândise. Voia să o facă să-i fie milă de el, dar ei nu îi era. Era doar furioasă pe sine însăşi pentru timpul pe care îl irosise şi pentru că fusese atât de proastă. îi trebuiseră ani întregi ca să-şi dea seama

ce ratat era, că o trăgea în mocirlă cu el şi că o folosea în toate felurile posibile, iar ea îl lăsase.
-Ne vedem duminică, spuse Claire şi se îmbrăţişară în faţa terminalului. Claire voia să-şi verifice bagajul, iar Abby avea doar unul de mână. Claire îşi lua întotdeauna prea multe cu ea. Abby dispăru în terminal un minut mai târziu. Claire se uită la telefon, în timp ce îşi verifica bagajele. George nu o sunase încă, aşa că probabil nu aterizase. Spera că vremea era bună. George îi spusese că aeroportul din Aspen era riscant, căci traversai munţii şi aterizai brusc, dar nu era îngrijorată. Pilotul lui George mai fusese acolo de multe ori.
Zborul lui Alex şi al Sashei plecă două ore mai târziu, iar ea îşi luase un bagaj şi mai mare decât al lui Claire pentru cele patru zile în Chicago. Nu era sigură ce să poarte, aşa că îşi adusese multe haine, majoritatea împrumutate de la Morgan şi de la Claire, de la îmbrăcăminte elegantă la haine casual şi conservatoare, cu care Morgan mergea la birou. Sasha voia să le facă o impresie bună părinţilor lui Alex şi de fiecare dată când îl întreba, el spunea că acestora nu le va păsa ce va purta ea. Le descrise stilul vestimentar drept comod şi îngrijit, şi la fel se îmbrăca şi el când ieşeau în oraş. Tatăl şi fratele său vor purta costum de Ziua Recunoştinţei, iar el la fel, altfel se va rezuma la un sacou şi pantaloni de stofă, iar tatăl său purta întotdeauna cravată şi arăta ca un bancher. Spunea că pacienţii lui aveau aceste aşteptări de la el. Ca medic chirurg, fratele său purta uniforma medicală în majoritatea timpului. Sasha îl informă mândră pe Alex că nu şi-

o adusese pe a ei şi că nu avea nici saboţii cu ea. îşi luase nişte tenişi, în caz că mergeau să navigheze cu barca fratelui său, pentru că erau marinari pasionaţi, dar Alex era de părere că probabil avea să fie prea frig pentru ea. Putea să stea acasă cu mama lui sau să exploreze oraşul singură. Casa părinţilor săi era

situată pe malul lacului, iar fratele său locuia în cartierul Wicker Park, care era comparabil cu partea de sud a centrului New Yorkului. Alex îi zise că fratele său o ducea foarte bine. O spuse fără invidie, dar cu mândrie, şi ea îşi dădu seama că erau apropiaţi.
Aterizară la aeroportul O'Hare la 13.00, ora locală, cu un ceas mai devreme decât în New York. Părinţii lui erau încă la lucru, iar fratele său venea la cină în seara aceea. Alex ştia că vor fi toţi curioşi să o cunoască, însă nu făcu caz de asta în faţa Sashei - era şi-aşa îndeajuns de emoţionată. Aeroportul era aglomerat şi dură o oră până îşi luară bagajele şi încă una până ajunseră acasă. Le deschise menajera, care sări de gâtul lui Alex în clipa în care îl văzu şi privi spre Sasha curioasă şi zâmbind politicos. Casa de pe Lake Shore Drive i se părea mereu la fel lui Alex şi locuiau acolo din copilărie. Era elegantă şi tradiţională, cu antichităţi şi materiale textile în culori calde. în living erau flori, iar bucătăria era în stil rustic. Familia se aduna acolo deseori. Alex îi arătă Sashei camera lui din copilărie, plină de trofee sportive şi suvenire din anii de şcoală. Diplomele lui de la Yale şi Harvard erau pe perete, iar ea privi în jur, zâmbindu-i. Camera fratelui său, vizavi de a lui, era aproape la fel. Băieţii împărţeau baia. Camerele lor erau decorate în nuanţe de bleumarin şi carouri, dădeau spre grădină, aflându-se la capătul holului, unde se găsea dormitorul mare şi însorit al părinţilor. Alex o conduse spre o cameră de oaspeţi, vizavi de dormitor, unde aveau să stea el şi Sasha. Vechea lui cameră avea un pat îngust şi Alex s-ar fi simţit ciudat să stea acolo cu ea, chiar dacă patul ar fi fost mai mare. Camera de oaspeţi era teren neutru şi nu stătuse niciodată acolo cu nimeni. Puse jos valiza ei. Camera era decorată cu draperii cu flori, în galben şi albastru. Sasha îşi dădu seama că folosiseră o decoratoare, dacă nu cumva mama lui avea talente în acest sens. Oricum, totul
Apartamentul

arăta foarte drăguţ. Stilul era oarecum englezesc, iar pereţii erau galben-deschis, ceea ce făcea ca încăperea să pară însorită, chiar şi în iernile din Chicago. Se anunţaseră ninsori în weekend.

Cei doi se opriră în bucătărie şi îşi făcură câte un sendviş, iar Alex sugeră să meargă în centru să se plimbe. Voia să-i arate oraşul. Mai avea încă o Toyota veche în garaj. Nu-i lăsase pe părinţii lui să o vândă. O folosea când venea acasă, iar menajera o conducea când se ocupa de comisioane şi mergea la cumpărături. Maşina porni fără probleme şi plecară din Lake Shore Drive spre Michigan Avenue, într-un tur spectaculos pe care Alex îl plănuia de zile întregi. Era entuziasmat că Sasha îl însoţea în oraşul natal, iar ea nu mai fusese la Chicago niciodată.
-Aici e clădirea Wrigley şi John Hancock Center. Biroul mamei mele este în turnul acela, iar al tatălui meu este la Centrul Medical al Universităţii din Chicago, în zona Hyde Park. Al lui Ben este în aceeaşi clădire, la alt etaj. Doctorii cei mai buni aveau cabinete în acea clădire. Ben începuse să lucreze acolo imediat după terminarea rezidenţiatului. Se plimbară prin oraş, care părea mai mic decât New Yorkul, dar avea aceeaşi atmosferă electrizantă. Era foarte diferit de Atlanta, unde crescuse ea. Magazinele de pe Michigan Avenue avea un aer sofisticat, şi Sasha văzu aceleaşi branduri şi magazine de lux ca şi în New York, pe care le găseai de altfel în majoritatea oraşelor mari. însă, cu toate acestea, oraşul avea un aer distinct, clădirile erau mai înalte decât în New York, şi Alex îi spuse că fuseseră concepute pentru a face faţă vremii, astfel încât impactul climatic să fie cât mai mic posibil. La primele douăzeci de etaje se aflau birouri, apoi urmau patru etaje cu magazine universale, uneori cu câte un restaurant deasupra, iar apoi, următoarele treizeci sau patruzeci de etaje erau ocupate de apartamente, astfel încât nu erai nevoit să ieşi afară în zăpadă şt ger.

-Viaţa se desfăşoară intr-un spaţiu restrâns, spuse el zâmbind. Este foarte convenabil, mai ales iarna.
Sasha se gândi că nu i-ar plăcea să locuiască la etajul 60 în nici un oraş, dar avea sens ce spunea Alex.
Parcară maşina şi coborâră să se plimbe. Merseră în- tr-o librărie şi într-o galerie de artă, şi Sasha fu uimită cât de prietenoşi erau oamenii. Vânzătorii erau amabili, nerăbdători să-i ajute şi intrau în vorbă cu ei. Se întoarseră spre casă pe la 17.30. Sasha începu să se foiască în maşină, iar Alex îi zâmbi şi se aplecă să o sărute. înţelegea de ce era agitată, deşi era sigur că temerile ei erau nefondate - îşi cunoştea părinţii şi ştia cât de amabili şi de primitori erau, iar mama lui fusese încântată că venea cu cineva acasă.
- Te vor îndrăgi, repetă el pentru a mia oară, iar ea păru îngrijorată şi sceptică.
- Dacă nu mă vor plăcea? întrebă ea nefericită.

Sasha nu mai fusese niciodată atât de agitată înainte
de a cunoaşte pe cineva. îl iubea şi nu voia să strice lucrurile în vreun fel.
- Dacă nu te plac, rupem legăturile imediat şi va trebui să mergi la hotel, spuse el pe un ton serios, iar ea dădea semne de panică, însă el râse. încetează, te rog. în primul rând, te vor îndrăgi, fără îndoială. în al doilea rând, am 32 de ani, nu 16. Hotărăsc singur, iar tu eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Părinţii mei sunt suficient de deştepţi ca să ştie asta. Tu eşti trofeul aici, nu eu.
- Eşti fiul lor. Vor să te protejeze de oameni răi şi de femei viclene, spuse ea, zâmbindu-i.
- Eşti vicleană? Cum mi-a scăpat asta? Ascultă, atât timp cât nu te îmbraci şi nu te porţi ca sora ta, totul va fi bine. Şi cunoscându-i, dacă aş zice că o iubesc, şi ea ar apărea în bikini şi pe tocuri, nu ar avea o problemă nici cu asta. Sunt foarte deschişi, chiar dacă par conservatori. Nu mai pune atâta presiune pe tine. Vei vedea

ce vreau să spun când îi vei întâlni. Mama este cea mai drăguţă femeie din lume. Iubeşte pe toată lumea. Dacă îi prezinţi un ucigaş în serie, îţi va explica că a avut o copilărie îngrozitoare şi că probabil avusese o zi proastă.
- Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre ai mei, zise Sasha melancolică. Mama urăşte pe toată lumea şi vede partea întunecată în orice situaţie. Este cel mai dur avocat de divorţuri din Atlanta şi presupune ce e mai rău la toată lumea, inclusiv la clienţi. Undeva în interiorul ei există un om bun, dar s-a înăsprit cu timpul. Nu are decât lucruri rele de spus despre tata şi soţia lui. Char- lotte nu este o persoană foarte interesantă, dar e o fată drăguţă, îl face fericit şi au copii drăguţi. Mama a explodat la vestea că tata are alţi copii şi ne spune mereu mie şi Valentinei că nu i-a păsat deloc de noi când şi-a deschis afacerea.
Bărbatul era proprietarul celor mai profitabile magazine universale din Atlanta şi malluri din tot Sudul.
- Nu ştiu cum a ajuns mama atât de furioasă şi de rea, dar aşa este, iar lucrurile s-au înrăutăţit pe măsură ce a îmbătrânit. Se înţelege mai bine cu Valentina, pentru că sora mea nu îi suportă ieşirile. Ori de câte ori ne întâlnim, mă simt de parcă m-ar fi călcat trenul.
- Mama nu este aşa, spuse el cu blândeţe. Probabil că va dori să te adopte. A fost foarte tristă când Ben şi An- gela s-au despărţit. întotdeauna vrea să avem o relaţie ca a ei cu tata. Le este bine împreună.
Alex vorbi sincer şi, auzindu-1, Sasha îşi dădu seama că nu mai auzise niciodată de o căsnicie de felul acela.

1 âtăl ei era drăguţ şi protector cu mama ei vitregă, dar nu erau nici pe departe egali din punct de vedere intelectual. Uneori, el se purta cu ea ca şi cum ar fi fost proastă şi nu putea gândi singură, iar ea parcă îl considera tatăl ei şi se baza pe el pentru orice lucru şi orice decizie. Nu gândea pe cont propriu şi nu lua parte

la nici un plan important. Mama Sashei fusese prea dură cu tatăl ei, şi uneori folosea cuvinte jignitoare la adresa lui. Nu îl considerase la fel de bun ca ea pentru că nu avea aceeaşi educaţie, însă avusese un succes foarte mare, în ciuda acestui fapt. Se pricepea la afaceri şi era un bărbat inteligent. Mama ei spunea că talentul lui în afaceri nu era decât noroc şi că se datora faptului că se aflase în locul şi la momentul potrivit. Sasha ştia că nu era adevărat şi că era o răutate să spună aşa ceva despre el, la fel ca toate celelalte lucruri de care continua să îl acuze, inclusiv că fusese un tată groaznic, lucru cu care Valentina era de acord, iar Sasha, nu. Valentina credea că mama lor era o avocată genială, în timp ce Sasha considera că era deşteaptă, însă insuportabilă, cel puţin aşa fusese cu ea. Mama lor respecta mai mult cariera de model a Valentinei şi celebritatea ei internaţională decât cariera medicală a Sashei, avertizând-o că nu va face nici un ban din pricina rigorilor medicinei moderne şi a companiilor de asigurări medicale. Banii contau foarte mult pentru ea, mai puţin cei făcuţi de tatăl Sashei, de care nu ţinea cont, fiindcă erau ai lui. Iar Valentina venera şi ea banii, la fel ca mama lor.

- Părinţii meu au fost atât de răi unul cu celălalt şi atât de nefericiţi, spuse ea sinceră, încât nu am vrut ni-ciodată să mă căsătoresc, şi tot nu vreau, dacă lucrurile sfârşesc astfel. A fost oarecum o uşurare când au divor-ţat. Până când el s-a recăsătorit, iar mama a luat-o razna din cauza asta. Refuză să se întâlnească, şi doar unul dintre ei a putut să vină când am absolvit.

Sasha nu mai recunoscuse asta în faţa nimănui până atunci.

- Care dintre ei a venit la absolvirea ta? întrebă Alex interesat.
- Tata. Mama avea un proces important. A câştigat, ceea ce pentru ea a justificat faptul că nu a fost prezentă. Cred că, dacă i-aş spune vreodată că mă căsătoresc, m-ar

ucide. Recidiviştii, aşa cum îi numeşte ea, sunt cei care îi susţin activitatea. S-a ocupat de două sau de trei divorţuri pentru unii dintre clienţii ei. întotdeauna se întorc la ea pentru că face treabă foarte bună şi le obţine

foarte mulţi bani de la fostul partener. De obicei, este avocat pentru femei. Nu crede în căsătorie şi ne-a spus întotdeauna, mie şi Valentinei, să nu o luăm deloc în considerare şi să ne mulţumim cu distracţia. Valentina a luat-o în serios. îi plac tipii bogaţi, indiferent cum fac banii.
în timp ce o spuse, se gândi la Jean-Pierre, care ar fi îngrozit-o. Avea ceva dezgustător, dar Valentinei nu-i păsa şi nici măcar nu observa.
- Este greu să îmi imaginez oameni ca părinţii tăi, care au făcut totul cum trebuie. Nimeni dintre cunoscu-ţii mei nu a reuşit asta. Nu am auzit decât de probleme, şi toţi părinţii prietenilor mei au divorţat în copilărie sau adolescenţă, adăugă Sasha.
- La fel s-a întâmplat şi cu mulţi dintre părinţii prietenilor mei, spuse Alex încet. Părinţii mei s-au căsătorit când erau foarte tineri. Poate că asta ajută. Cumva, au crescut împreună, ne-au făcut la tinereţe şi s-au aşteptat ca lucrurile să meargă.
Sasha ştia ca tatăl său tocmai împlinise 60 de ani, iar mama lui avea 59. Părinţii ei aveau aproape aceeaşi vârstă, dar o experienţă de viaţă foarte diferită. Era greu pentru ea să-şi închipuie. Mama ei îi povestea mereu despre căsnicii care se destrămau într-un an. Şi rata ridicată de divorţuri la nivel naţional susţinea ceea ce spunea, că pur şi simplu căsătoria nu funcţiona şi că era o idee demodată. După spusele ei, femeile nu mai trebuiau să se căsătorească dacă aveau cariere, şi într-o anumită măsură Sasha o credea. Şi, în felul ei, la fel şi Valentina. Nu mersese la facultate şi începuse să obţină mulţi bani la 18 ani ca model, iar în prezent câştiga o avere, mai mult decât avea să câştige Sasha vreodată folosindu-şi abilităţile şi mintea. însă meseria ei era152

pe termen lung, pe când a Valentinei, nu. într-o zi va fi prea bătrână pentru modelling. Făcuse câteva investiţii bune, la sfatul tatălui lor, aşa că poate se va descurca, iar Sasha ştia că el le va ajuta întotdeauna.
Opriră pe aleea familiei Scott la ora 18.00. Toate lu-minile erau aprinse, iar Mercedesul break al mamei lui Alex era în garaj. Agitată, Sasha îl urmă în casă. Stătea chiar în spatele lui, în holul de la intrare, când mama lui coborî scările cu un zâmbet larg pe faţă şi alergă să-l îmbrăţişeze. Era o femeie foarte drăguţă. Purta un taior gri-închis, simplu, şi pantofi cu toc, avea părul negru, drept, prins la spate, şi un colier de perle pe deasupra puloverului. Era exact cum o descrisese Alex, doar că mai tânără, mai drăguţă şi mai prietenoasă. Nu arăta ca o femeie care avea un fiu de vârsta lui, ca să nu mai spunem de vârsta lui Ben, şi avea încă silueta zveltă. în weekend juca golf şi tenis cu prietenii. Alex povestise că jucase fotbal1 pentru amatori cu ei când erau mici. Femeia făcu ochii mari de plăcere în clipa în care o văzu

pe Sasha după umărul lui Alex, în timp ce îl îmbrăţişa. Şi, un moment mai târziu, o îmbrăţişă şi pe ea, ca şi când ar fi cunoscut-o dintotdeauna.
- Suntem foarte bucuroşi că ai venit acasă cu Alex! spuse ea sinceră. Te-a târât prin centru toată după-amia- za? Probabil că ai îngheţat. Tocmai am aprins focul în birou. Vrei o ceaşcă de ceai?
Sasha încuviinţă din cap, un pic ameţită de întâlnirea cu această femeie prietenoasă şi deschisă, care părea să fie cu adevărat amabilă şi plăcută, şi care era atât de ospitalieră cu ea, chiar dacă era o străină.
-Aş vrea, răspunse Sasha urmându-i în biroul ai cărui pereţi erau acoperiţi cu cărţi legate frumos în piele, unele dintre ele fiind ediţii princeps, cumpărate la licitaţie.

Este vorba despre fotbal american (n.red.)

Sasha mai văzu şi nişte tablouri foarte frumoase pe pereţi, multe dintre ele englezeşti, cu cai, peisaje şi câte-va bărci. Tuturor din familie le plăcea să navigheze.
Sasha se aşeză pe o canapea confortabilă şi, un mo-ment mai târziu, menajera le aduse tuturor ceai, pe o tavă de argint. Aveau un stil de viaţă mai elegant decât să aşteptase Sasha, şi era limpede că Helen Scott era mândră de casa ei. Părea soţia şi mama perfectă şi în plus avea şi o carieră importantă ca avocată. Era impresionant. Mama ei avea o carieră juridică, dar nu-i păsase niciodată de casă. Ura să gătească şi vânduse casa familiei, cumpărând un mic apartament fără cameră pentru oaspeţi, la şase luni după divorţ. Era o avocată foarte bună, însă în nici un caz gospodină. Helen părea că se descurcă bine pe ambele planuri, şi auzise de curând zvonuri că era posibil să fie numită la Curtea Superioară, ceea ce fusese întotdeauna visul ei. Ar fi renunţat fără ezitare la cabinetul ei, unde se ocupa de drept antitrust, dacă se întâmpla. Helen nu se baza pe această posibilitate, dar perspectiva era atrăgătoare.
- Pe unde aţi fost după-amiază? o întrebă afectuos Helen pe Sasha. Avem nişte galerii şi evenimente culturale minunate aici. Păcat că nu ai mai mult timp, iar activităţile de pe lac sunt foarte distractive vara, îna-inte să se facă prea cald. Şi, orice ai face, nu-i lăsa pe băieţi să te ia cu barca acum. Vei îngheţa! o avertiză ea, iar ei râseră. îmi pare rău că nu am fost acasă când aţi ajuns, îi spuse lui Alex. încercam să rezolv nişte lucruri la birou.
Treburile de la birou erau întotdeauna importante, fiul ei ştia, însă Helen nu făcea niciodată caz de asta şi se preocupa mai mult de cabinetul soţului său.

Era fas-cinată de medicină şi întotdeauna spunea că era un doctor frustrat, însă nu avusese niciodată răbdare să studieze medicina şi să facă rezidenţiatul atâţia ani.

- Ştiu că si tu îţi faci rezidenţiatul, continuă Helen, îndreptându-şi atenţia spre Sasha, dar nu cred că Alex mi-a spus ce specializare ai.
- Obstetrică-ginecologie. Vreau să mă ocup de probleme de infertilitate şi de cazurile cu risc, în cele din urmă. Momentan fac tot ce este de făcut în obstetrică, însă există multe situaţii grave acum şi naşteri multiple în care pacientele sunt mame mai vârstnice, aşa că este destul de interesant.

Helen părea foarte interesată de munca Sashei şi o făcu să se relaxeze, adresându-i întrebări inteligente.

- Sasha are o soră geamănă identică, adăugă Alex, iar Helen păru fascinată de asta.
- întotdeauna am vrut gemeni, spuse Helen, dar nu avem în familie, spuse ea, părând uşor dezamăgită.
- Tata a avut un frate geamăn, dar a murit când erau foarte tineri, spuse Sasha.

Alex nu ştiuse asta şi fu interesat să audă.

- Eu şi sora mea suntem absolut identice, îi spuse Sasha lui Helen, mai puţin ca personalitate. Râse. Părinţii noştri nu ne distingeau niciodată, ceea ce era foarte distractiv. Profitam de asta ori de câte ori aveam ocazia, îi scriam lucrările şi dădeam examenele în locul ei, iar ea ieşea cu băieţii în locul meu şi îmi aranja întâlnirile. Apoi stricam totul pentru că eram plictisitoare când ieşeam în oraş. Dar luam note destul de bune la examene. Râseră cu toţii.

-Şi ea face medicina? întrebă Helen, sorbind din ceai.

în faţa lor se afla o farfurie cu fursecuri de casă care miroseau minunat - erau cu turtă dulce şi fulgi de ciocolată.

- Nu, este top-model, spuse Sasha simplu. Are o viaţă mult mai interesantă decât a mea!

Alex încuviinţă din cap cu tristeţe.

- Sasha a omis să îmi spună că are o soră geamănă identică atunci că ne-am întâlnit prima dată, îi explică el mamei lui. Eram în cantina de la

spital şi mi s-a părut că văd dublu. Nu îmi spusese decât că are o soră. Arătau la fel, dar sunt diferite ca ziua de noapte.

- Sora mea este foarte excentrică, recunoscu Sasha relaxată. Deja se simţea în largul ei în preajma lor şi îşi accepta sora aşa cum era. A venit la spital în ziua aceea intr-o salopetă mulată care semăna cu un costum de gimnastă, pe tocuri şi cu o haină de leopard - o ţinută decentă pentru ea. Le păcăleşte pe colegele mele de apartament mereu, pretinzând că sunt eu, doar că una dintre ele ne deosebeşte. Părinţii noştri ne îmbrăcau la fel, însă în culori diferite şi sora mea mă ruga să schimb hainele cu ea. Ei se enervau, şi trebuie să recunosc ne plăcea la nebunie. Nimeni nu se prindea care era una şi care cealaltă. Dar acum îşi dau seama. Ea nu s-ar îmbrăca niciodată în uniformă medicală şi saboţi, iar eu nu port altceva. Nimeni din familia mea nu înţelege de ce am vrut să fiu doctor. Şi uneori nici eu, spuse ea zâmbind spre Alex, iar el râse.

- Da, nici eu. încearcă să ne omoare cu programul pe care-l avem. Mergem la întâlnire şi ca să vedem cine adoarme primul la masă.

Tatăl şi fratele său trecuseră şi ei prin asta, aşa că Helen ştia despre ce vorbeau.

-Niciodată nu puteam să merg la film cu tatăl tău când era rezident. Adormea în timpul prezentărilor fil-melor noi şi trebuia să îl trezesc la sfârşit, când se derula genericul. De fapt, spuse ea, cu o sclipire în ochi, şi acum face la fel. Nimic nu s-a schimbat.

- Ce fac? întrebă un bărbat chipeş, cu păr cărunt, intrând în cameră şi sărutându-şi soţia. Deconspiră se-cretele familiei?

Privi spre Sasha şi îi zâmbi şi ei, îmbrăţişându-şi fiul.

- Nu este un secret că adormi la filme, spuse soţia lui, tachinându-1.

- Le-ai spus şi că sforăi?

Se prefăcu îngrijorat şi îşi îndreptă atenţia spre Sasha. Aceasta era surprinsă cât de bine arăta. Semăna cu Alex, dar era mai înalt şi mai în vârstă. Un bărbat foarte chipeş, cu o alură tinerească, la fel ca soţia sa. Părinţii lui Alex erau un cuplu frumos. Amândoi arătau mai tineri decât erau şi puteau pretinde cu uşurinţă că aveau cu zece ani mai puţin.

- Să nu crezi nimic din ce îţi spun despre mine, îi zise el Sashei. Bine ai venit la Chicago! Ne bucurăm că eşti aici.

Soţia lui îi dădu o ceaşcă de ceai, iar el luă un fursec.

- Nu îl putem convinge pe Alex să vină acasă îndeajuns de des. E prea ocupat.

Ştiau cu toţii că era adevărat.

- A trebuit să fim de acord să lucrăm de Crăciun şi de Anul Nou ca să primim liber de Ziua Recunoştinţei, spuse Alex, iar părinţii săi nu erau surprinşi.

Trecuseră şi ei prin asta cu treizeci de ani în urmă şi aveau şi copii mici. Tom Scott era la Medicină, iar ea la Drept când li se născuseră copiii. Privind retrospectiv, nu înţelegeau cum reuşiseră să se descurce. Helen credea că viaţa generaţiei de astăzi era mai uşoară, pentru că nu se căsătoreau atât de tineri, deşi era de părere că Ben ar fi trebuit să se gândească la asta acum. Fusese pe punctul de a se logodi cu prietena lui, însă se despărţiseră cu câteva luni în urmă. Helen acceptase situaţia şi spunea că era evident că nu fusese fata potrivită. Hotărâse că nu voia să fie soţia unui doctor care muncea atât de mult. Şi, indiscutabil, fiul lor mai mare era căsătorit cu munca lui. Alex era puţin mai moderat, iar tatăl lor îşi iubea meseria, dar întotdeauna îşi făcea timp şi pentru familie.

Dăduse un bun exemplu băieţilor în legătură cu priorităţile şi trăiseră în armonie şi încă erau foarte apropiaţi.

- Aşadar, ce planuri aveţi pentru mâine? Mergem puţin cu barca de dimineaţă? îl întrebă Tom pe fiul său, cu un ton optimist, iar Helen tresări.
- Sunteţi nebuni cu toţii. Veţi îngheţa. Dacă mergeţi, nu o luaţi pe Sasha. Vom găsi ceva de făcut aici. Vom aranja masa, vom întreţine focul şi poate că vom tricota puţin. Glumea şi râseră cu toţii. Nu puteţi găsi altceva de făcut în afară de a îngheţa pe barcă?
- E prea frig pentru tenis, spuse Tom. Juca de câteva ori pe săptămână şi se vedea. Şi nu mă pricep deloc la scrabble, adăugă şi zâmbi larg.

Alex îi spusese Sashei că luau masa de Ziua Recunoştinţei la mijlocul după-amiezii, iar familiei sale îi plăcea să îşi ocupe dimineaţa cu ceva, de obicei activităţi energice. în weekend, plănuia să o ducă pe Sasha la un muzeu şi la un restaurant drăguţ să ia prânzul, şi ea voia să meargă puţin la cumpărături, pentru că nu va avea timp înainte de Crăciun, după ce se vor întoarce la spital. îşi făcuseră foarte multe planuri.

Stătură de vorbă până la ora cinei şi, exact înainte de masă, li se alătură şi Ben. Era chiar mai chipeş decât fratele său mai mic. Era cea mai frumoasă familie pe care o văzuse Sasha vreodată şi îşi dori în tăcere ca sora ei să iasă cu cineva ca Ben, însă ea nu s-ar fi deranjat să se uite la el. Era prea normal, sănătos şi sincer.

Ben era în mod vădit curios de Sasha şi vorbi cu ea în timpul cinei. Puse multe întrebări despre Secţia de ortopedie de la NYU, discutară despre

programele de rezi- denţiat la care participau ea şi Alex. Conversaţia fu în mare măsură legată de medicină, iar Helen participă şi ea. Soţul ei vorbea mult despre cabinetul lui de cardiologie şi ştia o mulţime de lucruri. Era foarte informată despre noile tehnologii din chirurgia experimentală. Tatăl lui Alex era foarte interesat de pasiunea Sashei

pentru infertilitate şi de inovaţiile care erau implemen-tate în Europa, pe care le discutară pe larg. Era uşor şi plăcut pentru Sasha să stea de vorbă cu oameni care aveau aceleaşi interese ca ea şi, la scurt timp după cină, Ben plecă la apartamentul său, părinţii se retraseră în dormitorul lor, iar ea şi Alex făcură acelaşi lucru.
Sasha se aruncă pe patul confortabil şi îi zâmbi lui Alex, iar el îi aruncă o privire radioasă.
- Cum te simţi? îmi pare rău pentru toate discuţiile despre medicină din timpul cinei. E ca şi cum ai sta în camera de relaxare a medicilor. Când sunt cu familia mea, parcă aş fi la o convenţie medicală.
- îmi place mult de ei, spuse Sasha zâmbind larg. Sunt foarte drăguţi. Familia mea parcă ar fi din teleno- vele - toată lumea urăşte pe cineva, se ceartă sau se vor-besc de rău unii pe alţii. Eşti aşa de norocos. E grozav!
- Şi mie-mi plac foarte mult, recunoscu el şi era foarte încântat că ea îi plăcea şi că se simţise în largul ei toată seara.
îşi dădea seama că părinţii şi fratele său o plăceau, nu că ar fi contat. O iubea oricum, dar era un sentiment foarte plăcut să ştie că erau fericiţi pentru el şi că se po-triveau perfect.
Erau prea obosiţi ca să facă dragoste în seara aceea şi dormiră ca nişte copilaşi în patul mare şi confortabil. Părinţii lui luau micul dejun şi citeau ziarul când Alex şi Sasha intrară, iar tatăl lui ridică privirea zâmbind. Era o dimineaţă senină şi generoasă, o zi de iarnă perfectă, tipică pentru Chicago, fără nici un fulg de nea, în ciuda prognozei meteo.
-Ai chef să navigăm? îl întrebă el pe fiul său, în timp ce Helen îşi dădu ochii peste cap, iar acesta râse.
Mama lui Alex privi dezaprobator spre Sasha.
- Nu-i asculta. Sunt nebuni. Este o boală de familie şi e ereditară. Demenţă incipientă în preajma bărcilor, în special a celor cu vele.

Dar după micul dejun, Alex fu de acord să meargă cu tatăl său, îl sunară pe Ben, urmând să se întâlnească la clubul de iahting.

- Dacă muriţi îngheţaţi pe lac, nebunilor, eu şi Sasha vom mânca tot curcanul fără voi.
Dar când Sasha îl urmă pe Alex în camera de oaspeţi şi îl privi îmbrâcându-se, îşi dori să meargă şi ea şi-l întrebă dacă putea.
-Vorbeşti serios? Nu trebuie, Sash. Deja te plac. Nu trebuie să îmi dovedeşti nimic, nici mie, nici lor.
Nu voia să o facă să se simtă stânjenită sau obligată să li se alăture.
- Pare distractiv. Poate că şi eu sunt puţin nebună. Ai o geacă pe care aş putea-o purta?
II urmă în fostul lui dormitor, şi Alex scoase din dulap câteva geci care ei îi erau mari, dar aveau să-i ţină cald. îşi alese una şi el îi mai dădu o pereche de indispensabili pe care îi purtase când era mai mic şi mai slab. Ea se îmbrăcă, îşi puse două pulovere groase şi tenişii pe care şi-i adusese, ca să fie sigură că nu tremură, cu o pereche de şosete de lână şi, zece minute mai târziu, stăteau în holul de la intrare, gata de plecare. Sasha purta o căciulă de lână pe care i-o dăduse Alex şi mănuşile ei.
-O, Dumnezeule, încă o persoană nebună în grupul nostru, spuse Helen privind-o pe Sasha, care era înfofolită ca un copil de patru ani, gata să se joace în zăpadă. Nu-i lăsa să te omoare. Nu aş vrea să mănânc singură curcanul.
Ii pupă în semn de rămas-bun, inclusiv pe Sasha, şi plecară cu Range Roverul lui Tom. Sasha stătea pe bancheta din spate, entuziasmată că era cu ei.
Ben aştepta la lac, lângă ambarcaţiune. Era o veche barcă de lemn, clasică, cu pânze, mândria şi bucuria tatălui lor. Ben scosese prelata de pe ea în timp ce aştepta şi urcară cu toţii. Alex îi arătă Sashei cabinele de sub punte dacă i se făcea prea frig şi îi spuse să nu facă pe eroina dacă îngheţa, dar era plăcut să stea pe punte,

în timp ce se îndepărtau de docuri în aerul rece. Vântul bătea suficient cât să le umfle pânzele, şi îşi petrecură următoarele două ore navigând pe lac. Alex se uită la ea de parcă ar fi găsit trofeul vieţii lui, iar Sasha era în extaz. îi păru rău când se întoarseră la clubul de iahting, după o plimbare nemaipomenită.
- Mă omoară mama ta dacă nu ne întoarcem acum, spuse Tom cu regret.
Aveau cu toţii obrajii îmbujoraţi de la frig şi un aer sănătos. Ben se duse la el să se schimbe, iar Tom îi con-duse pe Alex şi Sasha acasă, unde Helen îi aştepta cu ceai fierbinte. Erau entuziasmaţi după plimbarea pe lac, iar Helen

îl asigură pe fiul ei mai mic că el şi Sasha se meritau dacă ei îi plăcuse, iar Sasha insistă sincer că îi plăcuse cu adevărat.
Ben se întoarse după o oră şi se aşezară în faţa focu-lui, în birou, după ce se îmbrăcară, apoi merseră în li- ving când începură să sosească oaspeţii. Invitaseră patru prieteni. Două femei văduve şi doi bărbaţi care erau singuri de sărbători pentru că unul era divorţat, iar soţia celuilalt era în Seattle, cu fiica lor, care urma să nască. Amândoi erau doctori. Sufrageria arăta frumos după ce Helen aşezase masa şi o împodobise cu flori şi cu deco- raţiunile lor de Ziua Recunoştinţei. Prietenii lor erau interesanţi şi o companie plăcută, mâncarea fu delicioasă, conversaţia animată şi stătură de vorbă ore în şir, până când oaspeţii plecară, iar Ben merse în cele din urmă acasă. Spuseră cu toţii că erau atât de sătui încât nu vor mai mânca niciodată, dar Alex ştia că a doua zi şi tot weekendul vor mânca cu mare entuziasm ce rămăsese. El şi Sasha luau cina la un restaurant cu Ben în seara următoare, apoi îi făceau un tur al barurilor şi locurilor lor preferate. După ce navigase cu ei în dimineaţa aceea, Sasha devenise o membră a grupului.
Ea şi Alex vorbiră în seara aceea până când adormiră, după ce făcură dragoste, cât de încet putură, ca să nu-i

audă părinţii lui. Ea îi sună pe ai ei, urându-le sărbători fericite şi încercă să dea de Valentina, dar nu reuşi şi îi trimise un mesaj, făcându-i şi ei urări de Ziua Recunoştinţei. O găsise pe Morgan la apartament înainte să plece la fratele ei acasă. Sasha îi spuse lui Alex înainte să adoarmă că fusese cea mai frumoasă Zi a Recunoştinţei din viaţa ei şi, văzând privirea ei plină de dragoste, o crezu. La fel fusese şi pentru el.
capitolul 13
Când Abby ajunse în L.A. miercuri după-amiaza, părinţii ei erau încă la muncă. Intră în casa lor din Hancock Park cu cheia pe care i-o lăsaseră sub preş. Maria, care se ocupa de multă vreme de curăţenie, plecase deja. Nu mai venea decât dimineaţa acum, iar casa era tăcută, dar familiară şi confortabilă. Mama ei o redecorase cu un an în urmă, cu mobilă modernă şi obiecte de artă contemporană. Nu era intimă, dar era frumoasă. Abby se plimbă prin casă, după ce îşi lăsă micul bagaj în camera ei şi se duse să stea în grădină, gândindu-se la ce va face acum şi la ce voia să le spună părinţilor. Ştia că sperau că se va muta acasă, acum mai mult ca niciodată, dar nu era pregătită să facă asta. Existau oportunităţi pentru a scrie şi în New York şi scria mai bine ca niciodată, creând ficţiune normală de când se despărţise de Ivan. Scrisese câteva nuvele şi lucra la romanul ei. Nu îşi dăduse seama în ultimii trei ani, dar el o ţinuse pe loc, căci încercase să se

ridice la înălţimea standardelor lui experimentale şi ezoterice, care nu i se mai păreau fireşti şi nici nu i se păruseră vreodată cu adevărat. îşi dezvolta propria voce din nou şi simţea că scrisul ei devenea mai profund decât fusese vreodată. Părinţii ei fuseseră foarte răbdători multă vreme şi spera că vor fi la fel în continuare. Mai avea nevoie de sprijinul lor financiar şi emoţional pentru a-i da timpul necesar ca să scrie.

în garaj era o maşină pe care o folosea când venea acasă, un Volvo vechi din perioada când era în liceu. Era veche, dar încă funcţiona. în după-amiaza aceea, Abby se plimbă prin Los Angeles, prin locurile fami-liare, gândindu-se la viaţa ei de acum fără Ivan. Era bine să fie în oraşul natal. Când se întoarse acasă, părinţii ei erau amândoi acolo, bucuroşi să o vadă. Nu mai venise acasă de aproape un an, de la Crăciun, şi era surprinsă să vadă că părinţii ei îmbătrâniseră puţin. Mereu îi vedea tineri şi plini de viaţă, pentru totdeauna. Tatăl ei se plângea că îl durea un genunchi, la care se accidentase jucând tenis, iar mama ei era sănătoasă, dar părea puţin mai în vârstă. Nu mai erau tocmai tineri când se născuse ea, luându-i prin surprindere, iar acum trecuseră de 65 de ani, dar încă erau în putere şi nu aveau de gând să o lase mai uşor, iar Abby era bucuroasă că petrecea sărbătorile cu ei.
Vorbiră despre scrisul ei în seara aceea la cină, şi se simţiră uşuraţi să audă că renunţase să creeze piese experimentale pentru a-i face pe plac lui Ivan şi că scria din nou materiale mai tradiţionale. Comandaseră mâncare sofisticată la domiciliu, pentru că mama ei nu gătea niciodată. Aveau un bucătar care le trimitea mâncare de câteva ori pe săptămână, gătită pe baza unor diete sănătoase, fără grăsimi.
- Deci, ce zici, Abby? întrebă tatăl ei cu blândeţe. Eşti pregătită să te întorci şi să îţi încerci mâna aici? Mama ţi-ar putea găsi un job de scenarist la aproape orice emisiune ai dori.
Amândoi se gândeau la materiale comerciale, lucru pe care Ivan îl ura la ei.
- Vreau să încerc să-mi găsesc de lucru singură, spuse ea încet, recunoscătoare pentru ajutorul lor. Şi-n cele din urmă voia să se întreţină singură, era ţelul ei. Nu voia o slujbă pentru că era fiica cuiva. Voia să-şi vândă cărţile sau să găsească de lucru datorită talentului ei,

nu ajutată de părinţi. Nu cred că televiziunea mi se po-triveşte, spuse ea sincer. Aş vrea să îmi termin romanul şi să vând nişte nuvele. Aş putea încerca să scriu scenarii mai târziu, dar nu încă.

Ii dădu mamei trei capitole recente din romanul ei în seara aceea, iar a doua zi dimineaţa aceasta îi spuse că scrisul ei devenise mai puternic şi că era impresionată de cât de mult îşi consolidase şi maturizase stilul. Era de părere că stilul ei era foarte cinematografic şi ar inspira un film grozav. Abby fu încântată, căci îi respecta părerea mamei sale. Venind din partea ei, era o laudă. Ştia că scrisul ei încă avea ceva întunecat, chiar şi fără Ivan, dar acum se simţea sigură că era vocea ei şi nu a lui.
-V-ar deranja dacă mi-aţi acorda încă puţin timp în New York ca să lucrez? întrebă ea cu modestie.
Financiar, era la mila părinţilor ei, dar întotdeauna o susţinuseră şi erau în continuare pregătiţi să o facă. I-o spuseseră amândoi în mod limpede, şi Abby le era recunoscătoare. întotdeauna fuseseră înţelegători şi buni, chiar şi în cei trei ani de nebunie cu Ivan, poate mai mult acum că dispăruse din viaţa ei. Era evident că Abby făcea progrese fără el.
A doua zi, luară cina de Ziua Recunoştinţei ca de obicei, cu prieteni pe care părinţii ei îi invitau. Abby învăţase de la ei să îndrăgească oameni eclectici şi inte-resanţi - diferenţa era că aceştia erau deseori celebri, nu şarlatani ca Ivan, iar Abby nu vedea întotdeauna diferenţa. Părinţii ei nu erau tradiţionali, iar la cina lor de Ziua Recunoştinţei se adunau în mod normal în jur de douăzeci de oameni care nu aveau unde să se ducă, căci nu aveau familii, iar Joan şi Harvey Williams comandau masa la Mr. Chow, cu mâncare chinezească excelentă, mult vin franţuzesc pentru actorii, scriitorii, regizorii şi producătorii care se strângeau la masa lor, la o sărbătoare neconvenţională. Lui Abby îi plăcuseră întotdeauna şi mâncarea, şi oamenii pe care îi întâlnea acolo.

Era pe modelul Hollywood, în cel mai bun sens. Unii dintre oaspeţi veneau în fiecare an, de douăzeci de ani. Alţii erau noi. Unii dispăreau câţiva ani, apoi apăreau din nou după ce reveneau în oraş, terminau un film sau se trezeau între relaţii, neavând cu cine să petreacă sărbătorile. Nu era nimic trist în asta - în felul lor, erau cu toţii învingători, chiar dacă unii păreau să fie inadaptaţi sau foarte ciudaţi. Abby crescuse printre oameni ca ei, care o făcuseră să aibă o minte deschisă şi o perspectivă largă asupra lumii. Şi, chiar dacă părinţii ei erau foarte ocupaţi şi nu petreceau prea mult timp cu ea, ştia că o iubeau, în ciuda lucrurilor îngrozitoare pe care le spusese Ivan despre ei. Acum se simţea vinovată pentru că îl ascultase şi ştia că nimic din ceea ce spusese nu era adevărat.
Mama ei intră în dormitorul lui Abby înainte de so-sirea oaspeţilor şi o îmbrăţişă.

-Ştii că te iubim, puiule, nu-i aşa? Uneori, simt că parcă am pierdut orice legătură, pentru că tu locuieşti atât de departe, iar noi nu ajungem niciodată la New York, căci avem multă treabă în Los Angeles. Nu-mi pasă cu ce te ocupi. Nu vreau decât să fii fericită şi să te simţi bine tu cu tine. Nu lăsa pe nimeni să te facă să te abaţi de la drumul tău sau să-ţi spună ce să faci, nici măcar pe noi. Nu trebuie să fii nici scriitoare dacă nu vrei să fii. în viaţă trebuie să îţi urmezi propriul vis, nu pe al altcuiva, oricare ar fi acest vis. Tu ştii ce este bine pentru tine, mai bine decât oricine altcineva. Iar noi suntem aici să te susţinem, orice alegere ai face.
Asta făcuseră în ultimii trei ani, în timp ce Abby îi cântase în strună lui Ivan, şi era atât de recunoscătoare că nu renunţaseră la ea şi că îi erau alături şi acum, mai mult ca niciodată.
-Mulţumesc, mamă, spuse ea, tulburată de cuvintele mamei ei. încerc din răsputeri.
- Ştiu că încerci. Vei reuşi. Am început să scriu pen-tru televiziune la 35 de ani. Scriam romane şi povestiri

şi, crede-mă, erau îngrozitoare. Tatăl tău era singurul căruia îi plăceau, şi asta pentru că mă iubea. Aşa că rezistă şi vei găsi formula potrivită de scris pentru tine şi rampa de lansare, dacă asta vrei cu adevărat.
Ştiau amândouă că va fi mult mai uşor fără Ivan. O susţinuseră fără ezitare şi fuseseră foarte drăguţi după despărţirea de Ivan, fără să spună nici măcar o dată „ţi-am spus eu".
- Mă simt atât de prost că am irosit aşa mult timp cu el, spuse ea cu lacrimi în ochi, iar mama ei o îmbrăţişă din nou.
- Nu uita că eu am fost căsătorită doi ani înainte de a-l cunoaşte pe tatăl tău. Cel cu care m-am măritat era normal la început, dar a devenit un fanatic religios şi a înfiinţat un cult în Argentina, iar atunci l-am părăsit. Toţi facem lucruri stupide uneori şi avem legături cu cine nu trebuie. Este bine să ai mintea deschisă, dar totodată să ştii când să pui piciorul în prag şi să închizi uşa. Ai făcut asta cu Ivan. Şi ai avut nevoie de tot timpul acela.
Abby nu ştia ce făcuse de merita nişte părinţi atât de înţelegători, dar îi mulţumi lui Dumnezeu că îi avea. Uitase de prima căsătorie a mamei ei. Nu vorbea nicio-dată despre asta. Nu avea de ce. Părinţii săi erau căsă-toriţi de peste treizeci de ani, erau fericiţi şi le plăcea în continuare să fie înconjuraţi de oameni neobişnuiţi. Nu se gândiseră niciodată că microbul se va transmite fiicei lor, spre nenorocul ei. Tatăl ei îi spusese asta soţiei sale când îl întâlniseră prima dată pe Ivan. O lăsaseră să decidă singură, în orice situaţie, şi în cele din urmă dăduse rezultate, după ce trei ani se abătuse de

la drum, dar părea că îşi revenise şi că era chiar mai dedicată scrisului ei, care se îmbunătăţise după experienţele prin care trecuse.
Oamenii începură să vină pe la 18.00 şi la 19.00 erau 26 de oaspeţi, în ţinute casual diverse, care beau vin

şi se prinseseră în conversaţii în living şi în jurul pis-cinei. Mâncarea fu livrată la 20.00, iar oamenii se aşe-ză pe unde găsiră, înăuntru, afară, pe podea, pe scaune şi pe canapele, cu farfuriile pe genunchi, bucurându-se de conversaţia cu ceilalţi oaspeţi, despre diverse aspecte din showbiz. Era o Zi a Recunoştinţei hollywoodiană perfectă, tipică pentru părinţii ei, şi i se părea normal lui Abby.
Stătea pe podea, în blugi şi sandale, îmbrăcată cu o bluză ţărănească pe care i-o adusese mama ei dintr-o excursie în Guatemala pe când avea 15 ani, când un bărbat cu barbă, blugi şi hanorac de camuflaj se aşează lângă ea, prezentându-se drept Josh Katz. Ii spuse că produce o emisiune TV cu mama ei, iar acum făcea un film artistic în Africa de Sud, despre începuturile apartheidului. Abby ştia că era genul de proiect pe care părinţii ei îl respectau. Bărbatul avea ochi căprui-închis, calzi, şi un vag accent, iar mai târziu spuse că era din Israel şi era foarte interesat de subiectele legate de oamenii oprimaţi, în special femei. Pentru o clipă, Abby se întrebă dacă era versiunea mai bună a lui Ivan, cu replici mai convingătoare, dar totodată ştia că, dacă se afla în livingul părinţilor ei, avea recomandările potrivite şi era sincer. Părinţii ei erau alergici la mincinoşi, motiv pentru care îl urau pe Ivan.
- Cum de eşti aici? întrebă Abby, apoi îşi dădu seama cum sună şi îşi ceru scuze. Vreau să zic, singur de Ziua Recunoştinţei. Locuieşti în Los Angeles?
-Uneori. Tel Aviv, L.A., New York şi oriunde filmez. In Johannesburg momentan, dar mă voi întoarce în câteva săptămâni pentru postproducţie. Am doi fii aici. Petrec weekendul cu ei, dar eram liber în seara asta, aşa că părinţii tăi au fost suficient de drăguţi încât să mă invite când au auzit că sunt în oraş. încep un film aici în şase luni, aşa că trebuie să găsesc un apartament,

ca să termin filmul acesta şi pe următorul. Voi fi aici un an şi jumătate.
- Câţi ani au copiii tăi?
Lui Abby îi plăcea de el. Părea interesant, plăcut şi puţin ciudat, ca părinţii ei.

- Şase şi unsprezece ani, spuse el mândru şi îi arătă o fotografie cu ei pe telefon.
Erau băieţi drăguţi. Iar el părea să aibă cam 40 de ani.
-Soţia mea locuieşte aici. Am divorţat acum doi ani, dar încerc să-mi văd copiii ori de câte ori pot. Va fi plă-cut să locuiesc aici o vreme. Am înţeles că eşti scriitoare.
Ea încuviinţă din cap, părând nesigură o clipă.
- Ce scrii?
- Am scris piese pentru teatrul experimental în ulti-mii trei ani. Acum lucrez la un roman şi nişte nuvele. Am revenit la un stil mai tradiţional. Zâmbi. încerc să văd pe unde mă aflu. Sunt într-o perioadă de tranziţie, spuse Abby şi râse.
-Uneori ăsta e un lucru bun. Te face să fii deschis la schimbare. Câteodată trebuie să dărâmi totul pentru a construi ceva mai puternic. Cred că se aplică şi în viaţă, şi în filme.
- Atunci sunt pe drumul cel bun, zise Abby şi râse cu amărăciune, iar el zâmbi.
Ii plăcea de ea şi îi plăcea şi de părinţii ei. Erau oa-meni buni, oneşti, cu talent şi integritate, ceea ce era rar la Hollywood.
- Pot să citesc ceva din ce ai scris?
Mereu căuta materiale noi, pe care le găsea în locuri surprinzătoare.
- Materialul pe care îl am gata nu este reprezentativ pentru stilul meu actual şi pentru ceea ce scriu acum. Iar romanul nu este terminat.
-Ai scris vreodată un scenariu? o întrebă el, iar Abby scutură din cap drept răspuns. Nu-i aşa greu de trecut de

la o piesă de teatru la scenarii - probabil că ţi se va părea uşor. Pot să văd ceva la care lucrezi acum? Câteva capitole din romanul tău? Ii înmână cartea lui de vizită înainte să apuce să răspundă. Trimite-mi ceva. Nu se ştie niciodată. S-ar putea să cunosc pe cineva care are nevoie de materialele tale. Aşa funcţionează. Networking. Aşa am întâlnit-o pe mama ta şi i-am făcut câteva emisiuni, care m-au ajutat să intru în pâine. Mi-a dat o şansă.
Joan fusese mereu curajoasă în sensul acesta şi descoperise talente adevărate, oameni care erau celebri acum, şi câţiva neisprăviţi. Era dispusă să greşească, lucru care o făcea să fie mai iertătoare cu ceilalţi.
- Bine, spuse Abby gânditoare.
Josh era foarte convingător, intr-un mod plăcut şi pozitiv. Atunci o trase mama ei să vorbească cu altcineva, o veche prietenă de-a lor, pe care n-o mai văzuse din liceu, care părea să aibă 100 de ani acum şi era aproape de

nerecunoscut după un lifting facial. Era recunoscătoare că mama ei nu îşi făcuse nici o operaţie estetică şi era ea însăşi, chiar dacă puţin mai bătrână. Când se dezbrăcă, Abby găsi cartea de vizită a lui Josh în buzunar şi se întrebă dacă ar trebui să îi trimită câteva nuvele sau vreo două capitole din roman, li po-meni de el mamei sale a doua zi dimineaţa micul dejun lângă piscină, stând la soare. Tatăl ei plecase să joace golf, căci putea încă să o facă, chiar dacă îl durea genunchiul.

- De ce nu? spuse mama ei relaxată. Este un tip foarte talentat şi deschis la idei noi. Ştiam că nu îl putem păstra mult timp. Este prea neconvenţional şi prea creativ şi nu îi place să joace după regulile reţelei de televiziune.

Mama ei se pricepea să facă asta fără să îşi compromită talentul sau ideile, însă nu toată lumea era capabilă de aşa ceva. Avea rara calitate de a se plasa la graniţa fină dintre comercial şi genial, iar audienţa o reflecta, în ciuda lucrurilor pe care le spunea Ivan despre ea.

-Trimite-i ceva, o încurajă Joan. Poate că va avea câ-teva sugestii bune pentru tine şi te va prezenta cuiva care face un film independent, dacă asta doreşti.

- Poate că da, spuse Abby gânditoare. Nu ştiu unde voi ajunge, poate mă voi opri la roman sau la film.

Ştia că nu-şi atinsese scopul final încă. Scrisul ei actual era un proiect în desfăşurare.

In după-amiaza aceea deschise computerul şi îi trimise lui Josh un e-mail cu primele două capitole ale cărţii ei şi o nuvelă, spunându-i că-i făcuse plăcere să-l cunoască, apoi uită cu totul de asta şi merse la cumpărături cu mama ei, la Maxfield şi la nişte magazine vintage care le plăceau amândurora. Aveau nişte garderobe foarte eclectice şi le plăcea să împrumute haine ciudate una de la cealaltă.

Weekendul zbură, Abby se întristă că trebuia să se întoarcă la New York duminică. Părinţii ei spuseseră că mergeau în Mexic de Crăciun şi o invitară să li se alăture. Dar ea credea că trebuie să stea în New York şi să scrie. Nu îi plăcea Mexicul atât de mult ca lor şi mereu i se făcea rău. Din anumite puncte de vedere, părinţii ei se purtau ca nişte oameni care nu aveau copii. O tratau mai mult ca pe o prietenă şi mereu făcuseră asta. însă partea bună a acestui lucru era că îi acceptaseră independenţa şi întotdeauna îi acordaseră libertate. O trataseră mereu ca pe un adult, chiar şi atunci când era copil. Erau încântaţi să o includă în orice activităţi, dar nu-şi schimbaseră niciodată planurile pentru ea. Era bine-ve- nită să li se alăture,

dar nu renunţau niciodată la ce voiau să facă, indiferent de hotărârea ei, cum se întâmplase cu plecarea în Mexic de Crăciun.
Abby promise că se va întoarce curând, iar tatăl ei o duse la aeroport şi o îmbrăţişă strâns când ajunseră acolo.
- Te iubim, Abby, spuse el ţinând-o în braţe un mo-ment. Succes cu scrisul!

- Mulţumesc, tată, spuse ea cu ochii umezi.
Chiar şi după ultimii trei ani petrecuţi cu Ivan, perioadă în care se purtase ca şi când ar fi făcut parte dintr-un cult, ei continuau să creadă în ea. Era uimitor, dar astfel de oamenii erau mereu implicaţi în procesul artistic, crezând profund în spiritul creativ, chiar dacă nu erau părinţi perfecţi. îi iubea oricum. îi făcu tatălui ei cu mâna în timp ce se îndrepta spre cordonul de securitate şi după un moment dispăru, urcând la bordul avionului spre New York. Fuseseră patru zile nemaipomenite.
Când ajunse la San Francisco, Claire văzu că nimic nu se schimbase. Nici chiar oamenii care locuiau acolo. Casa părinţilor ei era un mic imobil victorian, cam neîngrijit, în Pacific Heights. Avea nevoie de o mână de vopsea, dar Sarah păstrase un aer proaspăt pe dinăuntru, chiar şi atunci când trebuia să zugrăvească o cameră ea însăşi, ceea ce uneori făcea. Chema cei mai ieftini tapiţeri pentru a reface mobila, astfel încât soţul ei să nu se plângă de cheltuieli. Tatăl ei părea deprimat, se plângea şi era nemulţumit de piaţa imobiliară. Nu mai vânduse o casă de un an şi jumătate, lucru care era din cauza personalităţii lui, nu a economiei, credea Claire. Cine să fi cumpărat o casă de la cineva care îi spune că nimic nu era bine nici acolo, nici în lume? Iar tatăl ei îl ura pe brokerul imobiliar pentru care lucra.
Mama ei era binedispusă şi aranjase casa, făcând-o să strălucească. Pusese şi flori în dormitorul lui Claire. Cumpărase un curcan un pic prea mare pentru ei, ca şi când ar fi aşteptat oaspeţi, dar nu mai primeau pe nimeni şi rareori se întâlneau cu vechii lor prieteni. Tatăl ei îi eliminase de-a lungul anilor, iar mama nu mai

încerca să îl convingă să aibă o viaţă socială, aşa că se întâlnea cu prietenele ei la prânz. Citea mult seara. Şi nimeni nu pomenea de faptul că tatăl ei bea prea mult,
1
Apartamentul 171
ceea ce îl adâncise în depresie. Nu se îmbăta niciodată atât de tare încât să cadă din picioare, dar trei sau patru pahare de scotch pe seară erau cam multe, iar Claire şi mama ei ştiau şi nu o spuneau niciodată cu voce tare. II lăsau pur şi simplu să facă ce voia, şi după al doilea scotch stătea singur în faţa televizorului în fiecare seară, până se ducea la culcare.
Mama lui Claire voia să afle totul despre George după ce fiica ei ajunse acasă, văzând cât de entuziasmată era de el. încă nu o sunase din Aspen. Cum nu primise veşti de la el după ce sosise, presu-puse că George schia deja sau se temea să nu o deranjeze la părinţii ei şi era sigură că avea s-o sune mai târziu în seara aceea. Dar nu se întâmplă, aşa că îl sună ea din camera ei de pe mobil, însă intră căsuţa vocală. Dată fiind diferenţa de fus orar dintre San Francisco şi Aspen, se gândi că dormea deja, aşa că îi lăsă un mesaj afectuos.
Nu o sună a doua zi de Ziua Recunoştinţei, probabil din acelaşi motiv. Schia sigur în ziua aceea şi ştia că ea va lua cina cu părinţii ei, dar nu şi la ce oră. Claire îi trimise un mesaj, dar el nu răspunse.
Claire începu să se îngrijoreze a doua zi. Nu mai vorbiseră de când o lăsase marţi seara târziu la apartament, ceea ce era foarte neobişnuit pentru el. îi plăcea să ştie ce făcea toată ziua, sunând şi trimiţând mesaje. După trei zile de tăcere, se întrebă dacă ura sărbătorile atât de mult încât se retrăsese în carapacea lui, puţin deprimat. Nu voia să îl pistoneze, să-l deranjeze sau să insiste. Aşa că îi trimise alt mesaj afectuos în care îi spunea că-i era dor de el, fără să încerce să-l facă să se simtă vinovat că nu sunase. Era evident că avea nevoie de spaţiu, dar urmau să se întoarcă acasă peste două zile, duminică seara, şi plănuiau să petreacă noaptea împreună.
întrebările mamei ei legate de el continuară tot week- endul, iar Claire încercă să răspundă cât de sincer putea că habar n-avea ce le va rezerva viitorul, dar că părea

să fie o relaţie serioasă şi el se purta minunat cu ea. Nu-i spusese însă că George îi mărturisise că voia ca ea să fie mama copiilor săi cu o noapte

înainte să plece sau că nu mai ştia de el de trei zile. Era sigură că era ceva temporar, niciodată nu mai fuseseră atât de apropiaţi ca în seara de dinaintea plecării ei în San Francisco.
Sâmbătă, simţi un val de panică şi începu să-şi facă griji pentru el, gândindu-se că s-ar fi putut întâmpla ceva. Dacă era bolnav sau se accidentase grav la schi? Era posibil să-şi fi rupt amândouă braţele şi să nu-şi poată folosi mobilul sau era lovit la cap având în vedere că spunea că nu purta cască, dar era un schior pasionat. Dar se gândi că George ar fi rugat pe cineva să o sune, dacă era rănit, sau i-ar fi trimis chiar el un mesaj, dacă era bolnav. Trebuia să creadă că sărbătorile erau şi mai grele pentru el decât îşi imaginase ea. Trebuia să taie orice contact cu ea şi era evident deprimat. îşi făcea griji că poate îl jignise fără să-şi dea seama, dar nimic din ultima lor noapte împreună nu sugera aşa ceva. De-abia se putuse desprinde de ea când coborâse din maşină marţi noaptea şi cu o oră înainte îi spusese că voia să aibă copii cu ea. Cât de furios putea să fie şi din ce motiv? Era clar, tăcerea lui nu era din vina ei, dar era oricum alarmantă.
Claire avu grijă ca mama ei să nu îşi dea seama cât de îngrijorată era şi continuă să îi răspundă la întrebări şi să schimbe subiectul. Sâmbătă seara, încercă să îl sune de câteva ori şi îi lasă mesaje în care spunea că îşi făcea griji pentru el şi cât de mult îl iubea. Nu-i răspunse.
Duminică dimineaţa, când se îmbarcă în avionul spre New York, Claire încă nu primise nici o veste de la el. Trebuia să ajungă la aeroportul JFK la 16.00 şi să se întâlnească amândoi. Sună din maşină, dar nu răspunse nici la mobil, nici la telefonul fix din apartamentul lui. Ştia că personalul avea liber şi nu voia să îl facă să creadă că îl hărţuia, dar între timp ghemul din stomacul

ei se făcuse cât un pumn. Ce se întâmplase şi de ce nu suna?
Claire nu primi nici o veste de la el în seara aceea, în timp ce aştepta în apartamentul ei. Abby se întoarse din Los Angeles şi îi povesti ce weekend nemaipomenit pe- trecuse cu părinţii ei, iar Sasha şi Alex reveniră din Chicago, iar aceasta spuse că avusese o sărbătoare perfectă. Weekendul lui Claire acasă fusese deprimant, după cum se aştepta, ba chiar mai rău din pricina tăcerii inexplicabile a lui George, însă nu le spuse nimic prietenelor sale. Morgan povesti despre cina încântătoare de la Greg şi Oliver de Ziua Recunoştinţei. Sărbătorile tuturor fuseseră frumoase, mai puţin ale ei. Claire era sigură că exista o explicaţie simplă şi că George îşi va cere scuze pentru faptul că nu luase legătura cu ea, atunci când o va suna. Iar, între timp, faptul că nu cunoştea motivul o făcea să agonizeze şi rămase trează până la 4.00 dimineaţa, sperând că bărbatul o va suna. Chiar şi un telefon

după miezul nopţii ar fi fost bine-venit - un semn de viaţă de la bărbatul pe care îl iubea, care voise ca ea să fie mama copiilor lui cu doar cinci zile în urmă şi care nu o mai căutase de atunci. Nu avea nici un sens.
Claire se trezi la două ore după ce adormise, cu mult înainte să sune alarma şi aşteptă să se facă 8.00, ca să-l sune. Angajaţii lui nu soseau până la 9.00 luni dimineaţa, aşa că nu răspunse nimeni când sună la apartamentul lui, şi George tot nu răspundea la mobil, deşi ar fi trebuit să se fi întors acasă, dacă nu cumva i se întâmplase ceva grav.
Claire se îmbrăcă în grabă pentru serviciu, fără să-şi bea cafeaua sau să ia micul dejun, simţindu-se dezorganizată, distrasă şi cu mintea vraişte când ajunse la birou. Aşteptă până după 9.00 şi sună la birou, ştiind că întotdeauna George ajungea acolo până la 8.30 ca să se pregătească pentru ziua respectivă. Ii răspunse secretara lui pe linia privată, spunându-i că era într-o şedinţă. Claire

îi zise doar să-i transmită că sunase. Acum era sigură că o va suna.
De-abia mai putea gândi limpede până la prânz şi o repezi pe Monique când aceasta intră în biroul ei. Nu avea chef deloc de ea în ziua aceea. Şi, în mod providenţial, Walter nu intră în biroul ei.
Claire îl sună pe George din nou la prânz şi i se spuse că ieşise să ia masa şi că va fi în şedinţe pe teren toată după-amiaza, nu se va întoarce la birou. Vocea secretarei lui nu trăda nimic. Era plăcută şi detaşată, iar când Claire închise, îi curgeau lacrimi pe obraji. Era clar că ceva era foarte în neregulă. Dar ce? Şi de ce? George re- ; fuza să discute cu ea şi nu făcuse nimic ca să merite asta. Era atât de panicată şi suferea atât de mult din cauza grijilor încât rămase fără aer.
Claire plecă de la birou cu o jumătate de oră mai devreme şi îi spuse lui Walter că o lua gripa şi avea febră, j Nu era greu de crezut, arăta îngrozitor. Se băgă în pat de îndată ce ajunse acasă şi stătu acolo | până când o auzi pe Morgan venind după câteva ore şi ; se duse în dormitorul ei.
- Nu vrea să discute cu mine, spuse ea şoptind răgu- I şit, în timp ce Morgan o privea uluită.
Arăta de parcă ar fi fost bătută sau ar fi fost grav j bolnavă.
- Cine nu vrea să discute cu tine?
Nu-şi putea închipui.
- George. Nu mi-a mai dat nici o veste de când l-am văzut marţi seara. Totul era bine, şi de atunci nu a mai dat nici un semn. Refuză să îmi răspundă la telefon sau la mesaje. Nimic. Tăcere. Crezi că m-a părăsit?

De-abia putea rosti cuvintele, dar era posibil ca Morgan să ştie mai multe decât ea. Poate că George îi spusese.
-Bineînţeles că nu. Alungă-ţi gândul. E înnebunit după tine. Morgan păru consternată un moment. Ştiu că se poartă bizar de sărbători şi uneori pur şi simplu

se deconectează pentru câteva zile. Dacă lucrurile devin prea stresante la birou, uneori îşi ia liber şi pleacă unde- va o zi sau două, iar când se întoarce se simte bine. V-aţi certat din vreun motiv?
- Nu, deloc.
- L-am văzut astăzi la birou şi părea să fie bine. Râdea cu unul dintre clienţii noştri. Cred că a avut o zi plină, dar, recunosc, asta nu e o explicaţie. Poate că ar trebui să-l laşi în pace şi să vezi ce face. Nu umbla după el. Nu este rănit, nu este mort, e viu. Te va suna.
Dar George nu o făcuse nici două zile mai târziu. Claire nu primise nici un semn de la el de opt zile şi nu avea nici o explicaţie.
Claire îşi luase două zile libere de la serviciu, pretinzând că avea gripă. Toată lumea de la apartament aflase între timp şi umblau în vârful picioarelor, ca şi când ar fi murit cineva. Claire ieşea din camera ei cât mai puţin posibil, pentru că nu voia să vadă pe nimeni, iar în seara aceea Morgan îl întrebă pe Max ce credea despre asta.
- Nu ştiu, spuse el sincer. Bărbaţii fac lucruri ciudate uneori. Câteodată se mişcă prea repede şi se sperie de moarte, iar apoi fug. Dar e un tip serios, cu o afacere responsabilă. Ai zice că, dacă dă înapoi sau dacă s-a răzgândit, ar avea curajul să îi spună.
- Poate că nu, spuse Morgan, în timp ce luau cina seara târziu la restaurant, iar mulţimea începea să se retragă.
Spera că George nu apărea cu altă femeie, dar nu îşi putea închipui că ar fi avut atâta prost gust încât să o facă, şi nici nu îl putea întreba la birou. Era şeful ei şi nu discuta niciodată cu ea despre relaţia lui cu Claire. Tot ce ştia auzise de la colega ei de apartament. George nu era genul de om care să îşi discute viaţa personală cu angajaţii, indiferent ce citeau aceştia la pagina de bârfe.
-A părăsit multe femei de-a lungul timpului. Cred că are oarecum o fobie faţă de relaţii. Insă nu există nici

un motiv să rupă pur şi simplu legătura cu ea. Ar tre-bui să spună ceva. Biata de ea, o ia razna şi arată de parcă ar fi murit.
Morgan era supărată şi, chiar dacă îl cunoştea atât de bine pe George, nu înţelegea ce se întâmpla.
- îmi imaginez, spuse Max înţelegător, iar apoi Morgan se gândi la un lucru pe care voise să îl întrebe, dar uita mereu şi nu găsise momentul oportun.
- Ştiu că pare o nebunie, dar acum câteva săptămâni am găsit ceva neobişnuit într-un dosar pe care mi l-au adus cei de la contabilitate din greşeală. Mi-a sărit în ochi de pe foile de calcul. Nişte bani care fuseseră puşi în contul greşit, altă sumă mai mică, care fusese retrasă şi apoi returnată o săptămână mai târziu. Nu lipsea nimic, dar banii fuseseră plimbaţi în conturile care nu trebuiau. Ce să înţeleg din aşa ceva? Crezi că se întâmplă ceva necurat?
George era mereu foarte meticulos când venea vorba despre conturile lor, aşa că situaţia o surprindea.
- Şi a investit fonduri într-o companie în care unul dintre directori a fost condamnat cu câţiva ani în urmă, iar apoi acuzaţiile au fost retrase. Crezi că se întâmplă ceva bizar? întrebă Morgan.
- Nu, nu cred. George este prea inteligent ca să facă o asemenea prostie şi e un tip onest. Are o reputaţie ireproşabilă. Nu o va distruge riscând să dea de bucluc. Cred că mai curând cineva a greşit la contabilitate, apoi a reglat lucrurile.
-Aşa m-am gândit şi eu, spuse ea sincer, dar nu se ştie niciodată. Uneori se întâmplă lucruri ciudate în domeniul meu. Uită-te la Bernie Madoff.
Era cel mai mare escroc al tuturor timpurilor şi fusese condamnat la 150 de ani de închisoare pentru că sustrâ- sese miliarde de la bănci şi de la clienţi. Dar nici în cele mai negre coşmaruri Morgan nu şi l-ar fi putut imagina pe George făcând aşa ceva. Nici Max, ceea ce o linişti.
Apartamentul
177
Avea încredere în judecata lui, şi acesta avea un instinct bun când venea vorba de oameni.
- George nu este Bernie Madoff. Max îi zâmbi, apoi redeveni serios. Nu mă îngrijorează că a umblat la registrele contabile, ci mă îngrijorează Claire. După opt zile, lucrurile nu arată bine şi nu există prea multe explicaţii posibile, în afară de una neplăcută. îmi pare foarte rău pentru ea, spuse el cu blândeţe.
Le îndrăgea pe colegele de apartament ale lui Mor-gan. Erau femei drăguţe, şi Max era mai apropiat de ele decât de propriile surori.

- Şi eu mă simt îngrozitor din pricina asta, spuse Morgan. E o lovitură grea. Cred că a avut încredere totală în el şi îl iubeşte cu adevărat. Nu ştiu cum va trece peste dacă a părăsit-o.
- S-ar putea să fie nevoită să o facă, spuse Max pe un ton înţelept. George îi datorează o explicaţie, dar nu pare că vrea să i-o dea. Ar fi contactat-o până acum dacă avea de gând să o facă.
Morgan încuviinţă şi amândoi rămaseră pe gânduri.
O durea pe Morgan să vadă cât de normal părea George la birou. Se purta ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi, în timp ce glumea, stătea de vorbă şi trecea de la o şedinţă la alta, Claire se dădea de ceasul morţii, stând în pat şi arătând ca un zombie.
La două săptămâni după Ziua Recunoştinţei, Claire încă nu primise nici o veste de la el. Se gândise să meargă la el la birou să îi ceară explicaţii şi să îl înfrunte, dar părea melodramatic. îi scrise o scrisoare întrebându-l ce făcuse de îl supărase, spunându-i cât de mult îl iubea şi îi lăsă scrisoarea la apartament. îi trimise câteva e-mai- luri. Era imposibil de înţeles. îi spusese că o iubea, că era aleasa şi că voia ca ea să fie mama copiilor lui, apoi dispăruse. Nu avea nici un sens, şi tuturor li se părea o nebunie. Dacă se răzgândise, ar fi îngrozitor, dar nu trebuia decât să-i spună. Era evident pentru toată lumea

şi mai ales pentru Claire că se speriase de moarte, se panicase şi fugise. Dar el fusese cel care stabilise ritmul şi se mişcase atât de rapid. El fusese cel care se ţinuse după ea şi o convinsese în timp ce îi făcea curte, spunân- du-i că o iubeşte aproape de la prima întâlnire. Orice motive ar fi avut, dispăruse, în tăcere. După două săptămâni, Claire nu-i mai putea găsi scuze - se terminase. Nu mai simţise niciodată o asemenea durere. Era ca moartea, moartea speranţelor şi a visurilor, a dragostei şi a tuturor lucrurilor pe care George i le promisese. Claire slăbise cinci kilograme şi arăta ca o femeie care ţinea doliu.
După o săptămână, se întoarse la serviciu şi, ca să înrăutăţească lucrurile, Walter o tortura. Până şi el îşi dădea seama că se întâmplase ceva îngrozitor.
- Ce se întâmplă? o întrebă Alex pe Sasha prima dată când o văzu după Ziua Recunoştinţei. A murit vreunul din părinţii ei?
Nu îşi putea imagina altă explicaţie pentru felul în care arăta, decât dacă nu cumva era bolnavă şi spera că nu aşa stăteau lucrurile.
- Se pare că a fost părăsită. George nu i-a spus nimic - a dispărut pur şi simplu.

- Cum adică a dispărut? Adică a plecat din oraş?
- Nu, nu mai vrea să discute cu ea sau să o vadă. Pur şi simplu a ignorat-o fără vreo explicaţie.
- Ce dobitoc, spuse Alex, părând furios. Se dădea peste cap făcându-i curte în toată perioada în care ne vedeam noi. Cum să nu îi spună nimic?
- Nu ştiu. Dar asta a făcut.

Celelalte încercau să o liniştească fiindu-i în preajmă. Dar în fiecare zi Claire se băga direct în pat după ce venea de la serviciu şi dormea tot timpul.

Două zile mai târziu, Walter o chemă în biroul lui. Mai erau zece zile până la Crăciun, şi Claire se gândi că avea să-i dea prima de final de an. Muncise din

greu şi vânzările lor crescuseră uşor. Şi, spre marea ei încântare, Monique se întorcea la Paris. Stagiatura ei se încheiase.

- Am tot vrut să vorbesc cu tine de ceva vreme, spuse Walter jucându-se cu două agrafe de pe birou, cărora părea să le acorde toată atenţia. Mă gândisem să discutăm acum două săptămâni, dar ţi-ai luat concediu medical. Arăţi în continuare ca naiba, apropo. Ar trebui să mergi la doctor.
- Sunt bine, spuse ea mohorâtă, aşteptând ca el să-i dea cecul ca să poată pleca din biroul lui.
- Ştiu că nu mai ai nevoie de slujba aceasta cu prietenul tău dichisit care te susţine. Vei deveni miliardară în curând.

Claire simţi cum i se face greaţă auzindu-l, dar nu era treaba lui că George o părăsise şi nu intenţiona să-i spună. Nu comentă.

- Dar fie că te căsătoreşti cu el sau nu, ştiu că nu vrei să lucrezi într-o companie ca asta. Vrei să lucrezi pentru una dintre marile companii din moda de lux, Jimmy Choo, Manolo Blahnik, unul din brandurile sexy.

Ridică privirea spre ea. Şi, ca să fiu sincer, ai talentul necesar. Am auzit că trimiţi CV-uri şi sunt sigur că una din companiile astea va pune mâna pe tine. Adevărul este că îţi iroseşti talentul aici şi nu-mi pot permite să te plătesc. Te concediez, Claire. îmi pare rău. Nu este personal, e vorba de afaceri. Ne descurcăm cel mai bine cu stilul nostru clasic. Nu avem nevoie de un designer de lux care vrea să facă schimbări. Iar vânzările noastre vor fi mult mai bune fără tine. Pot să fac toate modificările necesare eu însumi.

Claire îl privea ţintă, ca şi când ar fi vorbit altă limbă.

- Mă concediezi? îngăimă ea, iar el încuviinţă din cap. Pentru că mi-am trimis CV-ul la alte companii?

-Nu, am vrut să ţi-o spun de şase luni. Nu are rost din punct vedere financiar să te păstrăm. Trebuie să faci

pantofi sexy pentru altcineva. îmi pare rău. Succes! Probabil te vei căsători cu tipul acela oricum şi nu vei mai dori să lucrezi. însă orice ai face cu el, nu-mi pot permite să te plătesc. îţi doresc tot binele.
întinse palma ca să dea mâna cu ea, iar ea i-o strânse, simţind că o cuprinde amorţeala, apoi se întoarse din pragul uşii.
- îmi dai bonusul de final de an? întrebă Claire, iar el clătină din cap. Salariul?
Lucrase pentru el patru ani şi urâse fiecare minut. Ar fi trebuit să primească bani pentru suferinţele îndurate.
- Doar pentru două săptămâni, răspunse el pe un ton plat. Nu este personal, e vorba de afaceri, spuse el din nou.
îi oferea cât mai puţin posibil putea. Nu îi venea să creadă. Era şocată. Ieşi din birou, îşi puse schiţele şi lu-crurile personale într-o cutie şi plecă. După ce ajunse în stradă, opri un taxi. Ningea şi era udă leoarcă când urcă.
- Pare că ai avut o zi grea, spuse şoferul privind-o în oglinda retrovizoare.
-Am fost concediată, spuse ea cu lacrimi în ochi, care se amestecau cu zăpada topită şi machiajul ce-i curgea pe faţă.
Arăta îngrozitor.
- îmi pare rău, spuse el şi opri aparatul de taxat.
O duse acasă şi nu îi ceru bani când Claire privi spre aparat. Nu înregistra.
- Crăciun fericit! spuse şoferul părându-i rău pentru ea, iar Claire îi întoarse urarea, cu lacrimile rostogolin- du-i-se pe obraji, în timp ce urca în apartament.
Celelalte fete erau acasă, o văzură şi se speriară cât de rău arăta.
- Ce s-a întâmplat? o întrebă Morgan, venind să o ajute să care cutia, iar Claire o privi uluită.

- Tocmai am fost concediată. Nu este personal, e vorba de afaceri. Salariu pentru două săptămâni, fără bonus pentru finalul anului.
Era lovitura de graţie după săptămânile infernale de suferinţă după ce o părăsise George. Habar n-avea ce să le spună părinţilor ei când se ducea acasă.
Şi, în seara aceea, ca şi când ar fi avut un radar şi simţea nevoia să adauge o insultă la rana pe care o pro-vocase, Claire primi în cele din urmă un semn

de la George. Ii trimise un mesaj. Claire îl citi, nevenindu-i să creadă, dar acum nu o mai surprindea nimic. „îmi pare rău, am fost ocupat până peste cap. Este vina mea, nu a ta. M-am gândit bine. Este decizia potrivită pentru mine. Nu suntem făcuţi unul pentru celălalt, Claire. Nu vreau o relaţie pe termen lung, căsătorie, copii sau o parteneră. Sunt un lup singuratic în sufletul meu şi aşa vreau să rămân. Mult noroc! Crăciun fericit! G.“ Se uită la mesaj vreme îndelungată şi reciti de nenumărate ori, apoi începu să râdă isteric. Se duse în bucătărie ţinând în mână telefonul mobil, în vreme ce fetele o priveau ţintă, îngrozite că în cele din urmă îşi pierduse minţile.

- Este oficial. Tocmai am primit un mesaj de la George după aproape trei săptămâni. M-a părăsit. Prin- tr-un SMS. A spus că este cea mai bună decizie pentru el şi mi-a urat Crăciun fericit. Se aşează la masa din bucătărie, simţindu-se uşor isterică. Minunat, părăsită şi concediată în aceeaşi zi, spuse ea, de parcă ar fi fost şocată.

Abby o cuprinse cu braţul fără să spună nici un cu-vânt, iar Claire izbucni în hohote de plâns. Dar era stra-niu de uşurată că George îi scrisese. Cel puţin nu era din vina ei. El stabilise ritmul, el o dorise cu atâta disperare şi el o convinsese să iasă la întâlniri. El spusese că o iubea şi că voia să aibă copii cu ea şi acum o părăsise. Ironia şi cruzimea gestului erau aproape insuportabile şi Claire ştia că nu va mai avea încredere în nici un bărbat vreodată. Colegele ei de apartament o duseră la culcare

în seara aceea şi statură cu ea. Sasha se întinse pe pat, lângă ea. Abby stătea pe podea şi o mângâia pe păr. Mor- gan stătea la capătul patului, părând nefericită, privind-o şi mângâind-o din când în când pe picior, pe sub pătură. Erau cu ea - nu puteau face nimic altceva. Şi, în cele din urmă, Claire plânse până adormi.

capitolul 14

Claire era singura care se ducea acasă de Crăciun. Celelalte rămâneau în New York. Morgan era liberă de la Crăciun până după Anul Nou pentru că birourile erau închise şi îl ajuta pe Max la restaurant în timpul aglomeraţiei de sărbători, conducând oamenii la mese când avea nevoie şi ajutându-l la contabilitate. Doar aşa îl putea vedea în timpul sărbătorilor, pentru că Max lucra zi şi noapte, şase zile pe săptămână şi îi era recunoscător pentru ajutor. Oricum nu avea o familie la care să meargă, iar Oliver şi Greg schiau în New Hampshire cu prietenii.

Părinţii lui Abby erau în Mexic, iar ea rămase în New York să lucreze la roman. Alex şi Sasha erau de gardă la spital atât de Crăciun, cât şi de Anul Nou. Cel puţin erau împreună.

Lui Claire îi părea rău că nu rămânea cu ei. Pe 23 decembrie, când plecă spre San Francisco, parcă se mişca sub apă şi se îneca din cauza şocului provocat de cele întâmplate. Nu era nici măcar furioasă - era disperată. Morgan era foarte supărată pe George. Deşi îl respectase întotdeauna, nu mai era cazul acum. Era imposibil să respecţi un bărbat care putea fi atât de crud cu prietena ei. Claire suferea îngrozitor pentru că el îi frânsese inima. De-abia se putea gândi la Crăciun şi nu voia să meargă acasă. Ar fi preferat să rămână cu prietenele ei în New York, dar nu voia să o dezamăgească pe mama ei. înainte de a-şi pierde slujba, Claire îi cumpărase
Apartamentul

acesteia o poşetă scumpă şi spera să-i placă, iar tatălui ei un pulover, pe care nu şi le mai putea permite acum, dar era Crăciunul şi nu le spuse că fusese concediată. Era îngrozită ca va petrece sărbătorile cu ei. Habar n-aveau că George o părăsise şi că îşi pierduse serviciul. Avea să-i spună mamei sale când va fi acolo, după Crăciun, ru- gând-o să îi zică şi tatălui ei după ce pleca. Nu suporta să îi audă îngrijorările şi perspectiva deprimantă asupra vieţii. Eşecul îi era familiar.
Zborul avu o întârziere de trei ore din cauza vremii din San Francisco şi a furtunilor din toată ţara, motiv pentru care fu un zbor cu turbulenţe. Nu-i păsa. Dacă avionul se prăbuşea pe drum, avea să fie o uşurare. Nu va trebui să îşi ridice şomajul, să caute o nouă slujbă sau să-şi trăiască restul vieţii fără George, urându-l pentru ceea ce făcuse.
Plănuia să îşi trimită CV-ul la alte firme când se întorcea şi să le spună că era disponibilă imediat, acum că şi-a dat demisia. Când îi vor verifica recomandările, vor afla că a fost concediată. Era sigură că Walter le va spune, dar nu putea face nimic pentru a-l opri.
Luă un taxi de la aeroport, iar mama ei o aştepta acasă. Terminaseră cina; tatăl ei era deja în faţa televi-zorului, uitându-se la Discovery Channel, cu o băutură în mână, iar mama o urmă în camera ei, în timp ce despacheta.
-Ai slăbit îngrozitor, spuse Sarah, îngrijorată.
Claire slăbise cinci kilograme în cele patru săptămâni care trecuseră de la Ziua Recunoştinţei.
-Am avut gripă. Au avut toate colegele mele de apartament.
Claire minţi, nefiind pregătită să îi spună adevărul. Nu putea transpune în cuvinte oroarea acelei poveşti.
Mama sa împodobise bradul în living, aşa cum făcea întotdeauna, chiar dacă tatăl ei se plângea că putea

să ia foc. Claire nu ştia cum avea să supravieţuiască în cele patru zile câte plănuise să stea acolo.

- Ce mai face George? întrebă Sarah zâmbind cu blândeţe, în timp ce o privea pe Claire despachetând.

De data asta îşi adusese foarte puţine lucruri şi părea să trăiască în blugi şi pulovere negre. Era într-un fel de doliu după George şi după inima ei care murise.

- E bine, spuse ea, prefăcându-se că se uita după ceva în valiză, astfel încât mama ei să nu-i poată vedea faţa.

- Ce ţi-a dat de Crăciun?

„Un pumn în gură“, fu singurul răspuns care îi veni în minte, în timp ce continua să caute prin valiză. Sarah se întrebase dacă George îi va da lui Claire un inel de logodnă sau poate că aştepta Anul Nou, pe care Claire spusese iniţial că îl va petrece cu el.

- O poşetă, veni răspunsul necugetat care îi trecu prin minte când se întoarse spre mama ei. îmi pare foarte rău, mamă, dar pentru mine e mult mai târziu, cu trei ore în plus, şi sunt încă slăbită după gripă. Te superi dacă mă duc la culcare?

Ştia că mama ei se aştepta să petreacă timp împreună când venea acasă, dar pur şi simplu nu putea în seara aceea. Şi trebuia să supravieţuiască şi în Ajunul Crăciunului şi în ziua de Crăciun.

- Bineînţeles că nu, draga mea. Putem vorbi mâine. Vrei o ceaşcă de ceai?

Mama ei era mereu atât de drăguţă cu ea, încât Claire se simţea îngrozitor că o refuza, dar trebuia să fie singură, măcar în seara aceea.

-Nu, mulţumesc.

Claire o îmbrăţişă şi un minut mai târziu mama ei se duse în camera sa pentru a citi, aşa cum făcea în fiecare seară. După 20 de minute, Claire dormea dusă.

A doua zi îşi ajută mama să facă fursecurile şi o privi în timp ce pregătea curcanul, pe care i-l puse apoi în cuptor. Claire aranjă masa, pe care Sarah o decorase

de Crăciun pentru ei trei, aşa cum făcea întotdeauna. Iar apoi aveau să meargă la slujba de la miezul nopţii, la catedrala Grace. Tatăl lui Claire nu mai mergea cu ele de ani buni.

Era frig când coborâră treptele catedralei de vizavi de Huntington Park, plin de luminile strălucitoare şi colorate din copaci, iar Claire îşi strecură mâna pe după braţul mamei ei, rămânând să le privească un minut. Sarah nu

întrebă nimic, dar simţea că era ceva în neregulă şi o văzu pe Claire ştergându-şi lacrimile în timpul slujbei. Urcară în maşină să meargă acasă, iar pe drum Claire fu foarte tăcută.

- Mulţumesc c-ai venit acasă, spuse Sarah încet când opriră în faţa garajului. Ştiu că nu este distractiv pentru tine.

- îmi place să fiu cu tine, mamă, spuse Claire sinceră. Era adevărat şi nu o mai putea minţi. Se întoarse spre mama ei în maşină. George m-a părăsit şi am fost concediată. Nu am vrut să-ţi spun la telefon şi îmi pare rău să-ţi spun acum.

Mama ei o cuprinse în tăcere în braţe şi o ţinu strâns, în timp ce Claire plângea.

- îmi pare foarte rău, spuse ea liniştind-o.

Nu o întrebă ce se întâmplase. Nu conta. Rezultatul final era ceea ce conta şi faptul că fiica ei avea inima frântă.

- îmi pare foarte rău.

- Da, şi mie, îi spuse ea mamei, desprinzându-se şi zâmbind printre lacrimi. A spus că este un lup singuratic. Dar el este cel care a grăbit totul şi se purta de parcă am fi fost împreună de ani. S-a speriat de moarte, apoi a fugit.

- Crezi că se va linişti şi se va întoarce?

jNici o şansă.

îşi făcea curaj să îi vadă numele în orice moment asociat cu al altcuiva, la pagina de bârfe. Ştia că se va întâmpla

mai devreme sau mai târziu. George terminase relaţia cu ea, şi Claire nu voia să ofere false speranţe, nici ei, nici mamei. Mesajul fusese clar.

- Iar Walter este un ticălos şi urăsc pantofii lui.

Râse şi îşi suflă nasul într-un şerveţel pe care i-l dădu
mama ei, şi de data aceasta râse şi Sarah.

-Nici măcar eu nu i-aş purta la vârsta mea, îi spuse lui Claire şi chicotiră amândouă.

- Voi începe să-mi trimit CV-ul după Anul Nou. Ceva o să apară. Claire avea talentul necesar pentru a concepe şi altceva, nu numai pantofi. încălţămintea era punctul forte şi pasiunea ei, dar era dispusă să facă şi haine şi avea pregătirea necesară de la şcoala Parsons.

- îmi pare rău că ţi-am spus toate lucrurile astea în seara asta. Voiam să aştept până după Crăciun.

Dar era liniştită că-i spusese acum. Mama ei era întotdeauna atât de înţelegătoare şi de optimistă. Se simţea fericită că venise acasă, chiar dacă avea inima frântă.
-Nu-ţi face griji pentru mine, mamă. Voi găsi de lucru.
Nu voia ca mama ei să creadă că va fi o povară pentru ei. La 28 de ani, îşi dorea să stea pe propriile picioare. Iar părinţii ei nu aveau banii necesari pentru a o ajuta. Nu aştepta nimic de la ei, în afară de dragostea mamei sale.
-Vrei să-mi faci o favoare? Te rog să nu-i spui tatei până când plec. Nu vreau să aud ce are de zis.
Sarah încuviinţă din cap. înţelegea.
Intrară în casă apoi, merseră în bucătărie şi băutură o ceaşcă de ceai de muşeţel. Tatăl lui Claire se dusese la culcare, iar casa era liniştită. Cele două femei stătură de vorbă. Sarah părea gânditoare, analizând ceea ce îi povestise Claire, şi puţin mai târziu se duseră la culcare.
Dimineaţa, Claire şi mama ei schimbară cadouri, lângă brad. Sarah fu extrem de încântată de poşeta Channel
Apartamentul
şi fu impresionată, căci trebuie să fi costat mult, mai ales în situaţia dată. Claire îi dădu tatălui ei puloverul după ce acesta se trezi. Ii plăcu şi îi mulţumi. Cu toţii se simţeau bine.
Apoi Claire se duse în dormitor şi le trimise e-mailuri colegelor ei de apartament, urându-le Crăciun fericit, iar când închise computerul, mama ei intră în cameră şi închise uşa încet în urma ei, apoi se aşeză pe patul fiicei sale. Părea că are ceva important să-i spună. Se gândise toată noaptea la asta.
- S-a întâmplat ceva?
Claire se îngrijoră brusc, dar mama ei clătină din cap.
-Nu, vreau să îţi împărtăşesc ceva ce nu am spus nimănui. Ştii, am avut multe proiecte mărunte de decorare de-a lungul anilor. Tatăl tău nu a ştiut niciodată despre toate, dar am strâns bani pentru şcoala ta şi pentru mine. Ei bine, am mai avut şi nişte proiecte mai mari şi economisesc bani de mulţi ani.
Claire îşi dădea seama ce voia să spună mama ei, dar clătină din cap.
- Nu vreau bani de la tine, mamă. Am economisit puţin şi pot să trăiesc din asta şi din şomaj până când voi găsi altă slujbă. Voi merge la o firmă de recrutări când mă întorc. Vreau să îţi păstrezi banii.
-Vreau să mă asculţi până la capăt, spuse ea cu un ton hotărât. Am mai mulţi bani puşi deoparte decât crezi tu. Nimeni nu ştie despre ei, doar tu şi cu mine. Vreau să investesc într-o firmă mică de pantofi. Ştiu cum să

conduc o afacere de design interior şi pantofii nu pot fi cu mult mai diferiţi. Am putea să începem cu un buget mic. Şi ai putea face pantofii pe care îi doreşti. Dacă avem succes, poţi să-mi dai banii înapoi într-o zi. Dar nu îmi doresc asta. Vreau să fim partenere. Claire o privea uimită, iar apoi mama ei o ului şi mai mult. Aş putea veni la New York pentru câteva luni, poate chiar şase luni sau un an, să te ajut să pui lucrurile în mişcare.

Aş putea sta cu tine, dacă sunteţi de acord, tu şi celelalte fete, şi am putea lucra împreună.
Iar când îi spuse câţi bani strânsese, Claire era cât pe ce să cadă de pe pat. Era mai mult decât destul pentru a înfiinţa o firmă mică de pantofi. Claire cunoştea detaliile contabile ale afacerii lui Walter, iar mama ei avea o sumă mult mai mare. Cu un asemenea capital, puteau să obţină un împrumut dacă aveau nevoie de mai mult.
- Dar tata?
Claire nu-şi imagina că mama ei l-ar lăsa singur atât de mult cât spusese. Sarah ezită înainte de a răspunde.
- Cred că a venit timpul să mă întorc la New York şi să îmi revendic viaţa. Mă gândesc de ceva vreme la asta. Ar fi oportunitatea perfectă pentru amândouă, zise Sarah şi zâmbi spre Claire care se duse la ea şi o îmbrăţişa strâns.
- Eşti incredibilă, mamă. Mi-ar plăcea enorm să stai cu mine, dacă nu te deranjează că vom dormi în acelaşi pat. Le voi întreba pe fete, dar sunt sigură că vor fi de acord. Dar tu eşti sigură? E un pas mare pentru tine.
Sarah trăia în San Francisco de treizeci de ani, era nefericită de mult timp şi voia să facă ceva înainte de a fi prea târziu. Dacă îşi putea ajuta şi fiica totodată, simţea că era decizia potrivită pentru ea. Nu avea nici o îndoială.
- Este timpul ca tatăl tău să se gândească la viaţa lui şi să îşi dea seama ce vrea să facă înainte de a fi prea bătrân pentru a se bucura. Şi dacă nu vrea, e treaba lui.
Era tristă în timp ce o spuse, dar îi zâmbi lui Claire.
- Dumnezeule, mamă! Claire îi zâmbea larg. Nu pot să cred că faci asta pentru mine.
- Pentru cine altcineva să o fac? Eşti singurul meu copil.
Sarah o privea radioasă, la fel şi Claire, şi se îmbrăţişară din nou. Aveau un plan.

- Ştii, am putea lucra cu aceeaşi fabrică pe care o fo-loseşte Walter, în Italia. Fac lucruri minunate şi au pre-ţuri rezonabile. Am putea încerca în Brazilia, dar îmi place mai mult cum lucrează cei din Italia.
Mintea lui Claire lucra deja frenetic. Mama ei trans-formase deja cel mai urât Crăciun din viaţa ei într-unul plin de speranţă. Avea să îşi înfiinţeze propria afacere cu pantofi şi va face tot ce putea pentru a avea succes. Apoi redeveni serioasă.
- Când îi vei spune lui tata?
- După ce pleci. Nu e nevoie să asişti la asta. îi voi spune că înfiinţăm o afacere împreună. Nu trebuie să ştie de unde provin banii. Intenţionez să-i spun că îl părăseam oricum. Nu vreau să te învinovăţească pentru asta. Şi este adevărat. Aveam de gând să-ţi spun înainte să pleci că îl părăsesc. Trebuia să o fac de mult.
- îl mai iubeşti, mamă? întrebă Claire încet.
Ştia că va fi un pas mare pentru mama ei. îl protejase timp de treizeci de ani, ca pe un copil, şi se sacrificase, pe ea şi tot ce dorise, în acest răstimp.
- Nu ştiu, răspunse ea cu sinceritate. E greu să-l iu-beşti aşa cum este. Nu e vorba doar că bea, ci şi cum vede viaţa. îmi plăcea cum era înainte să dea greş în afaceri. Avea încredere în el pe atunci, dar a devenit un bărbat foarte trist şi mohorât. Nu mai vreau otrava asta. Este prea puternică. Şi aşa e îndeajuns de rău să îmbătrâneşti - nu vreau să am alături un bărbat neferi-cit. Prefer să fiu singură. Poate că asta îl va trezi şi va face câteva schimbări. Şi vreau să încerc să trăiesc din nou în New York. Am nişte clienţi minunaţi aici pentru care mă pot ocupa de decorat, dar mi-ar plăcea mult să joc în liga mare din nou. Sau asta am crezut că voiam - acum vom face pantofi! Aproape chicoti când o spuse, iar Claire zâmbi larg. Dar vreau să le întrebi pe fete dacă pot să stau în apartament. Voi înţelege dacă nu sunt de acord. Aş economisi nişte bani dacă aş putea sta cu voi,

dar nu e neapărată nevoie. îmi pot găsi un apartament mic pentru câteva luni, dacă e mai bine pentru tine.
- Ar fi distractiv să stai cu mine la mansardă, şi fetele te iubesc. Voi întreba şi îţi voi spune adevărul. Când vrei să vii?
Sarah se gândi un minut.
- E prea devreme în prima săptămână din ianuarie? Ar trebui să ne apucăm de treabă.

Claire simţi că o ia ameţeala ascultând-o. Avea să îşi înfiinţeze propria firmă de pantofi! Nici măcar nu visase vreodată la aşa ceva.

- Sună bine, spuse Claire referindu-se la sosirea ei. Cum îi vom spune?

Mama ei nu ezită nici o clipă.

- Claire Kelly Designs, desigur. Cum altfel?

Cele două femei se îmbrăţişară din nou, iar Claire îi mulţumi din suflet şi deschise calculatorul iarăşi după ce Sarah ieşi din cameră. Le scrise un e-mail comun ce-lor trei colege de apartament, le spuse că îşi înfiinţa propria firmă de pantofi cu mama ei şi le întrebă dacă le-ar deranja ca aceasta să stea cu ele câteva luni, până când puneau afacerea pe picioare şi le asigură că nu s-ar supăra dacă o refuzau.

Toate trei răspunseră imediat. Erau încântate pentru Claire în legătură cu firma de pantofi şi bucuroase să o primească pe mama ei. Morgan adăugase: „Sper că găteşte mai bine decât tine“, dar îl aveau pe Max pentru asta. Claire se duse să-i transmită mamei răspunsul lor. Era în dormitor, făcându-şi ordine în şifonier şi Claire ştia de ce. Se pregătea pentru New York.

- Răspunsul este da, îi spuse ea pe un ton misterios mamei sale. Unanim.

Sarah o privi bucuroasă şi ridică degetul mare în sus în semn de aprobare. Avea 55 de ani şi înfiinţa o firmă de pantofi.

Apartamentul

-Te iubesc, mamă, spuse Claire ieşind din dormito-rul ei şi întorcându-se în camera sa.

Pleca peste două zile, şi acum de-abia aştepta să se întoarcă şi să înceapă ce şi-au propus. Aveau mult de lucru şi trebuiau să meargă în Italia pentru a se întâlni cu cei de la fabrică, să discute în legătură cu producţia şi să semneze un contract. Era prea frumos ca să fie adevărat, dar se întâmpla.

Cu două săptămâni în urmă, pierduse totul, iar acum începea o viaţă nouă. Se întâmplase un miracol - totul datorită mamei ei. Claire spera că avea să fie un miracol şi pentru Sarah. Şi, cine ştie, poate că tatăl ei avea să se trezească la realitate.

Alex şi Sasha erau de gardă la spital în Ajunul Cră-ciunului şi stăteau în camera de relaxare a doctorilor, mâncând un sendviş. Ea se ocupa de două femei care intraseră prematur în travaliu şi erau la primul copil. Ştia că va dura o eternitate şi probabil nu vor naşte până dimineaţă, dar oricum trebuia să stea la spital. La Terapie intensivă neonatală era linişte. Trei bebeluşi fuseseră luaţi acasă cu o zi înainte, iar ceilalţi se simţeau bine. Asistentele

stăteau cu ochii pe ei, în timp ce Sasha şi Alex stăteau de vorbă şi mâncau send- vişul cu curcan pe care el îl cumpărase de la magazinul de jos.

- Crăciun fericit! spuse ea zâmbind larg. Poate anul viitor vom mânca la cină curcan, nu un sendviş.

Nici unul din ei nu părea nefericit şi erau recunoscători că erau împreună. Sasha îi povestise lui Alex despre Valentina şi prietenul ei francez. Erau la Paris şi trebuiau să se întoarcă peste două zile.

- Nu pot să cred că încă este cu el, spuse Sasha. De obicei nu rezistă atât de mult. Au trecut trei luni.

Părinţii lui Alex îi sunaseră mai devreme pe mobi-lul lui şi le uraseră amândurora Crăciun fericit.

Sashei îi plăcuse enorm să petreacă Ziua Recunoştinţei cu ei şi le trimisese flori pentru a le mulţumi şi, de Crăciun, o cutie de bomboane de două kilograme şi ju-mătate. Ea şi Alex nu îşi oferiseră încă darurile şi voiau să o facă după ce îşi terminau tura în seara de Crăciun. Alex îi cumpărase o căciulă călduroasă şi mănuşi şi o pereche de saboţi medicali, în glumă. Apoi el scoase o cutie cu fursecuri din buzunar, pe care i-o cumpărase de la cantină şi i-o dădu când îşi termină jumătatea de sendviş.

- Desertul, spuse el când ea ezită.
- Poate că ar trebui să le păstrez pentru mai târziu. Va fi o noapte lungă, zise şi privi gânditoare la cutie.
- Haide, îţi mai iau dacă vrei. Cantina e deschisă toată noaptea.

Ea cedă şi băgă mâna în cutie, însă nu putu ajunge la fursecuri. Erau prinse înăuntru. Se uită înăuntru şi văzu în schimb o cutiuţă neagră, de catifea, apoi îl privi pe Alex speriată.

-Cee?

Inima îi bătea tare când o scoase, privindu-l uluită.

- Cred că fursecurile sunt însoţite de un premiu! spuse el cu un zâmbet larg. Ea ţinu cutia în mână, în timp ce el puse un genunchi la pământ în sala de relaxare a doctorilor şi spuse încet: Sasha, te iubesc din toată inima şi cu toată fiinţa mea. îţi ofer tot ce am şi tot ce sunt. Vrei să te căsătoreşti cu mine?
- Dumnezeule, spuse ea şi începu să plângă când el deschise cutiuţa şi îi puse un inel frumos, cu diamant, pe mâna tremurândă. Doamne... Te iubesc... A câta în-tâlnire este asta? întrebă ea râzând printre lacrimi.

Nu se vedeau decât de trei luni, dar era absolut sigur că era iubirea vieţii lui. Le spusese părinţilor săi de Ziua Recunoştinţei ce intenţiona să facă şi ei îl aprobaseră din toată inima. Tatăl lui îi împrumutase bani pentru inel,

pe care Alex intenţiona să-i înapoieze. Apoi o sărută şi o privi.
- Nu mi-ai răspuns. „Doamne, a câta întâlnire este asta“ nu este un răspuns limpede.
- Da! Da... Dumnezeule. Ce îi voi spune mamei? Nu crede în căsătorie, zise Sasha panicată.
- Spune-i că noi credem, răspunse el încet şi o cuprinse în braţe, iar ea ridică mâna să admire inelul frumos pe care tocmai i-l dăduse.
- Când ne căsătorim? întrebă ea, copleşită de idee.
- Ce zici de luna iunie?
Ea încuviinţă din cap şi stătură de vorbă, îmbrăţi- şându-se şi râzând, când intră una din asistentele de la travaliu şi îi văzu. Era Sally, asistenta preferată a amândurora.
- Ce faceţi aici?
Ii îndrăgea pe amândoi şi întotdeauna îi plăcuse să lucreze cu Sasha când era de serviciu.
- Tocmai ne-am logodit, îi spuse Sasha fericită.
- Felicitări! le ură ea din suflet, apoi se întoarse la treabă. Avem puţină acţiune în sala doi. E un travaliu dificil, dilataţia a ajuns la zece. Mama e gata să împingă. Avem nevoie de tine.
- Când s-a întâmplat atât de repede? întrebă Sasha ridicându-se repede. Era la doi când m-am uitat.
- Poate că bebeluşul s-a săturat să aştepte. De unde să ştiu? Tu eşti doctorul, aşa că mişcă-ţi fundul acolo şi treci la treabă. Te rog să mă scuzi, spuse ea întorcându-se spre Alex cu un zâmbet larg, logodnica ta este de serviciu. Este doctorul de gardă în seara aceasta. Şi dă-i înapoi inelul, îi spuse Sashei. Nu îl poţi purta când te ocupi de naşteri.
Avea dreptate. Sasha i-l dădu înapoi, iar el îl puse în cutie şi îl bagă în buzunar.
- Nu-l pierde, spuse ea şi îl sărută repede, apoi alergă după asistentă, fluturând mâna spre viitorul ei soţ.

Copilul din sala doi începuse să iasă când intră Sasha grăbită în sala de naşteri. Ajunse exact la timp pentru a-l prinde; era o fetiţă care se născu

după ce mama împinse de două ori, iar părinţii râdeau şi plângeau minunându-se de ea. Sasha tăie cordonul ombilical şi o aşeză pe burta mamei, apoi la sân, iar proaspăta mamă o strânse în braţe şi privi drăgăstos spre soţul ei, spunân- du-i cât de mult îl iubeşte. Şi, în timp ce se uita la ei, Sasha nu se putea gândi decât că într-o bună zi aşa vor fi ea şi Alex.

capitolul 15

Când plecară de la spital în seara de Crăciun, Alex şi Sasha se întâlniră cu ceilalţi la restaurantul lui Max, după ce trecuseră pe la mansardă să facă duş şi să se schimbe şi după ce făcuseră dragoste pentru a-şi sărbători logodna. Amândoi erau radioşi când intrară în restaurant, Sasha cu inelul de logodnă pe deget, dar nu avea de gând să le spună până când nu-l vedeau. Bea un pahar de vin, pentru că nu mai erau de gardă în seara aceea şi ţinea paharul în mâna stângă, când Morgan scoase un ţipăt pătrunzător, uitându-se la ea.

- O, Doamne! Ce e ăla?

Max părea îngrozit, gândindu-se că văzuse un şoarece sau un gândac, apoi Abby văzu inelul şi scoase şi ea un ţipăt.

- Ce-aţi păţit? strigă Max la ele, iar între timp Dreg şi Oliver îl văzuseră şi ei şi râdeau.

-Ne-am logodit! strigă Sasha. Ne căsătorim.

- O, pentru Dumnezeu, credeam că avem şobolani. Max se întoarse spre Morgan. Să nu mai ţipi aşa vreodată, decât dacă împuşcă cineva vreun client.

Toată lumea râdea şi se îmbrăţişa, iar Max comandă cea mai bună şampanie pe care o avea.

- Când te-a cerut?

Apartamentul 195

Morgan voia să afle toate detaliile, iar Sasha le spuse.

Şi Alex era foarte mândru, în timp ce primea felicitări de la toată lumea.

- I-ai spus mamei tale? o întrebă Morgan, iar Sasha clătină din cap.

- I-am sunat pe părinţii lui Alex şi pe fratele lui aseară. Mă gândeam să îi sun pe ai mei şi pe Valentina mâine. Mai întâi am vrut să ne acordăm puţin timp să ne bucurăm.

-Va fi probabil amuzant cu mama ta, o tachină Morgan.

Ştia că mama Sashei nu era o susţinătoare a căsătoriei şi că va încerca să o convingă să renunţe. Era de părere că tatăl Sashei era un tip cumsecade, dar mama ei era dracul gol şi rareori se purta frumos cu fiica ei sau cu oricine altcineva.

- Cred că Valentina se întoarce de la Paris mâine sau poimâine. Şi voi veţi fi domnişoare de onoare, le spuse ea lui Morgan şi lui Abby, împreună cu Claire, desigur. Trebuie să îi trimit lui Claire un e-mail să-i

spun. Ne gândim să ne căsătorim în iunie. Le comunică toate detaliile, în timp ce beau şampanie. Şi Valentina va fi domnişoară de onoare, bineînţeles.

- Cine se va ocupa de organizare? întrebă Morgan.
- încă nu ştiu. Nu ne-am gândit la asta.

Nici măcar nu-i trecuse prin cap Sashei.

-Aveţi nevoie de cineva care organizează nunţi. Altfel o veţi lua razna. Sunteţi prea ocupaţi, şi nu o văd pe mama ta planificând o nuntă. Ar fi ca şi când aţi angaja-o pe Cruella De Vil să vă plimbe câinii.

Râseră cu toţii.

-Va distribui fluturaşi cu legea divorţului în biserică.

Ascultând-o, Sasha îşi dădu seama că aveau de luat multe hotărâri - dacă să se căsătorească la biserică sau nu, în Atlanta sau New York, dacă să fie o nuntă mare

sau una mică - ca să nu mai spunem de cine avea să plătească nunta. Momentan, voia doar să se bucure de clipele acelea cu Alex, înainte să înceapă nebunia şi să fie nevoită să se gândească la toate detaliile. Părea că Morgan avea dreptate, vor avea nevoie de cineva care să organizeze nunta. Vorbiră despre e-mailul de la Claire legat de mutarea mamei ei în mansardă pentru câteva luni, astfel încât Claire să îşi poată înfiinţa afacerea cu pantofi împreună cu ea. Erau toate fericite pentru ea, o plăceau pe mama ei şi credeau că va fi bine. Era o femeie liniştită şi, dacă pe Claire nu o deranja că vor sta în acelaşi dormitor, avea să funcţioneze.

Se simţiră bine cu toţii la cină în seara aceea, apoi se întoarseră la apartament. A doua zi, Sasha o sună pe mama ei. Se întorsese deja la birou după Crăciun.

Vorbiră despre nimicuri câteva minute, ceea ce nu era niciodată uşor cu ea, apoi Sasha decise să strângă din dinţi şi să treacă la subiect.

-Vreau să-ţi spun ceva, mamă, zise ea, simţindu-se ca şi când ar fi avut 10 ani şi ar fi dat de bucluc la şcoală.

- Renunţi la medicină ca să te apuci de drept? Asta ar fi o veste bună, zise Muriel glumind doar pe jumătate.
- De fapt, nu. Am un iubit minunat şi ne căsătorim. M-am logodit.
- De cât timp te întâlneşti cu el şi de ce eu nu ştiu nimic?

„Pentru că eşti o babă acră“, voi Sasha să-i spună, dar nu o făcu.

- Nu ne vedem de prea multă vreme şi am vrut să fiu sigură că este o relaţie serioasă înainte să-ţi spun.

- De cât timp? întrebă Muriel Hartman, părând că interoghează un martor.
- De trei luni.
- E ridicol! Nu vă cunoaşteţi. Ştii care este rata de succes în cazul oamenilor care se căsătoresc după trei luni?

- Sunt sigură că uneori funcţionează. Am petrecut foarte mult timp împreună.
- Cu ce se ocupă?
Rechizitoriul continua.
- Este rezident la NYU, ca mine, la pediatrie.
- Sper că eşti pregătită să mori de foame. Nu va face bani, şi nici tu. Cu ce se ocupă părinţii lui?
Sasha ura felul în care vedea mama ei lucrurile şi ce spunea. Dar nu era deloc surprinsă. De aceea o suna rareori.
- Tatăl lui este cardiolog, iar mama e avocată în Chicago. Mai mult de atât nu îi putea spune. Sunt oameni foarte drăguţi. I-am cunoscut de Ziua Recunoştinţei.
- Ei bine, nu plătesc nunta. Nu cred în căsătorie.
- Nu te-am sunat ca să contribui la nunta mea, spuse Sasha nervoasă. Te-am sunat să-ţi spun doar că mă căsătoresc şi speram să mă feliciţi, dacă nu cer prea mult.
- Felicitări, spuse Muriel sec. Sunt sigură că tatăl tău va plăti pentru nuntă, adăugă ea furioasă. L-ai sunat?
- Nu. Te-am sunat pe tine întâi.
- Drăguţ din partea ta, spuse ea, surprinsă. Când te căsătoreşti?
- Poate că în iunie. Nu am stabilit încă data. De-abia ne-am logodit.
- Ei bine, felicitări, spuse din nou, deşi cred că faci o greşeală. Ar trebui să locuiţi împreună câţiva ani şi probabil că după aceea nu vei mai dori să te căsătoreşti. Şi să nu faci copii! adăugă pe un ton sever, ceea ce era o palmă directă la adresa Valentinei şi a Sashei.
„Ce-ar fi să nu am o mamă?" voia să o întrebe Sasha. Se gândi că, într-adevăr, mama ei era cea mai nesuferită femeie pe care o întâlnise vreodată.
- Nu uita să-mi transmiţi data nunţii ca să mi-o notez în agendă.
- Mulţumesc, mamă, spuse Sasha şi închise.

Aşteptase ca Alex să plece înainte de a o suna, ca să nu fie şocat de conversaţie, şi fu bucuroasă că proce-dase astfel.
îl sună pe tatăl ei, iar el se arătă încântat pentru ea, o felicită imediat şi adăugă că de-abia aştepta să-l cunoască pe Alex. Spuse tot ce trebuia să spună, apoi i-o dădu pe soţia lui la telefon, pentru a o felicita şi ea, ceea ce fu mult mai bine decât conversaţia cu mama ei.
- Unde vă căsătoriţi? întrebă el.
-Nu ştim încă, tată. Poate la New York. Trăiesc aici de multă vreme, toţi prietenii mei sunt aici acum şi e greu să organizezi nunta în altă parte.
- Ei bine, oriunde decizi, nu uita că vreau să plătesc nunta. Oricât ar costa. Şi trebuie să angajezi pe cineva care să o organizeze. E costisitor, dar nu ai timp să te ocupi singură.
Exact asta spusese şi Morgan. Sasha fu înduioşată de generozitatea constantă a tatălui ei. Continua să o ajute financiar chiar şi la 32 de ani şi niciodată nu se plânsese. Ştia cât de mult muncea şi, într-o zi, după rezidenţiat, avea să se întreţină singură, deşi mai dura o vreme.
- Aţi stabilit data?
- Cândva în iunie. Trebuie să ne gândim.
El ezită un moment, apoi adăugă că va fi bine, orice ar fi ales.
- Mulţumesc încă o dată, tată.
Era impresionată că se oferise fără ezitare să plătească nunta, spre deosebire de mama ei, care avea să fie o simplă invitată.
- Să veniţi amândoi în Atlanta, ca să-l cunoaştem pe mire.
- Vom veni de îndată ce putem. Avem un program destul de încărcat.
- Dăm o petrecere de logodnă când veniţi.
Sasha îi mulţumi din nou şi închise, uşurată că lucrurile decurseseră atât de bine cu tatăl ei şi conform
Apartamentul
199
aşteptărilor cu mama sa. Cel puţin acum ştiau şi nu se puteau plânge că nu le spusese. In cele din urmă, trebuiau să aleagă locul, data şi să găsească pe cineva care să se ocupe de organizare. Sasha fusese puţin copie- şită când se întâlnise cu Alex la prânz. Aveau liber toată ziua şi toată seara. Zâmbi văzându-şi inelul de logodnă strălucind pe deget. Ii făcu semn cu mâna lui Abby înainte să plece. Stătea la computer şi ridică degetul mare în semn de aprobare.
De la Ziua Recunoştinţei, Abby stătea ţintuită la cal-culator, lucrând la romanul şi la nuvelele ei. Şi era feri-cită de rezultate. Era dedicată muncii ei. Părinţii o sunaseră din Mexic în timpul vacanţei şi erau încântaţi să audă

că muncea pe brânci. După cum spusese mama ei, eforturile erau întotdeauna răsplătite.
Abby fusese oarecum singură în această vacanţă. Părinţii ei erau plecaţi în călătorie, Ivan ieşise din viaţa ei, deşi nu îi lipsea aproape deloc. Claire era în San Francisco, Sasha şi Alex munceau mult, Morgan se afla la restaurant cu Max şi erau momente când Abby se simţea foarte tristă. Scrisul reuşea să o distragă, dar nu era ca şi când ar fi avut cu cine să stea de vorbă. în după-amiaza aceea ieşi la plimbare ca să ia puţin aer şi trecu pe lângă o clinică pentru animale de companie, în ferestrele căreia Abby văzu afişe cu anunţuri cu câini şi pisici, buni pentru adopţie. Erau câteva combinaţii de chihuahua care semănau puţin cu căţeluşul lui Oliver şi Greg, un mops corcit cu un beagle, numit „puggle“, şi nişte câini pufoşi cu mult păr, care erau tot corcituri. Preferatul ei dintre cei menţionaţi pe afiş era un Chihuahua-Dachs- hund, pe care îl numiseră „chiweenie", ceea ce o făcu să râdă. Şi, simţindu-se atrasă irezistibil de fotografii, Abby intră în clinică. Un indicator îi arăta că centrul de adopţie era sus şi urmă săgeţile spre etajul al doilea, unde se trezi uitându-se pe fereastră la căţeluşi abandonaţi, care

îţi frângeau inima. Erau şi câteva pisici, unele foarte bă-trâne. Toate animalele de la clinică fuseseră salvate, unele găsite de oameni şi aduse acolo, altele aduse de stăpânii lor, pentru a scăpa de ele. I se părea trist lui Abby, şi toate aveau nevoie de o casă. I se umplură ochii de lacrimi privindu-le, căci toate erau extrem de triste. Apoi se trezi aproape faţă-n faţă cu un câine negru enorm, care o privea ţintă, lătrând ca şi când i-ar fi spus „ia-mă acasă“.
-Nu te uita aşa la mine, îi spuse ea prin geam, iar el lătră din nou, ca şi când nu accepta să fie contrazis. Nu pot, zise ea privindu-l drept în ochi. Locuiesc intr-un apartament.
Câinele lătră din nou, ca şi când ar fi spus „nu-mi pasă“. Abby plecă de lângă el şi acesta începu să latre disperat, în timp ce ea privea la o căţeluşă pe tăbliţa că-reia scria că este un Lhasa Apso. Era foarte bătrână. Şi, deodată, Abby ştia că trebuia să plece înainte de a face o greşeală îngrozitoare, întorcându-se acasă cu un câine. Mersese să-i vadă de dragul de a se uita la ei, pentru a se înveseli, iar acum o făceau să i se strângă inima. Câinele negru imens continua să latre, ridicându-se în cuşca lui. Era înalt cât un om.
- Ce este? îl întrebă Abby pe îngrijitorul care trecu pe lângă ea.

- E un Mare Danez. Are doi ani şi a fost câine de spectacole, dar proprietarul l-a lăsat aici pentru că s-a mutat. Nu i-am găsit casă. II cheamă Charlie. E băiat bun. Vrei să-l cunoşti?

Abby se simţea ca şi când ar fi avut o întâlnire. Şi, înainte să poată refuza, spuse „Bine“, cu un uşor senti-ment de panică. Nu se temea de câine, ci de ea însăşi.

Charlie ieşi din separeul în care stătea şi veni politi-cos, se aşeză în fata ei şi întinse laba să i-o scuture.

Apartamentul

201

- Bună, Charlie, spuse Abby cu blândeţe. Vreau să fie clar. Nu pot să te iau acasă cu mine. Am trei colege, locuiesc intr-un apartament şi m-ar ucide.

Ochii lui trişti îi reamintiră că era o mansardă foarte spaţioasă.

-Câte kilograme are? îl întrebă pe îngrijitor din curiozitate.

- 90 de kilograme.
- O, Doamne! exclamă ea.

Ivan nu avea decât 83. Charlie era cât un bărbat, mai mare în unele cazuri. Stătea privind-o, aşteptând, şi Abby îşi dădea seama că era foarte bine dresat. Dar ce să faci cu un câine de 90 de kilograme?

- Ce mănâncă, o halcă de vită?
- 10 sau 12 castroane de boabe pe zi sau vreo două conserve de mâncare pentru câini.

Lui Abby nu i se părea mult, având în vedere cât de mare era.

- Doarme mult şi e foarte cuminte, adăugă îngriji-torul, iar Charlie întinse laba, implorând-o pe Abby din priviri.
- Nu te uita aşa la mine, îi spuse ea câinelui direct. Nu te pot ajuta. Ţi-am spus, am colege de apartament.

Ochii lui Charlie parcă spuneau: „Şi ce dacă?“ Abby purta o întreagă conversaţie cu faţa lui foarte expresivă. Şi nu o lăsa să plece.

- Atacă oamenii? A muşcat vreodată pe cineva?

-Niciodată. îngrijitorul părea ofensat. Este cel mai bun câine de aici şi seamănă cu o pisică speriată. Se as-cunde când ceilalţi câini devin agresivi. Nu cred că ştie cât de mare este. Crede că e un căţel-jucărie.

- Mă voi gândi, îi spuse ea îngrijitorului şi îşi luă la revedere de la Charlie, apoi începu să coboare scările.

Charlie scăpă de lângă îngrijitor şi fugi după ea, apoi se întinse scâncind la picioarele ei. Lui Abby aproape că-i dădură lacrimile în timp ce-l mângâia şi-i spuse202

să se întoarcă. Apoi îşi puse labele pe cap, ca şi când ar fi fost cea mai rea veste pe care o primise vreodată şi nu voia să o audă. Abby se aşeză lângă el pe scări şi îi mângâie blana, iar el o privi implorând-o să îl ia cu ea. Simţi că o cuprinde un val de nebunie, se ridică, se întoarse spre îngrijitor şi spuse: „îl iau". îngrijitorul era radios, iar Charlie lătră, apoi acesta îi puse o întrebare.

- Aveţi grădină? Are nevoie să se plimbe.
- Locuiesc într-o mansardă de aproape 300 de metri pătraţi.
- E bine.

îngrijitorul se duse să ia o lesă pentru Charlie, dieta pe care o urma, vitaminele pe care le lua, o foaie cu in-strucţiuni şi hârtiile de adopţie pe care Abby trebuia să le completeze. Câinele stătea lipit de ea, iar ea îl privea cu un aer sever.

- Dacă se enervează pe mine şi mă dau afară e numai vina ta. Ai face bine să fii drăguţ când ajungem acasă.

Câinele aproape că părea să încuviinţeze din cap, iar îngrijitorul puse totul într-o pungă după ce Abby semnă hârtiile şi plăti taxa de adopţie de zece dolari pentru câine. Nu era vorba de bani, era vorba despre dragoste şi a-i găsi o casă bună.

- Gata, să mergem, spuse ea, iar el o urmă pe scări politicos.

Căţelul câştigase. Abby îl plimbă în drum spre apartament, iar câinele o urma. Arăta ca un căluţ şi oamenii îi ocoleau, nefiind siguri dacă animalul enorm era prietenos. Dar nu reacţionase la nimic în drum spre casă - oameni care se plimbau, copii, biciclete, role, alţi câini. Păşea alături de Abby şi, la un moment dat, când un câine mic lătră la el, se panică şi Abby îşi aminti că îngrijitorul îi spusese cât era de laş.

Alergă pe scări şi fu uşurată când văzu că nu era nimeni acasă. Charlie adulmecă apartamentul, apoi se aşeză la picioarele ei, iar ea îi zâmbi larg. Avea să fie

distractiv, dacă nu o omorau fetele. După cum se uita la ea, parcă i-ar fi vorbit. Când Abby se aşeză la computer să lucreze, Charlie adormi. Totul fu bine până când se întoarse Morgan acasă de la restaurant, în timpul unei pauze, pentru a-şi schimba pantofii. O dureau picioarele, căci nu stătuse jos deloc din pricina aglomeraţiei de la prânz şi voia să-şi pună nişte pantofi fără toc. O văzu pe Abby lucrând, apoi zări fiara enormă şi ţipă îngrozită. Abby sări în picioare, iar Charlie se ascunse sub scaun, tremurând îngrozit din cauza ţipătului. „Dar cel puţin nu a atacat-o", se gândi Abby

recunoscătoare. Câinele se ascundea în spatele scaunului, tremurând ca o frunză, cu nişte ochi care o implorau pe Abby să-l protejeze.
- Ce este ăla! întrebă Morgan apropiindu-se de ei cu o expresie hotărâtă.
- Ăla? spuse Abby nevinovată. Aa, ăsta. E un câine.
- Nu, nu e, e un cal. Şi cum a ajuns aici?
- Pe scări, spuse Abby agitată.
Ea era mică de înălţime, ceea ce făcea ca dimensiunea câinelui să fie şi mai disproporţionată, iar Morgan era cea mai înaltă dintre fete.
- Şi de ce a urcat scările? întrebă Morgan, aruncându-i o privire dură.
- Era prea mare să-l car în braţe, răspunse Abby.
- De ce este aici? Nu-mi spune că s-a mutat cu noi, în timp ce eu îl ajutam pe Max la restaurant.
-Ăăă... Ei bine... de fapt... stăpânul lui s-a mutat, iar el m-a privit atât de patetic, încât nu am putut, a trebuit să... e vina lui, de fapt.
Charlie privea pe după scaun, pentru că nu mai ţipase nimeni şi, sesizând un moment oportun, se îndreptă spre Morgan şi întinse laba.
Aceasta o scutură şi aproape că zâmbi, ceea ce Abby considera a fi un semn bun. Iar Morgan fu uşurată să vadă că nu era agresiv, chiar dacă era imens.

- îl cheamă Charlie, apropo, spuse Abby.
- Abby, te rog, spune-mi că nu ai cumpărat câinele acesta.
-Nu bam cumpărat. L-am adoptat. Am plătit doar zece dolari, şi Charlie primeşte mâncare gratis o săptămână.
- Nu-l poţi ţine în apartament. Nu este corect pentru câine. Trebuie să locuiască la o fermă, la ţară, sau ceva de genul.
în timp ce Morgan vorbea, câinele se rostogoli pe spate cu labele în aer, ca să arate cât de mult îi plăcea noua lui casă.
- Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.
-Nici mie, spuse Abby sincer, în timp ce intrau Sa- sha şi Alex.
Charlie se ascunse din nou după scaun.
- Staţi să vedeţi ce a adus Abby acasă, spuse Morgan cu o expresie de amuzament şi exasperare, în timp ce Alex şi Sasha se apropiară.
Charlie era invizibil în spatele scaunului, ascunzân- du-se speriat iar.
- Ce a adus acasă? întrebă Sasha zâmbind, gândin- du-se că era ceva de mâncare sau o piesă de mobilier şi, în timp ce întreba, un cap enorm să ivi de după scaun, iar ea tresări. Dumnezeule! Ce e ăla?
- Pretinde că este un câine, dar de fapt e un cal. 11 cheamă Charlie.

Auzindu-şi numele, câinele ieşi şi veni să îşi bage botul în mâna lui Alex. Poate că îi amintea de stăpânul care se mutase.

- Grozav! Te place. Ia-l acasă, îi spuse Morgan lui Alex.
- Glumeşti? E mai mare decât tot apartamentul meu şi nu stau niciodată acolo.

-Nici noi, sublinie Morgan. Lucrăm toate.

- Eu nu, spuse Abby sfioasă. Sunt acasă tot timpul acum. O să stea cu mine.
- Locuieşte aici? întrebă Sasha panicată.
- De ce eşti îngrijorată? Te muţi în iunie.

Era prima dată când o spunea cineva de la logodna ei, şi deodată îşi dădură seama cu toţii ce însemna nunta ei. Avea să se mute. Iar Charlie tocmai venise.

- Ei bine, încă nu am plecat. Abby, nu te poţi ocupa de un câine atât de mare, spuse Sasha, gândind într-o manieră practică.
- E foarte cuminte, îi pledă ea cazul, în timp ce Charlie aştepta verdictul - pleca sau rămânea.
- Ce-ar fi să încercăm, să vedem dacă merge? Dacă nu merge şi căţelul face probleme, Abby îl poate duce înapoi de unde l-a luat, sugeră Alex.

Morgan nu părea prea convinsă, dar suna rezonabil pentru Sasha şi Abby, care spuseră amândouă că era în regulă. Şi, ca şi când ar fi ştiut despre ce vorbeau, câine-le se întinse din nou oftând şi îşi lungi picioarele, închi-zând ochii, iar un minut mai târziu dormea dus.

- E drăgălaş, spuse Abby, privind spre el, în timp ce colegele ei râseră, iar Alex zâmbi larg.
- Nu ne plictisim deloc aici, comentă Alex.

-Nu puteai să-ţi iei un chihuahua sau ceva mic? întrebă Morgan, ducându-se să îşi ia pantofii.

- A vorbit cu mine, le spuse Abby lui Alex şi Sasha, iar tânărul se aplecă să-l mângâie, şi Charlie mârâi de plăcere.

Era un câine norocos. Şi, pentru moment, cel puţin, avea o casă.

capitolul 16

In seara aceea, Sasha încercă din nou să dea de Valentina pentru a-i spune de logodnă, dar intră direct căsuţa vocală. Nu voia să-i lase un simplu mesaj, pentru că era
vorba de ceva atât de important. Iar a doua zi, ea şi Alex fură la spital şi nu mai avu timp să o sune. Toate femeile însărcinate care ar fi trebuit să nască

înainte de Crăciun - ceea ce nu se întâmplase - năşteau în ziua aceea, la două zile după sărbătoare. Alex şi Sasha erau logodiţi de trei zile.
La 22.00 în seara aceea, Sasha era de gardă de 14 ore şi în cele din urmă prinse o pauză. Tocmai făcuse o ultimă cezariană şi pusese un băieţel de 4 kilograme şi jumătate în braţele mamei sale.
- Nu cred că a mai rămas vreun copil nenăscut în New York. Cred că i-am adus pe toţi pe lume astăzi, spuse ea în timp ce Alex o masă pe spate în camera de relaxare a doctorilor, când îi sună telefonul mobil. Se uită şi văzu un număr pe care nu îl cunoştea. Doctor Hartman, spuse ea la telefon, în caz că era o pacientă.
- Locotenentul O'Rourke, poliţia New York, spuse vocea formal. Sora dumneavoastră este la noi. Sunteţi menţionată ca persoană de contact în caz de urgenţă şi ruda cea mai apropiată.
Pulsul Sashei o luă razna în timp ce asculta.
- Sora dumneavoastră este bine, continuă el pe un ton morocănos, dar a fost rănită la scena unei crime. Victima a fost împuşcată în spate, iar glonţul a trecut prin ea şi s-a oprit în piciorul surorii dumneavoastră. Nu a atins artera, dar a pierdut destul de mult sânge. Este conştientă şi se află la Secţia de traume de la spita-lul NYU.
-O, Dumnezeule, sunt la etaj. Cobor imediat, spuse Sasha şi închise, privindu-l îngrozită pe Alex.
- Ce s-a întâmplat?
- Valentina. Cineva a fost omorât, iar glonţul a tre-cut prin victimă şi s-a oprit în piciorul ei. Este la Secţia de traume.
- Aici?

Ea încuviinţă din cap şi ieşi în fugă din camera doctorilor, ducându-se la oficiul asistentelor.
- Cheamă pe cineva să mă înlocuiască, spuse ea încercând să pară mai calmă decât era. Sora mea a fost împuşcată. Este jos, la Traume. Dacă nu poţi găsi pe nimeni, mă întorc. Nu avem pe nimeni în travaliu.
- încă, spuse asistenta, şocată de ceea ce îi spusese Sasha. Sora ta se simte bine?
-Nu ştiu. Cred. A fost împuşcată în picior.
II sărută pe Alex, luându-şi rămas-bun - trebuia să se întoarcă la lucru - şi plecă în viteză, coborând scările spre etajul principal, unde se afla Secţia de traume. în-trebă de Valentina şi o găsi într-un separeu, înconjurată de poliţişti, acoperită de sânge din cap până în picioare şi isterică.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Sasha.
Era foarte palidă, doctorii îi examinau piciorul şi îi făcuseră un calmant.
- L-au ucis pe Jean-Pierre. Ne-am întors astăzi. în timp ce făceam dragoste cineva a tras în el. Glonţul a trecut prin el şi s-a oprit în piciorul meu. Dar l-a ucis.
Valentina suspina şi era şocată.
Sasha privi cum fu sedată şi părăsi separeul când Valentina adormi. Merse să-l caute pe locotenentul O'Rourke. Acesta o aştepta afară. După ce se prezentă, Sasha observă că bărbatul fu foarte surprins când o văzu. O duse într-un salon pentru a-i explica. Kevin O'Rourke, un irlandez solid, o informă imediat că era de la Secţia de omucideri a poliţiei din New York.
- Prietenul surorii dumneavoastră era traficant de arme, spuse el simplu. Unul dintre cei mai mari din Franţa. Şi-a extins operaţiunile în Statele Unite şi Carai- be acum câteva luni. îl urmărim de când a ajuns aici. Tocmai a încheiat o afacere mare în Franţa. Nu ştim încă despre ce e vorba - aşteptăm veşti de la Interpol. Cineva a ajuns la el astăzi. L-au împuşcat în timp ce erau... ăăă... în pat. Glonţul i-a trecut prin inimă, a luat-o în jos,

prin spate, i-a ieşit prin piept şi s-a oprit în partea de sus a coapsei ei, unde se află acum. Asta e tot ce ştim pentru moment. Va trebui să vorbim cu sora dumneavoastră să aflăm ce ştie, după ce va fi scos glonţul. Acum nu este în stare să vorbească. A fost foarte norocoasă - glonţul i-ar fi putut atinge o arteră şi ar fi murit, zise el pe un ton foarte serios.
- Valentina are probleme? întrebă Sasha direct.
-Nu, din câte ştim noi. Am văzut-o cu el de câteva
luni. Poate ne ajută să identificăm nişte indivizi. Insă tipii aceştia nu le divulgă iubitelor informaţii. Cu noi nu are probleme, pentru moment, dar va avea cu ei, oricine ar fi criminalii. E posibil ca Valentina să fi văzut cine a tras. Dacă e aşa, e în mare pericol. Jean-Pierre nu era un traficant mărunt - de curând a trecut la vânzarea de arme nucleare către ţările din Orientul Mijlociu şi unor indivizi de naţionalităţi diverse. Şi autorităţile franceze îl urmăreau.
- Ce veţi face pentru a o proteja? întrebă Sasha pani-cată, încă îngrijorată că ea însăşi ar putea să aibă probleme cu legea.
Kevin O'Rourke nu fu prea încântat să răspundă.
- Cu zece minute în urmă credeam că avem o problemă; acum avem două. Nu am ştiut că are o soră geamănă. Va trebui să dispăreţi o vreme.
- Nu pot dispărea cu ea, spuse Sasha ferm. Sunt rezidentă la Secţia de obstetrică. Nu pot să-mi iau liber cât căutaţi ucigaşul.

- S-ar putea să fiţi nevoită, spuse el, pe un ton grav.
-Nu pot, spuse Sasha, fără să cedeze.
Nu avea de gând să îşi distrugă rezidenţiatul din cauza Valentinei. Muncise prea mult pentru asta.
- Sar putea ca şi viaţa dumneavoastră să fie în pericol.
- Nu are nimeni nici un motiv să facă legătura între ea şi mine.
Valentina se învârte în cercuri cu pretenţii
Apartamentul 209
prin toată lumea. Eu sunt aici tot timpul, în sala de naşteri.
- Vom vorbi despre asta, spuse el, renunţând la su-biect când chirurgul veni să discute cu Sasha.
Urmau să o ducă pe Valentina în sala de operaţii să îi extragă glonţul. Doctorul o informă că pierduse sânge, dar semnele vitale erau stabile şi urma să facă o transfuzie de sânge. Sasha merse să o vadă pe Valentina din nou. Era adormită din cauza sedativului administrat înaintea operaţiei, şi Sasha o sărută, spunându-i că va fi bine, apoi o duseră cu targa. Sasha nu intră în sala de operaţii, şi câteva minute mai târziu i se alătură şi Alex. Găsise pe cineva care să-i ţină locul o vreme. Sasha îl puse la curent cu ce se întâmplase şi ce-i spusese locotenentul despre Jean-Pierre. Era extrem de îngrijorător, mai ales cu privire la riscurile viitoare la care era expusă Valentina din cauza criminalului.
- Am avut o presimţire îngrozitoare când l-am cunoscut. Nu ştiu unde îi găseşte. Dar ăsta i-a întrecut pe toţi, zise Sasha foarte supărată.
- Poate aşa va învăţa o lecţie, spuse Alex, trist.
Sasha încuviinţă din cap, dar între timp întâmplarea
avea să-i schimbe dramatic viaţa Valentinei dacă tre-buia să se ascundă, posibil pentru o vreme îndelunga-tă. Iar Sasha nu avea de gând să meargă cu ea. Nu-i spuse lui Alex despre riscul la care se expunea şi ea şi ce îi spusese locotenentul, iar apoi el se întoarse la muncă, la etaj.
Două ore mai târziu, Valentina se afla într-un salon privat, la Secţia de chirurgie. Doi poliţişti vegheau la uşă şi o asistentă se afla în salon, pentru a se asigura că Valentina nu va sângera din nou. Sasha stătu câteva minute cu ea, dar Valentina era somnoroasă din cauza anesteziculuı şi a calmantelor şi nu vorbea coerent. Sasha ieşi din salon şi se pregătea să se întoarcă la lucru când locotenentul veni să o caute din nou.

- Cum se simte? o întrebă el.
- Nu e prea conştientă, din cauza medicamentelor. Altfel este bine.

Chirurgul îi spusese cât de norocoasă fusese Valen-tina - glonţul nu provocase răni majore. S-ar fi putut întâmpla orice - şi-ar fi putut pierde piciorul sau putea muri. Era o dovadă certă pentru Sasha că sora sa pierduse controlul asupra vieţii ei şi nu gândea deloc când venea vorba de bărbaţi.

- A spus ceva despre individ? întrebă Sasha.

- Doar că era o persoană minunată şi că o trata ca pe o regină. L-am întâlnit o dată şi mi s-a părut înspăimântător. Valentina are o slăbiciune pentru tipii răi.

- A nimerit premiul cel mare de data asta, spuse el, dând glas gândurilor Sashei despre sora ei. Vom sta de vorbă cu ea mâine cu privire la dispariţia ei temporară şi vrem să ştim dacă îl poate identifica pe cel care a tras. Vrem să vorbim şi cu dumneavoastră.

-V-am spus, nu plec nicăieri. Am o slujbă serioasă aici şi nu era prietenul meu.

- Poate că nu, însă arătaţi leit ca sora dumneavoastră. Dacă nu ne daţi voie să vă protejăm, atunci va trebui să vă schimbaţi înfăţişarea radical. Vă putem ajuta. Dar nu puteţi să umblaţi de colo-colo arătând ca ea, sau e posibil să daţi peste tipul acela din greşeală şi vă va ucide. Oamenii aceştia nu glumesc niciodată.

Sasha aflase asta în seara aceea. La fel şi Valentina.

- Unde o veţi duce?

- Undeva unde să fie în siguranţă, în afara oraşului. Avem locuri sigure. Va trebui să coopereze cu noi. Iar dumneavoastră trebuie să faceţi tot posibilul pentru a schimba felul în care arătaţi, ca să nu atrageţi atenţia. Nu vrem să fiţi rănită de oamenii aceştia, spuse el amabil.

Era nevinovată, spre deosebire de Valentina, care îşi asumase riscul de a avea legături cu criminali, chiar dacă Sasha nu ştia în ce măsură. Era limpede că Jean-Pierre

nu era un simplu om de afaceri şi Valentina trebuie să o fi ştiut, chiar dacă nu cunoştea detalii. Bărbatul nu era o persoană integră. Ii confiscaseră avionul în seara aceea şi descoperiseră cala plină de arme ascunse.

-Sunteţi de gardă în seara asta? o întrebă el, iar ea încuviinţă din cap.

- Până la 6.00 dimineaţa.

- Voi trimite doi poliţişti să vă însoţească la etaj şi apoi acasă. Vreau să fie mereu în preajma dumneavoastră, până când vom prinde ucigaşul.

- Pot să fie îmbrăcaţi în civil?

Locotenentul se gândi un minut şi încuviinţă din cap. Era mai bine aşa.

- Bine. Vreau să poarte uniforme de spital cât sunt aici. Nu vreau să vorbească lumea că mă urmăresc poliţiştii.
- Ii puteţi mulţumi surorii dumneavoastră pentru asta, spuse el sec, iar Sasha încuviinţă din cap.
-Ştiu.
Locotenentul trimise doi poliţişti la ea şi îi puse să îmbrace uniforma albastră de chirurg înainte să urce. Li se vedeau armele pe sub materialul subţire, iar Sasha le impuse să îmbrace halate albe de doctor peste uniforme. Funcţionă, şi locotenentul râse când îi văzu.
- Exact ca la televizor, îşi tachină el subordonaţii, încercaţi să nu fiţi daţi în judecată pentru malpraxis - secţia nu va plăti pentru asta.
Apoi cei doi merseră cu Sasha la etaj. Şi, în mod mi-raculos, nu fusese internată nici o femeie în travaliu. Cei doi poliţişti deghizaţi o urmau peste tot şi stătură cu ea în camera doctorilor în timp ce moţăia. Săriră în picioare alarmaţi, în clipa în care Alex intră pe uşă să vadă ce face. O trase deoparte într-un colţ al încăperii pentru a sta de vorbă cu ea.
- Ce e cu cei doi ţipi deghizaţi?

- Sunt aici să mă protejeze, şopti ea. S-ar putea să am nevoie de ei o vreme.
îşi dădu seama că s-ar putea să aibă nevoie de permisiunea directorului programului de rezidenţiat. Sora ei o pusese într-o ipostază extrem de delicată. Când plecă la 6.00 cu Alex, cei doi poliţişti îi urmară acasă, gata să stea la uşa apartamentului. Sasha îi invită în bucătărie şi le oferi o cafea. Marele Danez îi privi interesat, îşi înălţă capul gigantic şi adormi la loc. Sasha şi Alex le spuseră noapte bună, merseră în dormitorul ei şi se băgară în pat. Alex era îngrijorat pentru ea şi nu-i plăcea ce se întâmpla.
- Ce îmi ascunzi? o întrebă el pe Sasha.
Nu voia să-l mintă.
- Se tem că ucigaşul ar putea să o urmărească pe Valentina dacă crede că îl poate identifica.
- La naiba! Iar tu arăţi exact ca ea.
- Dar ei nu ştiu asta. Nimeni nu ne-a văzut vreodată împreună. L-am întâlnit pe Jean-Pierre o singură dată. Nu va veni nimeni după mine. Doar că poliţiştii nu vor ca tipul acela să dea accidental peste mine şi să mă confunde cu ea.
- Şi ce vor face? întrebă Alex posomorât.
- O vor duce pe Valentina intr-un loc sigur până îl vor găsi pe ucigaş, poate cu ajutorul unui informator. Le-am spus că eu nu mă pot ascunde, aşa că trebuie să îmi schimbe înfăţişarea pentru o vreme.

- Cum? Cu un nas de clovn?

Alex nu era amuzat şi nu mai avusese niciodată de-a face cu ceva de genul acesta. Nici ea.

- Nu ştiu. îmi vor spune mâine.
- Ce nebunie, spuse Alex, stând în pat şi ţinând-o în braţe, cuprins de grijă. S-ar putea să o omor chiar eu pe sora ta.
- Sper că va învăţa o lecţie. Trebuie să-şi bage minţi- le-n cap. Ar face bine ca ăsta să fi fost ultimul ticălos cu care s-a întâlnit.

Apartamentul
213

El încuviinţă din cap şi statură acolo până adormiră, cu poliţiştii în bucătărie.

La 8.00, Sasha se ridică încet pentru a-şi suna părinţii în Atlanta să le spună ce se întâmplase. Mama ei păru detaşată, deşi Sasha îşi dădea seama că era supărată, iar tatăl lor se sperie şi se oferi să vină până la New York. îi spuse că îl va anunţa, dar credea că o vor duce repede pe Valentina într-un loc sigur.

După aceea vorbi cu Valentina, pe linia de la spital. Se simţea îngrozitor şi plângea după Jean-Pierre.

-Vindea arme nucleare, îi spuse Sasha pe un ton mânios.

- Cu mine se purta minunat, plânse Valentina.
- Ucidea oameni. Trebuie să te trezeşti la realitate. Ar fi putut să te omoare şi pe tine.
- Ştiu, spuse ea tristă. A fost cât pe-aci. Doctorul a spus că, dacă mi-ar fi atins artera, aş fi murit.
- Exact. L-ai văzut pe cel care ba împuşcat?

-Nu. Făceam dragoste. Aveam ochii închişi şi m-am trezit cu el deasupra mea, împroşcându-mă cu sânge. Nu am văzut nimic. Ce vor face poliţiştii cu mine acum?

- Cred că te vor duce într-un loc sigur.
- Cei de la agenţia mea vor fi furioşi, spuse ea îngri-jorată. Am două şedinţe foto săptămâna viitoare pentru Bazaar.
- Eu voi fi şi mai furioasă dacă te omoară, spuse Sasha şi îi promise că va veni mai târziu să o vadă, dacă o vor lăsa poliţiştii.

Poliţiştii din bucătărie schimbaseră tura, şi Alex se trezi după două ore şi o găsi pe Sasha vorbind cu locotenentul care venise să o vadă şi cu trei agenţi de poliţie de la informaţii, specializaţi în misiunile sub acoperire. Se uitară cu atenţie la ea, la structura osoasă, la păr şi la ochi. Le luă o oră să decidă ce trebuiau să facă. îi făcură recomandări locotenentului, în timp ce Sasha îi asculta cu inima strânsă. Nu suna bine.

Trebuiră să-i taie părul blond, lung şi să îl vopsească şaten. îi dădură lentile de contact pentru a-i schimba culoarea ochilor din verde în albastru. Voiau să poarte pantofi fără toc şi haine largi, nimic strâmt şi sexy, ca sora ei, ceea ce ea nu purta oricum, şi nu voiau să pară la fel de înaltă ca Valentina, care purta tocuri întotdeauna. Se gândiră că lungimea şi culoarea părului, ca şi ochii albaştri, în loc de verzi, vor fi de ajuns. Nu mai puteau face prea multe. Voiau să pară comună, să nu atragă atenţia ca sora ei, dar Sasha era în continuare o femeie drăguţă. Şi dezbateau dacă să îi dea lentile căprui în loc de unele albastre.

Sasha plânse când îi tăiară părul şi îl vopsiră şaten. O tunseră scurt, băieţeşte, şi îi stătea bine, de fapt, dar Alex păru trist. îi plăcea foarte mult părul ei.

-Va creşte la loc, spuse ea, apoi învăţă cum să-şi pună lentilele.

Hotărâră să i le dea pe cele albastre şi fură cu toţii şocaţi de diferenţă. Părea, într-adevăr, cu totul altă per-soană şi nu mai semăna deloc cu Valentina şi nici cu ea însăşi. Când Abby şi Morgan veniră la micul dejun, rămaseră uluite, şi Sasha le povesti ce se întâmplase cu o seară înainte.

Locotenentul O'Rourke plecă puţin mai târziu cu echipa sa. Doi ofiţeri în civil, îmbrăcaţi cu blugi şi trico-uri, cu jachete de baseball sub care să-şi ascundă armele, rămaseră la apartament. Sasha simţi că viaţa ei fusese dată peste cap. Locotenentul îi spuse că nu-şi putea vizita sora - nu voia să le vadă nimeni împreună. Valentina urma să fie externată înainte de amiază şi dusă intr-un loc secret, până când îl găseau pe cel care îl împuşcase pe Jean-Pierre.

Cele trei femei şi Alex stăteau în bucătărie la masă, discutând, iar cei doi poliţişti se retraseră discret într-un colţ al camerei, jucându-se cu câinele.

Fusese o noapte îngrozitoare. Sasha trebuia să se vadă cu coordonatorul Apartamentul

programului de rezidenţiat pentru a da explicaţii înainte de a intra în gardă în seara aceea.

Apoi Morgan merse să lucreze la restaurant, iar Alex ieşi puţin să ia o gură de aer şi să îşi aducă nişte haine de acasă. Avea să stea cu Sasha în mansardă până când ucigaşul va fi găsit. Se întoarse mai târziu în după-amiaza aceea şi ieşi la plimbare cu Charlie, în timp ce Sasha dormea, iar Abby lucra la computer.

Pe la 17.00, Claire veni acasă din San Francisco şi se arătă nedumerită. în bucătărie erau doi bărbaţi pe care nu îi cunoştea. Sasha arăta de nerecunoscut, iar pe cana- pea sforăia un câine cât un cal.

- Ce naiba se întâmplă aici? îl întrebă ea pe Alex, care o privi trist.
- Bună întrebare. Valentina ne-a transformat viaţa în iad aseară şi era cât pe-aci să fie ucisă.

Sasha îi explică, iar Claire rămase uluită. Era cea mai urâtă poveste pe care o auzise vreodată. Şi, partea veselă, nu-i venea să creadă cât de mare era câinele pe care îl adusese Abby acasă, dar recunoscu faptul că era drăguţ. Acesta îi întinse laba şi ei, apoi îi linse mâna cu o limbă cât o şuncă. După o vreme, Claire se aşeză pe canapea şi râse.

- Ei bine, cel puţin nu e plictisitor aici, spuse ea, iar Alex râse.

-Nimeni nu ar suspecta vreodată locul acesta de aşa ceva.

Nu aveau voie să ia legătura cu Valentina şi, din punctul lui de vedere, era o uşurare. Sasha îi spuse că erau logodiţi, iar Claire îi felicită pe amândoi. La scurt timp după aceea, Valentina sună de la spital, luându-şi răni as-b un înlăcrimată.

La 19.00, în seara aceea, Sasha merse să se întâlnească cu directorul programului de rezidenţiat, care nu era încântat de situaţie, dar fu de acord să o lase să lucreze, pentru că era bine deghizată şi avea să fie însoţită

în permanenţă de poliţişti înarmaţi, sub acoperire. O avertiză că nu voia ca pacienţii sau personalul să fie perturbaţi, iar Sasha îi promise că nu se va întâmpla asta. Nu voia decât să-şi facă treaba.

La 20.00 se întâlni cu ceilalţi la restaurantul lui Max şi luară o cină lejeră, iar cei doi poliţişti stătură la o masă în apropiere. Claire vorbi despre firma de pantofi pe care o înfiinţa cu mama ei, şi toţi se arătară încântaţi pentru ea. Sasha şi Alex făcuseră schimb de tură în seara aceea şi fu o uşurare să fie împreună şi să se poarte ca nişte oameni normali, deşi Sasha părea diferită, dar pu- tea să îşi arate inelul. Erau toţi de acord că fusese o lună nebună, care includea o logodnă, o crimă şi un câine. Ca să nu mai pomenească de inima frântă a lui Claire, de faptul că fusese concediată şi că punea bazele unei afaceri cu mama ei.

- Şi ce vom face de revelion? întrebă Oliver când apăru cu Greg la desert şi nimeni nu avu un răspuns.
- Muncim, spuseră Sasha şi Alex la unison.

Morgan îl ajuta întotdeauna pe Max la restaurant,
ceea ce însemna că numai Claire şi Abby erau libere, neavând parteneri. Greg le sugeră să meargă în Times Square la miezul nopţii, apoi să vină la

restaurantul lui Max şi să ia cina cu el şi Morgan după ce se linişteau lucrurile.

- Pare un plan bun, spuse Oliver, zâmbind spre cele două femei.
- Să sperăm că va fi începutul unui an grozav, adăugă Max şi ridicară cu toţii paharele toastând, iar apoi ciocniră din nou pentru cuplul proaspăt logodit.

capitolul 17

La două zile după ce Valentina fu dusă intr-un loc necunoscut, pentru propria protecţie, Abby scria linişti-tă la birou, iar Charlie dormea la picioarele ei. Ii sună

mobilul. Era Josh Katz, producătorul pe care îl cunoscuse la părinţii ei acasă, de Ziua Recunoştinţei. Nu se mai gândise la el de o lună, de când îl întâlnise.

- Sunt în New York de Anul Nou.

Se mutase în Los Angeles de când o văzuse, dar îşi vizita nişte prieteni în New York în weekend.

- Am citit ce mi-ai trimis. E puternic.

Abby nu era sigură dacă era rău sau bine, dar îi mulţumi pentru că citise şi spuse că lucrase alte capitole din roman, care erau şi mai cinematografice.

- Sună interesant. Ai timp să ne vedem? o întrebă el, iar ea se gândi, pentru că voia să termine ce scria în du- pă-amiaza aceea.
- Bineînţeles. Când?
- Ce zici de astăzi? Acum? Stau în Chelsea şi aş putea veni într-o jumătate de oră. îmi pare rău că nu te-am anunţat din timp. Nu eram sigur că voi putea pleca. A trebuit să mă întâlnesc cu nişte oameni postproducţie pentru filmul pe care îl termin acum.
- E în regulă. Lucrez de multă vreme. Pot să fac o pauză.

Nu-şi dădea seama dacă întâlnirea era în interes de afaceri sau personală, dar îşi putea face timp.

Josh ajunse după o jumătate de oră. Era mai înalt decât îşi amintea Abby şi purta o canadiană şi un pu-lover gros. îl observă pe Charlie imediat şi îl mângâie.

- Grozav câine!

Era genul de câine pe care bărbaţii îl îndrăgeau.

jM-a adoptat acum câteva zile. încă ne împrietenim.

îi zâmbi lui Josh şi îi oferi un pahar de vin, iar el ac-ceptă în schimb o ceaşcă de cafea. Nu pierdu vremea şi trecu la subiect. Nu era adeptul conversaţiei de formă şi era interesat doar de munca lui. Iar acum de-a ei.

- Am venit să-ţi fac o ofertă. Mi-a plăcut ce mi-ai tri-mis. Scrii chestii grozave, întunecate, dar îmi place ge-nul. Lucrez la un film acum şi e exact pe stilul tău. Avem un scenariu, dar aş vrea să-l schimb. Am nevoie de cineva

care să îl rescrie. Se bazează pe o carte pe care am cum-părat-o cu ani în urmă. N-am făcut nimic cu ea, dar cred că i-a venit timpul. Se potriveşte cu atmosfera actuală din ţară. Şi în momentul în care ţi-am citit materialele, am ştiut că eşti perfectă pentru asta. Vreau să te angajez să scrii scenariul.
Ea făcu ochii mari auzind.
- Pur şi simplu?
- Exact, răspunse şi îi zâmbi. Am un instinct grozav când vine vorba de a potrivi lucrurile. Eşti perfectă să te ocupi de scenariu pe baza acestei cărţi.
îi spuse titlul, iar ea râse.
- Era Biblia mea acum cinci ani. O citeam în fiecare seară.
- Atunci am avut dreptate, zise Josh şi zâmbi.
- Dar nu este uşor întunecată. Este foarte întunecată, îl corectă ea.
- La fel este şi ceea ce scrii tu, însă sunt şi nişte tuşe de frivolitate care îmi plac. Ştii cum să râzi de tine şi se vede.
-Aşadar, ce ar trebui să fac?
- Trebuie să scrii un scenariu cu care să putem lucra. Pot să îţi arăt cum. Mi-ai spus chiar tu că scrisul tău devine mai cinematografic. Te pot ajuta când termin post- producţia la care lucrez acum. Am nevoie de tine în Los Angeles, pentru un an, începând din martie.
Abby se schimbă la faţă când îl auzi, şi el observă.
-Te poţi întoarce aici peste un an. Nu trebuie să te muţi definitiv în Los Angeles. Poţi sta acolo un an cât lucrăm la film. Apoi faci ce doreşti; te vei putea lăuda cu un film independent şi vei putea stabili condiţiile la următorul, dacă cel pe care-l facem împreună va avea succes. Ţi-ai putea crea un nume, iar lumea s-ar putea să vrea să te angajeze.
Se pricepea la vânzări, şi pentru o clipă Abby se întrebă dacă părinţii ei aveau vreun rol în asta, dar el era prea

independent pentru aşa ceva. Era nonconformist, şi ei îi plăcea asta la el. Şi părea un bărbat cinstit.

Ii spuse cu cât voia să o plătească şi erau mai mulţi bani decât Abby ar fi sperat să obţină, mai ales în această etapă a carierei, când nu îşi publicase încă romanul.

- De ce îmi dai şansa asta?
- Pentru că eu cred că eşti bună şi eşti proaspătă. Nu eşti plictisită de Hollywood şi nu faci compromisuri. Scrisul tău are o deschidere tranşantă care îmi place foarte mult. Te gândeşti la propunerea mea?
- Dacă rămân la Hollywood pentru totdeauna?
- Asta înseamnă că ceea ce faci are succes. Există destine mai rele decât acesta, draga mea prietenă. Poţi locui oriunde între filme. Eu aşa fac. Nu este o viaţă rea. Şi nu mă deranjează să stau în Los Angeles când lucrez. Ai tot ce-ţi trebuie acolo.

Abby auzea vocea lui Ivan în minte ţipând „trădătoa- reo“ în timp ce îl asculta. Dar era atât de rău? Să facă un film independent cu un tip care voia să-i plătească bani adevăraţi pentru munca ei? Părea să respecte în mod sincer ce scrisese şi nu voia să îi schimbe stilul.

- Mă voi gândi, spuse ea, iar el se ridică. Ce fac bă-ieţii tăi?

El zâmbi când îl întrebă.

-Ţi-ai amintit. Foarte bine, mulţumesc. Petrecem doar sărbătorile împreună. Sunt la o vârstă potrivită. îi pot lua peste tot şi ne distrăm. Aş vrea să am mai mulţi.

- Poate că vei avea într-o zi, spuse ea cu amabilitate.

Cu siguranţă nu era prea bătrân.

- Probabil că nu, ţinând cont de felul în care lucrez. O scoteam din minţi pe soţia mea când eram căsătoriţi. Spunea că lucrez tot timpul, şi nu se înşela. Acum am lăsat-o mai uşor, dar nu mult, însă îmi place să petrec timp cu băieţii mei, şi în rest sunt ocupat.
- Şi eu, zise Abby şi îi zâmbi.

Acum scria ceea ce îi plăcea, nu pentru a-i face pe plac lui Ivan, ci sieşi.

-Atunci vino şi lucrează la filmul meu. O să fie şi filmul tău, spuse el, sunând foarte convingător, iar ea râse.

- Mă voi gândi şi te voi anunţa.

Şi dacă se gândea doar la bani era tentant şi îi plăcea enorm cartea pe care avea să se bazeze filmul. Dar nu era sigură. Nu voia să plece din New York, însă filmul lui ar fi fost perfect, exact ce voia. Dacă ar fi fost în New York, ar fi acceptat imediat. îi împărtăşi rezervele ei.

- Te poţi întoarce oricând aici, îi reaminti el încă o dată înainte de a pleca.

Ea rămase vreme îndelungată gândindu-se la ce discutaseră şi mângâind câinele care o privea întrebător, ca şi cum ştia că se întâmpla ceva.
-Vrei să ne mutăm în Los Angeles? îl întrebă ea, iar el dădu din coadă şi lăsă capul jos din nou, ca şi când era prea obosit ca să tragă o concluzie şi lăsa totul în seama ei. Mulţumesc mult, spuse ea. Ce vrei să spui, să mă hotărăsc singură? Dacă mă mut, te muţi cu mine, aşa că ai face bine să te gândeşti. în Los Angeles este foarte cald şi neplăcut.
Dar la fel era şi în New York. însă Josh avea dreptate, se putea întoarce oricând, cu prestigiul pe care i-l oferea un film independent. Avea 29 de ani şi poate era timpul să îşi ia o slujbă adevărată şi să facă bani, nu doar să vorbească despre asta şi să scrie pentru sine. Erau decizii importante pentru ea şi putea fi începutul unei cariere adevărate.
A doua zi era revelionul, iar Greg şi Oliver le luară pe Claire şi Abby la o plimbare până în Times Square. Mulţimea era imensă când ajunseră, iar atmosfera era festivă. Când începu numărătoarea inversă, toată lumea ţipă, în timp ce bila puternic luminată se lăsă în jos1, moment transmis la televizor în toată lumea. îşi urară la mulţi ani
1 Potrivit tradiţiei, un glob uriaş de cristal este coborât la miezul nopţii pentru a saluta trecerea în noul an. (n.red)

şi se îndreptară spre restaurantul lui Max, unde el le re- zervase o masă şi li se alătură împreună cu Morgan la 1.00. Era un mod perfect de a petrece seara, alături de prieteni buni.
Băură şampanie şi erau cu toţii un pic ameţiţi când plecară la 2.00. Când ajunse acasă, Abby îl găsi pe Charlie sforăind în patul ei. îl împinse cu blândeţe şi se aşeză lângă el, gândindu-se la oferta lui Josh. Şi, exact înainte să adoarmă, ştiu că ajunsese la o hotărâre. Şampania o ajutase. Era o oportunitate minunată şi nu putea să o lase să-i scape. Era o şansă de a deveni inde-pendentă financiar şi de a-şi face un nume. Ce putea să ceară mai mult? Şi era timpul să se maturizeze. Ceea ce făcuse pentru Ivan fusese o treabă de amatori. Nu o mai putea face. Trebuia să accepte acest proiect şi să vadă dacă putea reuşi în lumea reală. Iar un film independent bazat pe o carte pe care o îndrăgea era o modalitate plăcută de a începe o carieră serioasă. Nu putea cere nimic mai bun. Peste un an, când va termina filmul, se va întoarce la New York. Şi nu „se întorcea" la nimic. Progresa. Nu trebuia să plece până în martie. Mai avea două luni de stat cu prietenii ei cei mai buni în apartament. Apoi va merge în Los Angeles pentru un an. Doar un an. Simţise deja că va învăţa o mulţime de lucruri cu Josh. îşi promise înainte de a adormi că, dacă va simţi la fel a doua zi dimineaţa, îl va suna.

Charlie o îmboldi la 9.00. Voia să iasă afară şi nu îi păsa dacă ea era mahmură. Abby îl plimbă în vecinătate şi se întoarse, apoi puse mâna pe telefon şi sună. Josh răspunse imediat şi părea că îi era la fel de rău ca şi ei.

- îmi pare rău că te sun atât de devreme, spuse ea, cerându-şi scuze.
- Nu-ţi face griji, spuse el cu o voce matinală răguşită, îngroşată de prea multe shoturi de tequila pe care le băuse cu o seară înainte.

Stătea cu un scriitor care bea foarte mult. Josh simţi că ceea ce urma să audă era important. Ştiuse din mo-mentul în care îi sunase telefonul, la fel cum ştiuse din clipa în care citise materialul pe care Abby i-l trimi-sese. Urma să se întâmple ceva extrem de important, pentru amândoi.

- Sunt de acord, spuse ea încet. Vreau. Vreau cu adevărat. Şi mă pot întoarce oricând.
- Da, poţi. Plec mâine. Vrei să luăm cina în seara asta? Putem să stăm de vorbă.
- Ar fi drăguţ. Vrei să vii aici? Luăm cina cu toţii la 19.00, cu prietenele mele, la apartament.
- Mi-ar plăcea. Şi, Abby, să ştii că eşti o scriitoare nemaipomenită. Vom face un film fantastic împreună.
- Ştiu. De-asta am acceptat.

-Ne vedem mai târziu, spuse el.

Ştia deja adresa, pentru că fusese acolo pentru a-i face oferta. Era doar începutul. Aveau să li se întâmple lucruri extraordinare. Şi, după ce închise, se întinse în pat zâmbind, ştiind că încheiase cea mai bună afacere din viaţa lui.

capitolul 18

Când se adunară la apartament în prima zi din noul an, toţi erau mahmuri. Max adusese mâncarea rămasă de la restaurant. Nu mai avea energie să gătească. Faptul că Josh Katz li se alătura la cină fu neaşteptat, dar cea mai mare surpriză a serii surveni atunci când, la finalul mesei, Abby le spuse că fusese de acord să lucreze la următorul film al lui Josh şi că va pleca în Los Angeles în martie. Pentru o clipă, toţi rămaseră tăcuţi, şocaţi când aflară, apoi urmă o ploaie de întrebări. Cât va lipsi? Când se întorcea? Când pleca? Iar Josh simţi o undă de vinovăţie văzând tristeţea de pe chipurile colegelor ei de apartament. Deodată, îşi dădură toate seama

că Sasha se va muta după nuntă, iar acum Abby pleca la Los Angeles să facă un film. Şi avea lacrimi în ochi când le spuse că va lipsi un an. Dar

promise să vină în vizită. Brusc, jumătate din locatare aveau să plece, şi îşi dădeau cu toţii seama că, dacă filmul va avea succes, probabil Abby va rămâne în Los Angeles. Vestea aruncă o umbră de tristeţe asupra serii. Erau fericiţi pentru ea, dar fu un şoc să îşi dea seama că, în şase luni, doar Claire şi Morgan vor mai locui în apartamentul din Hell's Kitchen, care, timp de nouă ani, fusese căminul a două dintre ele şi al tuturor în ultimii cinci ani. Avea să fie o mare schimbare.

- Cred că prietenii tăi mă vor urî, îi şopti Josh lui Abby înainte să plece.

- Sunt fericiţi pentru mine. Doar că va fi o schimbare.

Era în continuare sigură că luase hotărârea corectă. Şi îl lua pe Charlie cu ea.

- Ne vedem în martie, spuse Josh îmbrăţişând-o în semn de rămas-bun.

Era bucuros că venise la cină şi îi cunoscuse prietenii. Ii plăcea pe toţi şi erau oameni buni.

Cei doi poliţişti în civil care o protejau pe Sasha li se alăturaseră şi ei. Fusese o cină zgomotoasă şi prietenoasă, în familie, ca de obicei, deşi toată lumea rămase tăcută după plecarea lui Josh, la gândul că Abby nu va mai locui acolo. Faptul că Sasha se căsătorea, iar Abby pleca în Los Angeles pentru un an, făcea ca schimbarea să plutească aer, ceea ce îi întrista pe toţi. Era un mod dul- ce-amar de a începe anul.

A doua zi dimineaţa, Morgan nu auzi alarma şi fugi pe uşă înainte să se trezească ceilalţi. Era prima zi de muncă după vacanţă şi avea o mie de lucruri de făcut, dar, când ajunse la birou, îi deschiseră uşa doi bărbaţi necunoscuţi şi, când intră, era haos. Vreo şase agenţi FBI luau cutii din sala de arhive şi alţi cinci le ridicau computerele.

- Ce naiba se întâmplă aici? îl întrebă ea pe unul dintre ei, cuprinsă de un val de panică.

Apoi văzu că alţi doi agenţi ieşeau din biroul lui George, cu el. Era în cătuşe şi o privi fără să o vadă, trecând pe lângă ea, ca şi când nu ar fi întâlnit-o în viaţa lui.

Folosiră sala de conferinţe pentru a interoga angajaţii, în timp ce Morgan aştepta în biroul ei. Le spuseseră că nimeni nu putea să plece. Le fuseseră luate telefoanele, cu promisiunea că li se vor înapoia mai târziu, iar oamenii stăteau în grupuri, şoptind în tot biroul. Nimeni nu ştia ce se întâmpla. Iar ea nu află mai multe nici după ce o intervievară. Doi agenţi FBI luau notiţe şi al treilea o interoga.

O întrebară dacă ştia ceva despre sistemul lor de contabilitate şi despre registrele contabile şi care erau îndatoririle ei mai exact. Voiau să ştie ce clienţi văzuse cu George şi care erau clienţii ei. Morgan îşi aminti de neregulile pe care le observase recent şi le spuse, iar ei voi- ră să ştie dacă raportase cuiva sau dacă discutase despre asta cu George. Morgan spuse că nu o făcuse. Le mărturisi că i se păruse ciudat, dar chiar dacă banii erau în alte conturi decât se aştepta ea, nu lipsea nimic, astfel că crezuse că poate era o eroare de contabilitate care fusese corectată. La finalul discuţiei de două ore, îi spuseră că era anchetată şi nu putea părăsi oraşul. Morgan îi întrebă direct de ce era acuzat George, pentru că fusese luat încătuşat şi îi spuseră că avea să fie condamnat pentru că pusese la cale o schemă Ponzi bine camuflată, similară cu cea a lui Bernie Madoff, dar pe o scară mult mai mică. îşi înşelase investitorii, luând bani pe care de fapt nu îi investea şi nu avea să-i returneze niciodată.

- E imposibil, spuse Morgan luând apărarea angajatorului ei. E meticulos în afacerile lui.

Apoi îşi aminti de numele de pe lista de directori care o îngrijorase, pentru că fusese condamnat. Dar tot

nu şi-l putea imagina pe George făcând lucrurile de care era acuzat. Trebuia să fie o greşeală la mijloc.

I se permise să plece de la birou la 18.00 şi i se spuse să nu se întoarcă. Toţi angajaţii erau investigaţi şi fuseseră concediaţi. Firma era închisă, iar conturile lor erau puse sub poprire. Când Morgan plecă de la birou, primi înapoi telefonul, şi când ieşi din clădire, era în stare de şoc. Luă taxiul spre Hell's Kitchen şi se opri să-l vadă pe Max la restaurant. Avea nevoie disperată să vadă un chip prietenos şi familiar. Izbucni în lacrimi de îndată ce îl văzu şi îi spuse ce se întâmplase. Era şi el la fel de uimit. Dar în seara aceea ştirea era peste tot, pe internet, la televizor. George Lewis era anchetat şi, mai mult decât probabil, urma să fie condamnat de un mare juriu pentru că furase milioane de la investitorii săi. Cauţiunea fusese stabilită la zece milioane de dolari, fiind pus sub acuzaţie la nivel federal, şi se aşteptau să iasă din închisoare în ziua aceea.

Claire fu uluită când auzi veştile. Se întreba dacă avea vreo legătură cu faptul că o părăsise, dar bănui că cele două evenimente nu erau legate şi că era un delincvent sau un mincinos patologic. Lupul singuratic era un escroc. A doua zi dimineaţă, ea şi Morgan stăteau în bucătărie citind ziarele, prea şocate ca să spună ceva.

- Se pare că şi eu am rămas fără serviciu, îi spuse Morgan lui Claire. Era panicată în privinţa viitorului ei şi îi spusese şi lui Max cu o seară înainte. Nu mă va mai angaja nimeni.
Mereu vor exista îndoieli dacă nu cumva participase la schema Ponzi, dar ea habar nu avea ce făcuse George.
Agenţii federali veniră să o vadă la apartament şi o chestionară din nou. Morgan le spusese deja tot ce ştia şi repetă informaţiile. 11 interogaseră şi pe Max la restaurant, vrând să ştie ce îi povestise Morgan despre slujba ei. El le zisese că Morgan îl întrebase ce credea despre neregulile pe care le găsise şi că-i spusese că părerea lui

era că aveau de-a face cu nişte greşeli de contabilitate, iar ea fusese de acord. însă nici unul dintre ei nu bănuise ceva de genul acesta, un furt de milioane de dolari de la investitori. George acţionase intr-o manieră inteligentă.
Morgan nu ştia ce să facă în zilele care urmară după închiderea firmei şi, ca să nu-şi piardă minţile din cauza aceasta şi să o ţină ocupată, Max o întrebă dacă voia să-l ajute la restaurant, cu contabilitatea. Fu recunoscătoare pentru că îi dăduse o activitate, şi Max se oferi să-i plătească un salariu, însă ea refuză. Dar merse la muncă în fiecare zi cu el. Era o perioadă groaznică pentru ea şi se agăţă de el ca de o stâncă în furtună.
Mama lui Claire sosi în mijlocul întregului haos şi fu şocată de cele aflate. George păruse perfect din descrierea lui Claire şi se dovedise un escroc de mare clasă.
- Slavă Domnului că nu te mai vedeai cu el când s-au întâmplat toate astea, îi spuse ea lui Claire. Crezi că bănuia că avea să fie prins?
- Nu cred. Se pare că îl monitorizau de luni întregi, prin intermediul băncii. Morgan spune că habar n-avuse nici ea. A fost o lovitură îngrozitoare pentru ea.
Morgan nu putuse să doarmă şi îi cădea părul ca urmare a traumei prin care trecea. încă nu ştia dacă aveau s-o condamne şi pe ea. O mai interogaseră de câteva ori, şi nimic nu era concludent încă. Nu-şi putea căuta altceva de lucru până când nu era absolvită de orice vină. Claire era sigură că va fi găsită nevinovată, constatându-se că nu avea cunoştinţă de activităţile lui George, dar, între timp, viaţa lui Morgan era pe muchie de cuţit, iar viitorul ei, nesigur.
A doua zi, la cafea, după ce sosi Sarah, Claire o întrebă cum primise tatăl ei vestea plecării.

-A fost şocat, răspunse mama ei încet. Nu a crezut niciodată că o voi face. Dar mă bucur c-am făcut-o.
Apartamentul
227
Acum depinde ce vrea să facă el cu viaţa lui, fără mine. Eu trebuie să am grijă de mine.
Claire nu o mai auzise pe mama ei vorbind astfel şi era mândră de ea. Era mai puternică decât sperase Claire vreodată şi îi dovedea că îţi poţi aduna forţele şi o poţi lua de la capăt la orice vârstă. Trecuseră săptă-mâni de la despărţirea de George, şi Claire încă se resimţea, dar se dovedise a fi o binecuvântare, având în vedere tot ce i se întâmpla lui. Apoi cele două femei se apucară de treabă. Aveau foarte multe lucruri de făcut.
Dat fiind că Valentina se ascundea de un criminal, prietenul ei fusese asasinat, George fusese condamnat pentru infracţiuni federale, după o despărţire şocantă de Claire, apoi aceasta fusese concediată de Walter, că pe Sasha o protejau doi poliţişti în civil, iar Abby anunţase că pleca în martie şi Sasha în iunie, atmosfera din apartament era negreşit sumbră, în ciuda entuziasmului lui Claire legat de înfiinţarea afacerii, al Sashei ca urmare a căsătoriei anunţate şi al filmului lui Abby.
Claire îi arătă mamei ei schiţele la care lucrase de la Crăciun, şi Sarah le găsi foarte bune.
- Când mergem în Italia? întrebă mama ei, părând entuziasmată, iar Claire zâmbi.
Avea să fie distractiv.
- Poate luna viitoare, după ce vom avea destule schiţe pentru prima noastră linie. Dacă mergem în februarie, ar trebui să avem mostre până în aprilie, la timp pentru a le prezenta cu ele la o expoziţie comercială ca să primim comenzi pentru toamnă.
Claire ştia cum mergeau treburile, aşa că îi explică mamei sale diversele aspecte ale afacerii şi alcătuiră un plan de acţiune. Aveau foarte mult de lucru. După ce se înţelegeau cu cei de la fabrică, îşi puteau stabili preţul. Claire voia să încerce să menţină un preţ scăzut, oferind modele de lux, dar urma să fie o provocare. Insă, în cele din urmă, avea sentimentul că are libertatea să facă
228
Danielle Steel
modelele pe care şi le dorea după ce fusese sufocată de Walter ani în şir. Odată cu trecerea săptămânilor, portofoliul ei prin-dea contur şi făcură programare la fabrică la jumătatea lui februarie. Cu o săptămână înainte să plece, Morgan fu informată că nu exista nici o dovadă că fusese impli-cată

în infracţiunea lui George şi că era absolvită de ori-ce bănuieli. Fu o uşurare enormă. Dar poliţiştii o rugară să rămână disponibilă pentru viitoare întâlniri dacă vor avea nevoie de mai multe informaţii pentru cazul procurorului federal împotriva lui George.
-Ca să mă exprim direct, îi spuse Morgan lui Max după ce fusese absolvită de marele juriu, George este intr-un mare rahat.
Acum îşi dădea seama că nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat sau de ce era capabil. Nimeni nu îl cunoscuse. Era un sociopat clasic, fără conştiinţă, căruia nu-i păsa de oamenii pe care îi rănea, la fel cum nu-i păsase de ceea ce îi făcuse lui Claire, întinzându-i o cursă şi făcând-o să aibă încredere în el, în timp ce ea lăsase garda jos, devenind vulnerabilă în faţa lui, pentru ca apoi el să plece. Morgan se trezi întrebându-se dacă plănuise să o rănească şi dacă îi trecuse şi lui Claire prin minte lucrul ăsta. în caz că da, era şi mai bolnav decât credeau.
în acelaşi timp, Sasha păstra legătura cu locotenentul O'Rourke cu privire la situaţia surorii ei, dar acesta nu avea veşti. Vorbiseră cu toţi informatorii pe care îi aveau, dar nimeni nu ştia nimic. Cel puţin, sora ei era în siguranţă. Dar Sasha se săturase să arate ciudat şi să fie urmărită peste tot de doi poliţişti în civil.
Ea şi Alex munceau mai mult decât o făcuseră vreo-dată, iar când Sarah şi Claire plecară în Italia, încă nu ajunseseră în Atlanta, ca Alex să-i cunoască părinţii. Nu primeau niciodată mai mult de o zi liberă, dar erau hotărâţi să ajungă acolo înainte de nuntă. Şi nu găsiseră nici pe cineva care să le organizeze nunta. Sasha habar
Apartamentul
229
n-avea unde să caute sau pe cine să întrebe. în cele din urmă, Oliver găsi pe cineva, printr-un client a cărui fiică tocmai se căsătorise, dar nunta costase o avere şi Sasha nu voia să profite în mod nejustificat de tatăl ei, oricât de drăguţ era în privinţa aceasta.
- Păcat că Valentina nu poate găsi un tip bun. Dacă aţi fi avut o nuntă dublă, poate că aţi fi obţinut o redu-cere de grup, o tachină Oliver într-o seară la telefon.
Ea şi Alex aveau întâlnire cu organizatorul de nunţi a doua zi. Era drăguţ să se ocupe şi de ceva plăcut. în perioada aceea, la apartament nu vorbeau decât despre condamnarea lui George şi despre faptul că Morgan fusese absolvită. Aceasta decisese să îl ajute în continuare pe Max cu contabilitatea la restaurant, iar el considera că era genială. Uitându-se în registre, îşi dăduse seama că barmanul băga o parte din bani în buzunar. Max îi arătase dovezile, omul recunoscuse şi fusese înlocuit imediat.

Morgan intenţiona să-şi caute de lucru, dar dorea să-şi recapete echilibrul şi siguranţa înainte de a merge la o firmă de recrutare şi de a căuta ceva pe Wall Street. Nu se simţea pregătită încă - ce se întâmplase fusese prea şocant şi încă apăreau ştiri în media în fiecare zi.
Pe de altă parte, ştirea despre uciderea prietenului Valentinei dispăruse fără urmă. Era doar un alt gangster care fusese omorât de ai lui. Apăruse în ziare la o zi după crimă şi atât. în articol se spunea că fusese o femeie cu el, dar nu era pomenit numele Valentinei, la cererea poliţiei, pentru siguranţa ei. Sasha habar n-avea unde era şi nu primise veşti de la ea. Nu comunicau între ele, la cererea poliţiei.
Sasha şi Alex nu erau siguri dacă să râdă sau să plângă când o întâlniră pe cea care organiza nunţi. Era englezoaică, o chema Prunella şi semăna mai mult cu un antreprenor de pompe funebre decât cu o persoană care planifica nunţi, cu costumul ei negru sobru şi părul vopsit negru ca pana corbului, strâns într-un coc mic
la spate. Oliver le spusese că fusese balerină în tinereţe, dar lui Alex i se părea că fusese gardian la închisoare şi îi şopti Sashei, când femeia ieşi pentru scurt timp din încăpere, că îl speria de moarte.

- Poate că se pricepe la ceea ce face, spuse Sasha optimistă, dar nu o plăcea nici ea.

însă nu aveau pe nimeni altcineva. Puţinii candidaţi de care auziseră şi de care se interesaseră costau o avere, iar serviciile Prunellei erau puţin mai ieftine. Aceasta îi rugase să descrie nunta lor de vis şi fură de acord amândoi că ar fi bine să fie una mai mică, de vreo 100 de invitaţi.

- Sunteţi siguri? întrebă ea cu o expresie dezaproba-toare, iar ei încuviinţară din cap.

Alex spuse că şi părinţii lui avuseseră cam tot atâţia invitaţi. Aceştia se oferiseră să organizeze nunta în Chicago, cu petrecerea acasă, dar Alex şi Sasha se puseseră de acord să se căsătorească în New York.

- Aveţi vreo idee cu privire la loc? îi întrebă ea. S-ar putea să fie deja prea târziu pentru luna iunie, anul acesta, şi este posibil să aşteptaţi un an pentru un spaţiu foarte bun.

- Nu vrem să aşteptăm un an, spuse Sasha ferm, iar Prunella ridică dintr-o sprânceană cu o întrebare neros-tită. Nu sunt însărcinată. Dar am vrea să ne căsătorim anul acesta în iunie, spuse ea, privind-o pe englezoaică în ochi.

- Am avut multe mirese însărcinate în ultima vreme, spuse Prunella pufnind. Vremurile moderne. Una dintre ele s-a dus la spital de la petrecere. Aşadar, unde aţi prefera? într-o grădină? într-un restaurant? La un hotel? înăuntru, afară? După-amiaza? Seara?

Opţiunile erau ameţitoare şi nu ajunseseră la nici o concluzie când ieşiră din biroul ei, pe care îl avea la do-miciliu, pe East 68th Street.

- înţeleg de ce oamenii merg în Vegas, spuse Alex copleşit. Poate că ar trebui să facem nunta în Chicago, spuse el vag.
- Prietenii noştri sunt aici, îi reaminti Sasha. Şi nu vreau să mă căsătoresc nici în Atlanta.
Când Oliver o sună pe Sasha să vadă dacă o plăcuse pe Prunella, îi descrise întâlnirea şi cât de enervantă fusese. Apoi vorbi cu el despre cum să se organizeze.
- Nunţile făcute seara sunt mai amuzante şi mai elegante, spuse el. Ce ziceţi, să fie acasă la cineva care are o grădină? Lasă-mă să mă gândesc la asta. Vreţi să vă căsătoriţi la biserică?
- Probabil.
Sashei îi plăcea ideea de grădină, mai ales că nunta era în iunie, dar nu-i venea nimic în minte, apoi Oliver o sună a doua zi.
-Nu ştiu dacă este o idee nebunească sau nu, dar cunosc o femeie care are o grădină frumoasă pe acope-rişul apartamentului ei de lux de pe 5th Avenue, care dă spre Central Park. L-am mai închiriat de la ea până acum pentru clienţi şi e foarte selectivă cu cei cărora le închiriază. Nu sunt sigur ce părere va avea despre o nuntă. Deţine ultimele două etaje, aşa că nu ar trebui să vă faceţi griji că se vor plânge vecinii. Ne-ar lăsa să stăm până târziu. Nu era ieftin, însă nu era nici o sumă ridicolă. Dacă vreţi, o sun. în plus, nu e ca la un hotel, unde trebuie să faci rezervare cu ani înainte. Ştiţi data?
- 14 iunie? spuse Sasha ezitant.
I se părea o zi bună, cu vreme caldă şi înainte de week- endul de 4 Iulie şi planurile de vară ale oamenilor.
-Te anunţ.
O sună zece minute mai târziu, când Sasha era în drum spre spital. Ea şi Alex aveau program diferit în ziua aceea.
- S-a rezolvat, spuse Oliver. 14 iunie. Nuntă seara. A spus că puteţi să aveţi 120 de oameni. Vă ocupaţi

de catering, de flori, de orchestră şi aşa mai departe. Ea oferă sala.
Oliver îi spuse un preţ care le păru rezonabil amândurora.

- Sună perfect, zise Sasha încântată.
- Clienţilor mei le-a plăcut enorm când şi-au organizat evenimentele acolo. Unul a fost corporatist, celălalt privat — a fost bine în ambele situaţii.
- Aş vrea să fii tu cel care ne organizează nunta, spuse ea tristă.
Oliver făcea ca totul să pară atât de uşor şi avea resurse incredibile.
-Nu pot, nunţile sunt un coşmar. Nu vreau unul. Dacă mă voi căsători vreodată, mă voi duce la capela Elvis din Las Vegas.
-Asta a spus Alex ieri, mărturisi ea părând mohorâtă din nou.
- Fac rezervarea?
- Da, îi voi spune Prunellei.
Sasha o sună exact înainte să ajungă la spital şi îi spuse că găsiseră locul pentru petrecere.
- Atunci trebuie să anunţăm imediat invitaţii ca să îşi rezerve data în calendar, spuse ea imperios. Şi trebuie să vă alegeţi invitaţiile imediat. Trebuie să fie printate acum. Nu mai sunt decât patru luni până la nuntă. Practic, e mâine. Avem treabă, spuse ea sever.
- Poţi să-mi trimiţi o listă cu ce trebuie să facem? o întrebă Sasha, simţindu-se la fel de copleşită ca Alex cu o zi înainte.
- O voi face de îndată ce semnaţi contractul.
îi dăduse o copie şi solicită un avans mare, iar Sasha voia aprobarea tatălui ei, însă nu avea timp să i-l trimită.
- Mă voi ocupa de asta, spuse ea supusă.
Prunella o speria şi pe ea.
- Ne-am putea întâlni din nou la 16.30, spuse organizatoarea, pe un ton afectat.

Apartamentul 233
- Sunt în sala de naşteri până mâine. Trebuie să-i trimit tatălui meu contractul pentru a-l aproba.
- Foarte bine. Nu ai timp de pierdut, îi reaminti ea din nou Sashei care tocmai ajunsese la spital.
- Te sun în curând, promise Sasha, apoi uită de ea de îndată ce intră în Secţia de travaliu şi naşteri.
Aveau patru naşteri în aşteptare, o moaşă care îi scotea pe toţi din minţi cu cererile ei pentru pacienta sa, doi gemeni prematuri care veniseră cu ambulanţa.
- O, ce zi minunată, îi spuse ea lui Sally de la oficiul asistentelor alergând să se schimbe. Avem anestezist pe secţie?
-Nu încă, îi răspunse asistenta în timp ce Sasha trecu în fugă pe lângă ea.

- Caută doi - se pare că vom avea nevoie de ei.

Se auzeau ţipete din cele două săli. „Bun venit în lu-mea mea!“, se gândi Sasha în sinea ei. Dar era mult mai uşor decât să organizeze o nuntă. Ştia ce să facă. Nunţile erau un mister pentru ea şi nu avea o mamă care să o sfătuiască. Muriel nici măcar nu voia să discute despre asta cu ea. Două minute mai târziu, intră în prima sală de travaliu şi ajunse exact la timp pentru a-i spune mamei să împingă după ce o verifică.

- Suntem la 10. Haide, îi spuse ea mamei care plân-gea în timp ce vomita, apoi ţipă la soţul ei şi refuză să împingă. Vreau să îţi văd băieţelul, tu nu? o întrebă Sasha zâmbindu-i calmă, iar tânăra încuviinţă din cap, apoi începu să împingă furioasă, ţipând.

Nu dorise anestezie epidurală, hotărâse să nască natural, iar acum era prea târziu şi trebuia să suporte chinurile, iar Sasha îşi dădea seama că era un copil mare. Nu avea să fie uşor.

-Trebuie să mai împingem o dată... încă o dată... îi spuse femeii care se zbătea în chinurile naşterii. încă o dată... încă o dată. Te descurci minunat. Ii zâmbi, iar femeia continuă să ţipe şi vomită din nou. Era o naştere dificilă, pe care Sasha ştia că femeia

şi-o va aminti mereu, şi ar fi fost mult mai uşor cu epi- durala, dar trebuia să se descurce cu ce aveau, un bebe- luş mare, o mamă care plângea şi nici un medicament. Mai împinse vreo oră şi, în cele din urmă, copilul apăru, îi alunecă în mâini, şi Sasha îl întoarse. Mama plângea şi râdea deopotrivă. Agonia se încheiase în minutul în care ieşise bebeluşul.

- Bravo, mămico! o lăudă Sasha.

Se pricepea atât de bine la ceea ce făcea şi îi plăcea foarte mult. Era un sentiment minunat să ştie că însem- na ceva pentru oameni. O jumătate de oră mai târziu, după ce o cusu pe femeie, Sasha ieşi din sala de naşteri şi trecu grăbită pe lângă oficiul asistentelor, iar Sally

° strigă.„

- Te-a sunat de trei ori o femeie pe nume Frunella, spuse ea, iar Sasha se opri nevenindu-i să creadă.

-Glumeşti?

- Mba spus că trebuie să dau de tine imediat, dar bam zis că eşti în mijlocul unei naşteri. Era urgent?

- Nu, nu era. Este cea care îmi organizează nunta. Poate să aştepte.

Sally râse, iar Sasha dispăru în următoarea sală, exact când paramedicii o aduseră pe targă pe femeia care avea gemeni la 34 de săptămâni. Trebuiră

să-l che-me pe unul dintre doctori, căci Sasha nu putea să fie peste tot în acelaşi timp. Paramedicii îi predară pacien-ta şi îi urară noroc.
Era una din acele zile nebune, cu naşteri toată ziua. Sasha rămase la spital până la miezul nopţii, iar Alex era la apartament când ea ajunse acolo aproape la l-00. Dormea în patul ei şi se răsuci somnoros, privind-o, când o auzi intrând.
- Prunella e furioasă pe tine. Nu ai sunat-o, spuse el adormit.
- Zău? Am fost ocupată.
Capela lui Elvis părea o opţiune din ce în ce mai bună pe zi ce trecea. Sasha îşi scoase uniforma de medic,

aruncă saboţii şi se strecură în pat alături de el, şi, cinci minute mai târziu, dormeau amândoi. Prunella putea să aştepte.
capitolul 19
Claire şi mama ei se îmbarcară intr-un avion care zbura spre Milano, de pe aeroportul JFK, de Valentine's Day. Lui Claire i se părea potrivit să petreacă ziua aceea cu mama ei în acest an şi erau încântate amândouă de călătorie. Zburau la clasa economic pentru a cheltui mai puţini bani, însă nici măcar asta nu le putea strica buna dispoziţie. Avionul era plin de italieni nerăbdători să ajungă acasă şi, în timp ce asculta conversaţiile din jurul ei, ale celor de lângă ea sau ale celor care strigau la prietenii aflaţi în rândurile din spate, Claire îşi aminti de luxul opulent din avionul lui George, de călătoriile pe care le făcuseră împreună şi de cât de bine se distraseră. Insă uite unde ajunsese acum şi cine se dovedise a fi. Era încă greu de crezut. Mai întâi şocul faptului că o părăsise, apoi descoperirea infracţiunilor pe care acesta le comisese. Era un om fără inimă sau conştiinţă, un sociopat perfect.
Claire şi-l alungă din minte şi se concentră la ce fă-ceau şi la destinaţia spre care se îndreptau. îşi luase laptopul cu ea pentru a-i arăta mamei ultimele schiţe. Aveau foarte multe de făcut pentru a-şi lansa afacerea, iar colegele ei de apartament fuseseră răbdătoare cu livrarea mostrelor de culori, a celor de piele şi a ma- terialor şi uneltelor de care aveau nevoie pentru a le arăta în cele din urmă clienţilor. Găsiră un avocat care le ajută să înfiinţeze firma. Prima expoziţie comercială la care aveau să participe era în Las Vegas, ceea ce li se părea amuzant amândurora. însă nu mai mult decât călătoria la Milano.

Parabiago se afla în ceea ce era cunoscut drept „ţinutul pantofilor11 din Italia, unde se găseau cele mai bune fabrici. Cele două stăteau în Milano, la mai puţin de o oră distanţă, la un mic hotel lângă Via Montenapoleone, unde se aflau cele mai bune magazine şi unde intenţionau să meargă după ce terminau întâlnirile. Milano era Mecca lumii modei, iar Sarah nu mai fusese niciodată acolo. Oraşul era cunoscut nu doar pentru brandurile importante care proveneau de aici, cum ar fi Prada şi Gucci, ci şi pentru blănurile fabuloase. Claire ardea de nerăbdare să meargă la cumpărături, dar încerca să păstreze banii pentru afacere. Mama ei fusese generoasă, dar Claire voia să contribuie şi ea. Fură de acord să meargă o zi la cumpărături înainte de a pleca.
Lui Sarah îi plăceau mult modelele pe care i le arătase Claire pe computer. Erau sofisticate şi elegante, în culori neutre simple, şi ar fi fost un plus de valoare în orice garderobă. Mai erau vreo şase perechi de pantofi mai excentrici şi jucăuşi, la care Claire spera că nu va rezista nici o femeie. Existau două perechi de pantofi simpli, de seară, foarte eleganţi şi trei perechi de pantofi fără toc drăguţi. Şi, în cele din urmă, Claire voia să facă şi cizme. Dacă produceau toate desenele pe care le aduseseră cu ele, vor avea douăzeci de stiluri diferite în prima linie, în funcţie de comenzile pe care le primeau la expoziţia comercială, aveau să-şi dea seama ce doreau magazinele de la ele pentru a suplimenta brandurile pe care le aveau deja. Şi, după ce ajungeau la fabrică, vor trebui să aleagă calitatea pielii şi culorile pentru fiecare stil. Exista o mare diversitate la nivelul calităţii şi al preţurilor posibile şi aveau de luat multe decizii cu bugetul lor limitat. Dar, datorită mamei ei, aveau suficientă mână liberă, mult mai mult decât avusese Claire când lucra pentru Walter Adams. în sfârşit avea şansa să conceapă pantofii pe care şi-i dorea. îi era foarte recunoscătoare mamei sale pentru şansa pe care i-o dădea.
Apartamentul
237
Stătură de vorbă în timpul prânzului din avion, Sarah se uită la un film, iar Claire răsfoi numerele din Women’s Wear Daily. Rămăsese în urmă în ultima vreme, în timp ce lucra la colecţie, şi voia să vadă prezentările de modă din sezonul de toamnă, de la Săptămâna Modei din New York, pentru a se asigura că se îndrepta în direcţia potrivită cu designul pantofilor ei. Avea multe de inclus în planurile lor. Realizarea pantofilor şi materialele pe care le vor folosi erau şi ele importante. După ce citi ziarele pe care le luase cu ea, Claire adormi şi se trezi când aterizau la Milano.
Malpensa, aeroportul din Milano, era renumit pentru haosul care domnea acolo, întârzierile mari şi numărul exagerat de mare de furturi. Cele două

avură nevoie de o oră ca să îşi ridice bagajele şi în cele din urmă urcară într-un taxi spre hotel, care era mic, simplu şi curat. Era tot ce aveau nevoie şi merseră la o plimbare pentru a arunca o privire în jur. Nu era un oraş frumos, dar era centrul lumii modei.
Luară cina la o mică trattoria, şi Claire observă că localnicii o admirau atât pe ea, cât şi pe mama ei şi pre-supuneau că erau prietene. Vârsta nu conta în Italia. Sarah era încă o femeie frumoasă, iar bărbaţii o priveau la fel de mult ca pe Claire, iar ea părea să se bucure de atenţia primită. Chiar şi atunci când nu intenţionau să curteze femeile, italienii le arătau limpede că le găseau atrăgătoare. Se simţiră foarte bine amândouă, iar Claire fu şi mai atentă a doua zi când se îmbrăcă. Le plăcea atunci când ştiau că cineva le observa, chiar dacă era un străin, care le arunca o privire pasageră şi o umbră de zâmbet, în timp ce trecea pe lângă ele.
A doua zi luară o maşină cu şofer şi merseră în oraşul Parabiago. Erau trei fabrici care puteau fi opţiuni bune pentru ele, în opinia lui Claire, şi una era cea pe care o folosea Walter Adams. Aveau întâlniri la toate trei. Şi, la 10.00 în dimineaţa aceea, se apucară de treabă. Prima

fabrică la care merseră era cea la care fusese de câteva ori cu Walter, şi cei de acolo îşi aminteau de ea. Claire ştia că era una dintre cele mai de încredere şi respectate fabrici din Italia. Lucrau foarte bine şi se ocupau de producţie pentru câteva branduri importante din State şi din toată Europa. Claire se gândi că era o opţiune bună şi că s-ar putea să o folosească, dar voia totodată să le vadă şi pe celelalte pentru a face o comparaţie. Era cea mai importantă decizie pe care aveau s-o ia.
La 11.00 ajunseră la o fabrică mai mică şi mai artizanală. Mulţi dintre pantofii lor erau făcuţi de mână. Erau frumoşi, cu elemente uimitor de sofisticate şi detalii delicate, dar lui Claire i se păru că erau prea înzorzonaţi pentru modelele ei şi probabil nu îndeajuns de rezistenţi pentru clienţii lor. Punctul lor forte erau pantofii de seară, şi turul atelierelor de lucru fu fascinant, iar preţurile proporţional mai ridicate, din cauza orelor de muncă manuală pe care le investeau în ceea ce făceau. Produceau pantofi pentru două mari case de modă din Paris, iar fondatorul companiei făcuse, cu secole în urmă, pantofi pentru Maria Antoaneta şi toate reginele Italiei. Cei care lucrau acolo erau extrem de mândri de asta. Lui Claire îi plăcu turul, dar nu simţi că erau potriviţi pentru ele. Aveau nevoie de ceva mai tineresc şi mai contemporan, care să reprezinte mai bine clientul spre care voia să ţintească. Cea de-a treia fabrică era uimitor de modernă şi avea ateliere impresionante, în care erau expuse produsele lor actuale şi vechi. Făcuseră

pantofi pentru aproape toate brandurile de lux populare şi câteva linii secundare, la preţul lor. Fabrica era deţinută de Biagio Machiolini şi de cei doi fii ai săi şi, ca şi celelalte, era o afacere de familie de generaţii întregi. Erau veri cu proprietarii celei de-a doua fabrici pe care o văzuseră. Totul era modern, nou şi incitant, şi al doilea fiu al pro-prietarului, Cezare, era entuziasmat de noul lor brand şi de schiţele lui Claire. Ii arătă tot ce făcuse, îi explică

viziunea ei şi stătură de vorbă două ore, apoi tatăl şi fratele său Roberto li se alăturară şi le invitară pe Claire şi pe Sarah la prânz şi la un tur mai amănunţit. Plecară de la fabrică la 16.00, după ce sosiseră la prânz. Se aflau în Parabiago de la 10.00 dimineaţa, iar preţurile oferite, cu o reducere pentru primul an pentru a le ajuta să se lanseze, aveau să le fie de mare folos. Claire avea o copie a contractului în servietă, scris în engleză, astfel încât ea şi mama ei să-l analizeze la hotel şi să-l trimită prin e-mail avocatului lor de la New York. Claire era fa-miliarizată cu contractele, căci se ocupase de ele la Walter şi ştia la ce să se aştepte. Şi, când îl citi cu grijă în camera de la hotel, nu descoperi surprize, era exact ce spuseseră patronii. Toate trei fabricile aveau reputaţii excelente, şi Claire ştia că vor fi pe mâini bune, indiferent cu care ar lucra. Era o chestiune de alegere şi de preferinţe şi de un oarecare grad de potrivire, pentru că aveau să lucreze împreună îndeaproape, iar fabrica va trebui să răspundă prompt nevoilor şi solicitărilor lor.

- Ce crezi, mamă? o întrebă Claire, stând întinsă în pat şi lăsând contractul jos.

Avuseseră o zi grozavă şi aflaseră amândouă o mulţime despre subtilităţile afacerii. Era imposibil să nu fii impresionat de istoria din spatele fiecărei afaceri şi de măiestria celor de la fiecare fabrică.

- Cred că tu ar trebui să iei decizia, spuse Sarah sinceră. Ştii mai multe decât mine despre asta, adăugă ea cu modestie.

Respectul pentru fiica ei era şi mai mare acum, după ce o văzuse la întâlnirile pe care le avuseseră toată ziua. Ştia ce face şi era un designer foarte talentat.

Examinară toate cele trei opţiuni, iar Claire voia să îi permită să aibă un cuvânt de spus, pentru că era singu-rul investitor, însă ea prefera a treia fabrică, fără îndoia-lă, iar mama ei fu de aceeaşi părere.

- Iar tatăl este foarte chipeş, spuse Sarah cu un licăr în ochi.

- La fel şi fiii, adăugă Claire.

Cezare şi Roberto aveau amândoi în jur de 40 de ani şi fuseseră amuzanţi la prânz. Familiei Machiolini îi plăcea ideea unei echipe alcătuite din mamă şi fiică, care puseseră bazele unei afaceri, intr-o bună tradiţie europeană, deşi afacerea lor fusese în familie de generaţii întregi.

în seara aceea, cele două femei luară iarăşi cina la un restaurant din apropiere şi reveniră la fabrică a doua zi pentru a stabili ultimele detalii. Primiseră veşti de la avocat, care le dădu aprobarea. Claire şi Sarah semnară contractul împreună şi îşi strânseră mâinile cu toţii. Cezare fu de acord să le livreze toate cele douăzeci de prototipuri înainte de 1 aprilie. Nu mai erau decât şase săptămâni, dar familia Machiolini avea o fabrică mare şi eficientă şi le asigură că vor putea respecta cu uşurinţă termenul-limită şi vor putea face modificări ulterioare, după probe. Claire îşi dădu seama că va avea nevoie de un model cu mărimea 37 în Europa, ceea ce însemna 6,5-7 în State. Putea să folosească pe oricine cu picioare normale, având nevoie de o părere cu privire la confort şi siguranţă. Talpa trebuia să fie arcuită perfect, tocurile trebuiau să susţină piciorul în mod adecvat şi partea din faţă trebuia să fie suficient de înaltă încât să fie comodă, fără a fi prea bombată. Dar, având în vedere cât de seri-oşi erau în producţie, nu se aştepta să aibă probleme. Povara cădea pe umerii ei, căci acum trebuia să creeze pantofi de damă la un preţ potrivit, pentru piaţa adecvată şi să îi vândă prin intermediul magazinelor potrivite. Expoziţia comercială din Las Vegas avea să fie foarte importantă pentru ele şi oferea feedbackul de care aveau nevoie. Era posibil să decidă să nu mai producă unele dintre modele dacă angrosiştii credeau că nu sunt practice, au o piaţă prea limitată sau un preţ prea mare.

Claire avea să încerce să menţină nişte modele simple, astfel încât costurile de producţie să nu înghită profitu-rile. Trebuia să se gândească la multe lucruri şi le transmise digital celor din familia Machiolini toate desenele după care să lucreze.

După un pahar de vin, se despărţiră prieteni şi cele două femei refuzară încă un prânz. Voiau să aibă timp de cumpărături înainte de a pleca a doua zi. Trebuiau să se întoarcă la New York şi să se apuce de toate planurile viitoare. Şi, în mod ironic, în seara aceea Claire primi un e-mail de la biroul de resurse umane al firmei Jimmy Choo. Răspundeau CV-ului pe care îl trimisese şi voiau să se întâlnească. II trimisese cu trei luni în urmă, iar acum viaţa ei o luase în altă direcţie. Cu trei luni în urmă, nu ar fi stat pe

gânduri, dar acum era prea târziu. Claire le mulţumi şi le spuse că era deja implicată în alt proiect. Era amuzant cum funcţionau lucrurile în viaţă.
Pe drumul spre New York, Claire se concentră asu-pra schiţelor ei. îşi cumpărase o jachetă frumoasă de la Prada, trei perechi de pantofi de la un magazin de care nu auzise niciodată, care erau irezistibil de sexy, dar cam exageraţi pentru linia ei şi o rochie albă din bum-bac, pe care s-o poarte în vara aceea. Sarah îşi cumpă-rase un pulover, nişte pantaloni frumos croiţi şi o fustă de la Prada. Dar, mai important, călătoria fusese un succes extraordinar pentru noua lor afacere. Claire Kelly Designs demarase şi funcţiona, iar familia Machiolini avea să îi transforme visurile în ceva palpabil. Claire era atât de entuziasmată că nu-şi mai încăpea în piele. Observă că mama ei primise un mesaj de îndată ce aterizară la JFK.
- De la cine era?
Claire se întrebă dacă era de la Biagio Machiolini, care fusese cucerit de mama ei şi era doar puţin mai

în vârstă decât ea, deşi avea o soţie şi şase copii, ceea ce nu îl împiedicase să flirteze.
- De la tatăl tău, răspunse Sarah sfioasă. Ii este dor de mine. întreba cum a fost în Italia. I-am spus că a mers bine şi că ne-am distrat de minune. Era încă şocat că soţia sa o ajuta pe fiica lor în afaceri şi că era capabilă să o facă. începea să îşi dea seama că existau multe lucruri pe care nu le ştia despre ea. Iar absenţa ei îi arătase cât de importantă era pentru el şi îi demonstra că fusese convins multă vreme că va fi mereu lângă el.
- Este bine? întrebă Claire prudentă.
Lua foarte rar legătura cu tatăl ei. Nu prea aveau ce să-şi spună.
- Sper, spuse Sarah încet şi schimbă subiectul, în timp ce se duceau să-şi recupereze bagajele.
Sarah fusese la fel de neobosită ca fiica ei în călătorie şi era nerăbdătoare să se apuce de lucru. în câteva luni, Claire voia să angajeze pe cineva care să le ajute, poate pentru târgul de la Las Vegas, dar nu aveau încă nevoie de ajutor. Erau mai mult decât dispuse să facă toată treaba, fiind chiar gata să ridice şi chestiile grele, cum se întâmplă când ajunseră mostrele. Amândouă erau muncitoare şi aveau multă energie. în taxi, în drum spre Hell's Kitchen, purtară discuţii animate, făcând schimb de idei. Fuseseră plecate patru zile şi parcă trecuse o lună, însă afacerea lor pornise cu dreptul.
La sfârşitul lui februarie, când era în tura de noapte, locotenentul O'Rourke o sună pe Sasha la spital. Mesajul spunea că era urgent, şi ea se temu că i se

întâmplase ceva Valentinei. Nu mai vorbiseră şi nu se mai văzuseră de două luni, ceea ce era o premieră în viaţa lor. Chiar şi atunci când călătoreau sau când Sasha fusese la facultate, nu treceau niciodată mai mult de câteva zile fără

să vorbească. Tăcerea fusese dură şi dureroasă pentru amândouă.
Cu mâna tremurătoare, Sasha îl sună pe locotenent şi aşteptă cu sufletul la gură să audă ce avea să-i spună. Ca de obicei, acesta fu direct.
- L-am prins. Se pare că Jean-Pierre a înşelat pe cineva în afacerile cu arme, a plecat cu un comision mai mare decât conveniseră şi le-a livrat marfă de mâna a doua. Trebuia să plătească. Aşa că l-au omorât. Datorită unuia din informatorii noştri, l-am prins pe cel care a făcut-o, iar francezii au pus mâna pe cel care a dat ordinul. Nu vor să-l extrădeze, dar îl vor judeca în Franţa. Ucigaşul e la noi. E în arest şi îl ţinem aici. Nu cred că au urmărit-o vreo clipă pe sora ta. Dar nu aveam de unde să ştim. Trebuia să fim siguri, pentru amândouă. Ii dăm drumul, iar dumneavoastră puteţi renunţa la noua înfăţişare.
Mai important, erau în siguranţă acum.
- Le spun băieţilor mei să plece dacă vreţi.
Sasha se obişnuise cu ei. Erau opt bărbaţi care o pro-tejau, prin rotaţie. Erau drăguţi cu toată lumea la apar-tament, ajutau ori de câte ori puteau şi erau prietenoşi cu asistentele la spital.
- Ne vor lipsi, spuse Sasha amabilă, iar el râse.
- Şi sora dumneavoastră nouă. Dar asta este cu totul altă poveste. E o mare figură, comentă el, iar Sasha se întrebă ce mai făcuse.
„O mare figură" era un eufemism, după cum ştia prea bine.
Comportamentul ei prostesc şi alegerile periculoase îi băgaseră în tot haosul acela, periclitându-le vieţile în ultimele două luni. Sasha îi mulţumi şi îl sună pe Alex la spital imediat după ce închise.
- L-au prins pe ucigaş, spuse ea, oftând sonor, iar Alex închise ochii uşurat.

Nu mai fusese atât de stresat în viaţa lui, de-atâtea griji pentru ea. Nici măcar poliţiştii sub acoperire care o însoţeau non-stop nu îl linişteau complet.
- Slavă Domnului!
Zece minute mai târziu, cei doi bărbaţi care fuseseră de serviciu în seara aceea veniră să-şi ia rămas-bun de la ea. Locotenentul O'Rourke îi sunase deja şi le spusese că erau liberi. Sasha le mulţumi şi îi îmbrăţişă pe amândoi

şi aceştia plecară. Coşmarul se terminase, la fel de repede pe cât începuse. Sasha le trimise părinţilor un mesaj pentru a le povesti. După aceea, era alegerea Valentinei dacă îi contacta sau nu, dacă îşi cerea scuze pentru grijile pe care le provocase tuturor. Dar probabil că nu avea să o facă, din câte o cunoştea pe sora ei.
Valentina nu-şi cerea niciodată scuze pentru nimic.
Dar, dacă se mai întâlnea vreodată cu cineva dubios, Sasha avea să-i spună că nu o mai putea vedea. Luase această decizie în ultimele două luni. Era corect şi faţă de ea, şi faţă de Alex. Văzuse cât de mult suferise. Nu le spusese nimic părinţilor lui, ca să nu-i îngrijoreze, dar îi era greu şi lui, pentru că erau apropiaţi şi ar fi fost speriaţi din cauza lui şi a Sashei, întrebându-se în ce se băgase. Nimeni din familia lor nu mai avusese de-a face cu vreun traficant de arme nucleare sau cu vreun ucigaş. De data asta, Valentina întrecuse toate limitele - se mai apropiase de prăpastie, însă nu atât de mult. O pusese în pericol fără să vrea şi pe sora ei vitregă, deşi Sasha era sigură că nu se gândise niciodată la această posibilitate când începuse să se vadă cu Jean-Pierre şi închisese ochii la ce făcea. Era evident că ducea un stil de viaţă periculos. Dar Valentinei îi plăcea acel lux pe care îl implica asta. Iar Sashei i se păru interesant că cei doi bărbaţi fabulos de bogaţi şi extrem de generoşi cu care intraseră în contact recent, Jean-Pierre şi George, erau infractori la nivel înalt. Era recunoscătoare şi fericită cu Alex, la o scară mult mai umană. Dacă Valentina ar fi dorit o viaţă

decentă, ar fi găsit pe cineva ca el, însă ştia că un astfel de bărbat i s-ar părea plictisitor.
In cariera ei de top-model, Valentina dezvoltase gusturi şi obiceiuri periculoase şi legături dăunătoare. Nu toată lumea o folosea în acel scop, însă ea, da. Era un preţ scump pe care îl plătea pentru senzaţii tari, costisitoare. Şi armata de bodyguarzi şi huligani înarmaţi a lui Jean-Pierre ar fi trebuit să o avertizeze cu ce se ocu-pa acesta.
In seara aceea, Sasha se întoarse acasă de la spital cu Alex şi vorbiră despre asta. Erau amândoi afectaţi de experienţă şi uşuraţi că drama se sfârşise. Când o sună pe Valentina dimineaţa, Sashei îi dădură lacrimile auzind-o. în ciuda necazurilor pe care aceasta le pricinuise, pentru toată lumea şi mai ales pentru sora ei, erau în continuare gemene şi între ele exista o legătură indestructibilă.
- Mi-a fost foarte dor de tine, şopti Sasha la telefon, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Am fost cu toţii foarte îngrijoraţi pentru tine.

-Şi eu, spuse Valentina cu neruşinare. La dracu', m-au dus la o mănăstire în Arizona. Nici măcar la un ranch cu băieţi drăguţi, în afară de poliţiştii pe care i-au trimis cu mine. O mănăstire cu preoţi şi călugăriţe. A trebuit să port o rasă călugărească şi să lucrez în grădi-na de legume. In unele zile îmi părea rău că tipul ăla nu m-a împuşcat.
Cum era de aşteptat, nu spuse nici un cuvânt despre Sasha şi despre necazurile pe care i le pricinuise.
- Mi-ar plăcea mult să te văd într-o rasă călugărească, zise Sasha, râse şi îşi şterse lacrimile de pe faţă.
- Nu conta pe asta. în plus, trebuie să o înapoiez când plec. Cei de aici cred că este magică sau ceva de genul ăsta.
- Probabil că nu vor să o transformi într-o minijupă şi să o porţi fără lenjerie intimă şi cu tocuri.

Sora ei geamănă era capabilă de aşa ceva, şi o ştiau amândouă.
- Aş vrea să mă fi gândit la asta. Sandalele pe care le-am purtat mi-au făcut bătături şi băşici. Picioarele mele sunt terminate.
Era tot ce putea spune după două luni în care stătuse ascunsă pentru a nu fi găsită de ucigaşi, dar părea bine- dispusă şi era încântată că se întorcea la New York.
-Vin astăzi cu avionul, spuse nonşalant, ca şi când s-ar fi întors de la o şedinţă foto pentru revista Vogue.
- De-abia aştept să te văd, spuse Sasha din suflet. A fost greu să nu te pot suna.
- Ştiu. Şi pentru mine, recunoscu Valentina. Lucrezi astăzi?
- Nu până diseară.
Mai vorbiră câteva minute, apoi închiseră.
în după-amiaza aceea, Claire şi mama ei se uitau pe foile de calcul pe canapea. Abby îşi pregătea bagajul în camera ei, ceea ce făcea de săptămâni întregi când nu scria. Charlie stătea în bătaia soarelui lângă fereastră, iar Morgan tocmai sosise de la cumpărături când auziră soneria, iar Sasha deschise şi o îmbrăţişă pe Valentina în toată splendoarea ei, cu o fustă de piele scurtă şi neagră, pulover roşu şi cizme până la coapse şi tocuri cui. Săriră una în braţele celeilalte, strângându-se cu putere, apoi Valentina ţipă privindu-şi sora geamănă.
- Ce s-a întâmplat cu părul tău?
Era încă scurt şi şaten-închis.
- Tu eşti de vină. Au trebuit să-mi schimbe înfăţişa-rea, spuse Sasha.

Era prima zi în care nu purta lentilele de contact al-bastre, de două luni încoace, pe care le aruncase.
- Asta da, sacrificiu. Probabil că Alex mă urăşte. Arăţi ca dracu' brunetă, zise Valentina şi zâmbi larg.
- Mulţumesc.
Apartamentul
247
Atunci observă că în spatele ei stătea un bărbat, care părea stânjenit. Era un tip puternic, chipeş, cu umeri laţi şi figură tânără. Purta un tricou alb, blugi, cizme de cowboy tocite şi o geacă subţire de fâş, pe care scria NYPD. Sub ea se vedea o umflătură suspectă, iar Sasha îşi dădu seama acum că era un toc de umăr pentru pis-tol, pe care sperase să nu-l mai vadă vreodată.
-Mai ai nevoie de protecţie? întrebă ea aproape şoptit.
Locotenentul O'Rourke spusese că s-a terminat totul, însă Valentina încă era însoţită de un poliţist.
- O fată are întotdeauna nevoie de protecţie, zâmbi ea sfioasă peste umăr. El este Bert. A fost în misiune în Arizona, deghizat în preot. Arătam foarte drăguţi împreună, preot şi călugăriţă.
Râse, iar el zâmbi plin de adoraţie spre ea, apoi înclină din cap spre Sasha. Părea cu şase sau şapte ani mai mic decât sora ei. Şi, dintr-odată, Sasha îşi dădu seama ce căuta acolo. Valentina îl adusese acasă ca trofeu de război. Privindu-1, Sasha îşi aminti comentariul critic al locotenentului despre sora ei, când spusese că era „o mare figură11. Acum înţelegea de ce se exprimase astfel. Valentina avea o relaţie cu unul dintre poliţişti. Sasha era sigură că nu apreciaseră asta la mănăstire. Valentina era incorigibilă. întotdeauna exista un tip, de preferinţă cu o armă. Dar măcar acesta era de partea potrivită a legii. Sasha se întrebă ce-o să facă Valentina cu el, acum că revenise în propria lume. Viaţa de top-model avea să îi scoată în cale alte tentaţii foarte curând, cu toţi acei oameni sofisticaţi pe care îi cunoştea. Tânărul ei poliţist cu tricou va rezista cam cinci minute în lumea ei. Sasha îl invită să intre şi să ia loc, iar el ezită, apoi se duse să mângâie câinele. Bărbaţii păreau să-l iubească pe Charlie - toţi bărbaţii din cameră gravitau întotdeauna spre el.
Abby ieşi din cameră, îi văzu şi o îmbrăţişă pe Valentina. Claire şi mama sa făcură acelaşi lucru. întotdeauna
248
Danielle Steel
era ciudat să o vadă - era ca şi când ar fi văzut-o pe Sasha, şi totuşi erau complet diferite, dar te aşteptai să fie aceeaşi persoană. însă deosebirea era ca de la cer la pământ.

- Bine ai revenit, spuse Abby pe un ton călduros, încercând să nu se holbeze la Bert, curioasă să afle cine era.
De fapt, era mai mare decât părea, însă nu cu mult.
- Vrei să te las singură cu fetele? o întrebă el politicos pe Valentina, schimbând o privire intimă, care explica întreaga poveste din ultimele două luni şi ce făcuse la mănăstire ca să se distreze.
Schimbase partenerii, însă nu şi jocul.
- Sigur, spuse Valentina cu nonşalanţă. Vrei să te întorci peste jumătate de oră?
El părusă fie de acord fără probleme şi făcu aşa cum îi spuse.
- Pot să scot câinele la plimbare? întrebă el, zâm-bind larg.
- I-ar plăcea la nebunie, răspunse Abby, iar câinele se ridică şi îi întinse laba lui Bert, care o scutură solemn.
-Am lucrat cu un ciobănesc german o vreme, spuse el serios, la Narcotice. Era nemaipomenit, dar a fost îm-puşcat şi a trebuit să fie eutanasiat.
- Ce noroc că noi nu ţi-am făcut asta, îi spuse Sasha surorii ei, în timp ce Abby îi dădu lesa lui Bert, iar el şi Charlie plecară.
Sasha se întoarse spre Valentina cu o expresie serioasă.
- Ce dracu' faci? Câţi ani are?
- 29. Dar arată ca un puşti. însă este adult. Foarte.
îi aruncă surorii ei o privire lascivă, şi Sasha mormăi exasperată.
- Ce vei face cu el acum? Bietul băiat va fi mâncat de viu în lumea ta.
Apartamentul
249
- M-am schimbat, spuse Valentina sfioasă. Nu vreau să mai umblu cu ticăloşi. Şi ce e mai bine decât să ieşi cu un poliţist? E un tip de treabă şi joacă în echipa care trebuie. Mă simt în siguranţă cu el.
Sashei îi părea rău să audă asta, deşi trebuia să recunoască faptul că era un progres faţă de Jean-Pierre, căci mai rău de atât nu putea să găsească.
- Ce zici de un doctor sau de un avocat?
- Da, cum ar fi tipul ăla drăguţ pentru care lucra Morgan, care va sta în închisoare în următorii o sută de ani. Nu toţi ticăloşii îşi dau arama pe faţă, îi spuse ea surorii ei mai inocente.
Sasha dusese o viaţă mai liniştită, căci aşa dorise. Şi, iniţial, şi Valentina la fel. Se pierduse undeva pe drum, când dăduse prea curând de gustul banilor, al celebrităţii şi goana spre succes.
- îmi place de Bert. Mă face fericită şi este o persoană drăguţă. Are grijă de mine. Nu este complicat. Nu-i pasă cine am fost sau de ce. Trăieşte în prezent.

- Chiar vrei să fii cu un poliţist? îşi dă demisia pen-tru tine?
Sasha spera că nu, căci Valentina l-ar părăsi cât ai clipi dacă apărea cineva mai interesant. Era sigură că sora ei geamănă avea să-i frângă inima şi posibil să-i distrugă cariera şi nu i-ar fi păsat absolut deloc. Făcea ce-i convenea, pe moment, fără să-i pese câtuşi de puţin de răul provocat. Sasha îşi iubea sora, dar ştia cât de egoistă era. Era narcisistă până în măduva oaselor.
- Nu-mi pasă cu ce se ocupă. E drăguţ cu mine, spuse ea simplu.
- Şi este sărac, îi reaminti Sasha. Nu-ţi plac bărbaţii săraci.
Acesta era alt aspect al problemei. Valentina dădea bir cu fugiţii pentru bani de fiecare dată, şi majoritatea bărbaţilor pe care îi întâlnea, care aveau grămezi de bani, erau dubioşi sau periculoşi. Iar el nu era astfel.

- Am eu pentru amândoi, spuse Valentina relaxată, apoi se aşează lângă Claire şi mama ei.
Abby se întorsese în camera ei să împacheteze.
- Ce puneţi la cale? întrebă Valentina.
- Ne-am înfiinţat o firmă de pantofi, răspunse Claire. Mama a venit să mă ajute şi locuieşte aici acum. Iar Abby se mută în Los Angeles să lucreze la un film, pentru un an.
- Este o schimbare mare.
Valentina părea surprinsă. Distribuţia personajelor de la mansardă fusese aceeaşi de-a lungul anilor. Era şocant când te gândeai că una dintre ele pleca, apoi Valentina îşi dădu seama că va pleca şi sora ei după ce se va căsători.
- Cum merge cu nunta? întrebă ea.
- Este în iunie. în New York. Eşti domnişoară de onoare, o informă Sasha. La fel şi fetele. Pe 14 iunie. Ai face bine să fii acolo, spuse sora ei pe un ton serios.
- Pot să vin cu Bert? întrebă Valentina inocentă.
- Dacă va mai fi în preajmă până atunci, ceea ce mă îndoiesc.
Mai erau trei luni şi jumătate până atunci, vreme în-delungată pentru ca sora ei să rămână cu acelaşi tip.
- Vom vedea, spuse Valentina vag.
Atunci se întoarse Bert cu Charlie şi o sărută uşor când intră.
- Grozav câine! Ar trebui să ne luăm şi noi unul, îi spuse Valentinei, iar ea încuviinţă din cap.

Părea dispusă să facă orice pentru el. Sasha îşi aminti ca Patty Hearst1 se căsătorise cu unul din bodyguarzii ei, aşa că femeile făceau asta câteodată şi se ataşau de bărbaţii care le protejau. Poate că funcţiona. Valentina

1 Patricia Hearst (n. 1954) este nepoata lui William Hearst, un magnat de presă. în anii 1970 a fost răpită de o grupare teroristă, a decis să li se alăture pentru a supravieţui şi a fost condamnată la şapte ani de închisoare. In 1997 s-a căsătorit cu fostul ei bodyguard. (n.red.)

o sărută, apoi plecă cu Bert la apartamentul ei din Tri- beca. Jean-Pierre fusese ucis la el acasă, nu la ea, aşa că apartamentul ei era „curat". In după-amiaza aceea, Bert îşi adusese câteva lucruri şi Valentina îl invitase să se mute la ea. Misiunea lui se încheiase, însă viaţa lor împreună de-abia începea. Sasha clătină din cap când plecară, iar Claire îi zâmbi cu înţeles.

- Cel puţin are o slujbă bună şi nu va merge la închi-soare, comentă ea.

Era mai mult decât putea spune despre bărbatul de care fusese îndrăgostită, care ieşise pe cauţiune, ducând în continuare o viaţă de lux, conform paginii şase. Primea bani de undeva. Claire se întoarse la foile de calcul, iar Sasha o ajută pe Morgan să pună cumpărăturile la locul lor, gândindu-se la Valentina. Era bine că se întorsese.

La începutul lui martie, când plecă Abby, fu sfâşie-tor. Era ca şi când fetele ar fi pierdut un picior, un braţ sau o parte esenţială din fiinţa lor. Abby era o parte importantă din familia pe care şi-o alcătuiseră singure şi locuise acolo în ultimii nouă ani cu Claire. Plânseră toate şi fură deprimate zile în şir. Abby stătea cu părin-ţii ei în Los Angeles, dar plănuia să-şi cumpere apar-tamentul ei. Spuse că se va întoarce într-un an, dar nimeni nu o crezu. Avea să fie vrăjită de viaţa de la Hollywood, mai ales dacă filmul lui Josh va avea suc-ces, ceea ce părea probabil.

II luă pe Charlie cu ea, iar casa părea moartă. O săptămână mai târziu, Sasha se întoarse acasă de la spital şi o găsi pe Morgan plângând în bucătărie. Era greu de ghicit de ce plângea - avea multe motive să o facă. Slujba pe care o pierduse. Faptul că era posibil să nu mai găsească niciodată una la fel de bună - viitorul angajator ar putea să nu aibă încredere în ea şi nu era exclus să nu-şi găsească de lucru. Fusese pătată ireversibil

de acţiunile lui George, poate pentru totdeauna. Şi tu-turor le era dor de Abby.

Sasha o cuprinse în braţe şi o îmbrăţişă.

- Şi mie mi-e dor de ea.

Era ca şi când şi-ar fi pierdut sora mai mică. Chiar şi în timpul problemelor cu Ivan, fusese o prezenţă caldă şi iubitoare, care le înseninase viaţa. Şi, dat fiind că Morgan era deprimată din cauza serviciului, atmosfera din apartament fusese foarte apăsătoare. în timp ce Sasha o îmbrăţişa, Morgan scutură din cap şi suspină.
-Nu e vorba de Abby, reuşi ea să rostească.
- Vei găsi altă slujbă.
Ştia că lui Morgan îi plăcea să lucreze la restauran-tul lui Max pentru moment, dar îşi făcea griji în pri-vinţa viitorului carierei ei. Morgan clătină din cap, iar Sasha o privi, nedumerită de ce hohotea, părând de neconsolat.
-Sunt însărcinată! exclamă Morgan repede şi se prăbuşi pe un scaun din bucătărie, copleşită de durere.
- O, Dumnezeule, spuse Sasha şi se aşeză lângă ea.
Nu li se întâmplase niciodată, nici uneia dintre ele.
Erau prudente şi responsabile şi aveau un stoc nelimitat de prezervative în ambele băi, pe care le putea folosi toată lumea. Erau mature şi aveau mare grijă.
- Cum s-a întâmplat?
-Nu ştiu. Am luat antibiotic pentru o infecţie la ure-che - poate a anulat efectul anticoncepţionalelor sau am ratat vreo pastilă. Sunt în două luni, zise şi o privi tristă pe Sasha. Tocmai mi-am dat seama şi am făcut un test. Am încurcat-o. Nu mi-a venit ciclul când s-a închis firma. Am crezut că e din cauza stresului.
- I-ai spus lui Max?
Morgan clătină din cap. Era sigură că se întâmplase când fusese arestat George. Făcuseră sex mai mult decât de obicei, pentru a se linişti. Iar acum cel mai îngrozitor coşmar al ei devenise real şi rămăsese şi fără serviciu.
Apartamentul
253
- Dacă i-aş spune, ar vrea să păstrăm copilul şi ştie că nu vreau copii. Se va despărţi de mine dacă fac avort. Este irlandez şi catolic. Iubeşte copiii. Vreau să fac avort, Sash. Nici măcar nu-i pot spune. Apoi privi cu speranţă spre prietena ei. Ai vrea să o faci tu?
Morgan avea încredere totală în ea.
- Nu, dar îţi pot recomanda pe cineva care o poate face, dacă asta vrei. Insă probabil ar trebui să-i spui lui Max. Se va înfuria şi mai tare dacă va afla mai târziu şi îşi va da seama că bai minţit.
- Ştiu. Oricum ar fi, nu este bine. Şi nu îl voi păstra. Nu pot. Copiii mă îngrozesc, mereu a fost aşa. Nu am instincte materne deloc.

- S-ar putea să fii surprinsă, spuse Sasha cu blândeţe. II iubeşti, asta ajută.
Stând la masa din bucătărie, Morgan nu putu decât să plângă în timp ce Sasha o ţinea în braţe. Spuse că era cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată, iar Sa- shei îi fu milă de ea. Morgan era distrusă, iar Max îşi dădu seama singur că era însărcinată când vomită de trei ori în dimineaţa următoare. O întrebă, iar faţa ei îi spuse întreaga poveste. Nu voia să-l mintă, negând. Izbucni în lacrimi de îndată ce o întrebă.
- De ce nu mi-ai spus? o întrebă el cu un zâmbet larg, luând-o în braţe.
Era încântat.
-Nu îl vreau, spuse ea cu glas îndurerat. Mereu ţi-am spus asta. Nu vreau copii.
- Pe cei planificaţi, da, înţeleg. Dar acum s-a întâm-plat. Nu poţi să îl ignori. Este copilul nostru.
Avea lacrimi în ochi când o spuse şi era şocat de ex-presia ei. Morgan era ca un animal încolţit şi ar fi făcut orice pentru a supravieţui.
-Nu este un copil. Este o greşeală, un accident. în clipa asta este un nimic, spuse ea panicată.
- Prostii, o ştii prea bine. De când eşti însărcinată?

Părea la fel de năucit ca ea, doar că din motivul con-trar. El dorea copilul, ea nu. Era dispus să lupte pentru supravieţuirea lui, ea voia să-l omoare. Avea să se transforme într-o luptă grea.
- Două luni, răspunse ea sec. Voi face avort, rosti cu privire oţelită.
- Când?
- In curând.
- Peste cadavrul meu! Sasha se ocupă?
Ochii îi scânteiau de furie.
-A refuzat, spuse Morgan sinceră.
- Cel puţin există o fiinţă umană normală pe-aici. Vreau să ştii că, dacă faci avort, nu te voi ierta niciodată şi s-a terminat între noi.
- Ştiu, spuse ea încet.
Dar nu se răzgândi. Nu voise să se întâmple asta. Nu voise ca el să afle, căci ştia că se va termina aşa, probabil pentru totdeauna. Ştia că era adevărat când spusese că nu o va ierta niciodată. Era împotriva tuturor convingerilor lui şi îşi dorea copilul lor, întotdeauna îl dorise. Apoi Max plecă din apartament trântind uşa, şi nu petrecu noaptea cu ea. Lupta pe

care o purtau din cauza sarcinii nedorite era începutul sfârşitului, oricum ar fi fost, oricine ar fi câştigat.

capitolul 20

Războiul pricinuit de fătul din pântecele lui Morgan dură săptămâni în şir. Max refuza să doarmă la apartament şi îi spuse lui Morgan să nu vină la restaurant până nu se hotăra. în mintea lui nu era decât o singură decizie - să păstreze copilul. Nu exista altă opţiune pentru el.

Nu se mai văzură deloc, iar Morgan era sigură că îşi dorea avortul, dar încă nu făcuse o programare pentru că ştia că atunci nu îl va mai revedea niciodată pe Max.

Apartamentul

El o avertizase, şi vorbea serios, iar ea îl credea. îl iubea, însă nu şi pe copilul lui. Iar pentru el era unul şi acelaşi lucru - nu existau nuanţe de gri şi nici un motiv întemeiat pentru a face avort. Era o decizie da sau nu, de a-l păstra sau a renunţa la el. Nu putea să-l aibă şi să-l trimită înapoi. Ba chiar o rugase să păstreze copi-lul şi să îl lase pe el să-l crească, dar ea refuzase. I se părea ciudat. Nu avea să aducă un copil pe lume, apoi să renunţe la el. I se părea mai logic să pună capăt situ-aţiei înainte de a se întâmpla şi de a le distruge vieţile, însă deja se întâmplase.

Morgan încercă să îi explice din nou ce simţea, dar el refuză să o asculte. Nu voia să audă decât că se răzgândise. Ea rămăsese la hotărârea ei, dar încă nu făcuse avort.

-Trebuie să faci ceva în curând, îi spuse Sasha, nevoind să o influenţeze. Fie îl păstrezi, fie întrerupi sarcina. Te apropii de trei luni şi după aceea nu vei mai putea face avort.

- Ştiu. Simt că-l pierd şi pe el şi copilul în acelaşi timp.

Sasha nu o contrazise. Max vorbise cu ea şi era vehement, nu doar moral sau religios, ci pentru că o iubea pe Morgan şi îşi dorise mereu să aibă un copil împreună. Şi se gândi că era singura lui şansă - Morgan nu va mai permite să se întâmple asta vreodată. Sasha credea că el avea dreptate în privinţa asta. Era o traumă imensă pentru ea.

Trei săptămâni, Morgan stătuse în apartament spe-rând că Max se va răzgândi, dar el refuza să vorbească cu ea. Nu îi răspunse la nici unul din e-mailurile sau mesajele trimise, în care încercase să-i explice poziţia ei.

- E un mare dobitoc, îi spuse ea Sashei.
- E de neînduplecat, fără îndoială. Cei mai mulţi bărbaţi nu vor un copil. El vrea.

- Preferă să mă piardă pe mine mai degrabă decât copilul, adăugă Morgan. Max sunase chiar şi un avocat şi se interesase cu privire la o hotărâre judecătorească, pentru a o opri, căci era şi copilul său, dar era corpul ei, iar tribunalul respecta asta şi refuza să se amestece. Era dreptul ei să aleagă. Max era foarte supărat şi îi era dor de ea. Dar refuza să dea înapoi. Spusese clar că, dacă avorta, relaţia lor se încheia.

între timp, Morgan devenise foarte emotivă şi plân-gea tot timpul. Mai avea câteva zile pentru a se decide, iar Sasha se duse cu ea la doctor pentru a o susţine când avea să ia hotărârea finală. Ştiind că îl va pierde pe Max dacă avorta, avea ezitări. Dar îl voia pe el, nu copilul.

Când merse la doctor, i se făcu o ecografie color şi 3D şi copilul era sănătos. Avea inima puternică şi totul era perfect. Morgan plânse şi mai tare după ce îl văzu şi vorbi cu doctoriţa despre avort. Avea de gând să sune a doua zi să facă programarea, iar medicul nu încercă să o influenţeze nicicum. O asigură că o putea programa a doua zi după-amiază, dacă aceasta era hotărârea ei.

Plânse întruna în drum spre casă. Era convinsă că bebeluşul avea să-i distrugă viaţa. îşi aminti de copilăria ei îngrozitoare, de mama ei beată şi de tatăl iresponsabil, care o înşela. Viaţa nefericită pe care o duseseră până când muriseră de tineri şi nu avuseseră nici o bucurie de pe urma copiilor lor, neoferindu-le nimic nici ei, nici fratelui ei. Nu voia să treacă printr-un asemenea coşmar, care era mult mai viu pentru ea decât bebeluşul văzut la ecografia 3D.

Când ajunse la apartament, se duse la culcare, după ce vomită din nou. Se simţea rău tot timpul; Sasha credea că era din cauză că nu mânca şi că era atât de supărată, ceea ce înrăutăţea lucrurile. Trecuse prin multe în ultimele trei luni, după ce-şi pierduse serviciul, iar acum rămăsese însărcinată fără să-şi dorească.

Sasha pleca la muncă după ce o verifica. Morgan nu făcea decât să stea în pat plângând. Sasha şi Alex discutară despre asta în seara aceea.

- Sincer, nu cred că ar trebui să păstreze copilul, îi spuse ea lui Alex. Este traumatizată. Cei care sunt atât de hotărâţi să nu aibă copii nu ar trebui să îi aibă.
- Atunci de ce nu face avort?
- Nu vrea să-l piardă pe Max, şi asta se va întâmpla dacă o face. S-a oferit să aibă grijă singur de copil dacă îl va aduce pe lume şi i-l va da, dar ea refuză.
- Pare o nebunie, spuse Alex, părându-i rău pentru amândoi.

- Este. Pentru unii oameni, nu este atât de uşor să facă un copil. Pentru alţii, este o obsesie. Sarcina poate provoca o mulţime de probleme. E nemaipomenit când e bine, simplu şi fără complicaţii, dar nu întotdeauna se întâmplă altfel.

Aceasta era una dintre cele mai complicate situaţii pe care le văzuse vreodată. Morgan era atât de disperată, sfâşiată între cele două opţiuni, încât Sasha se temea să nu fie tentată să se sinucidă. Era îngrozită, oricum s-ar fi sfârşit. Sasha încercă să îl facă pe Max să înţeleagă acest lucru când trecu pe la restaurant pentru a bea o cafea cu el la începutul săptămânii, dar el nu voia să audă. Pentru el era simplu. Năştea copilul şi rămâneau împreună sau avorta şi se despărţeau.

- Nu este uşor, îi spuse ea.
- Pentru mine, da, zise Max şi încheie conversaţia.

Termenul-limită pentru avort era următoarea zi de luni, iar în acel weekend Sasha şi Alex mergeau în Atlanta, ca să-i cunoască pe părinţii ei. Sasha nu era nerăbdătoare şi ar fi preferat să rămână acasă să îi ţină companie lui Morgan, dar nu putea anula. Nu mai aveau alt week- end liber decât peste două luni, iar nunta era peste trei, aşa că zburară la Atlanta vineri seara. Tatăl ei îi invitase să stea cu el, dar voiau să aibă puţină intimitate, pentru

a-şi trage sufletul între întâlnirile cu părinţii care se duşmăneau, aşa că stăteau la un hotel.

în seara aceea, luară cina la un restaurant care îi plăcea mamei ei. Aceasta îl examină pe Alex, ca şi când ar fi fost un teren pe care îl cumpăra şi îi puse o mie de întrebări despre părinţii lui şi mai ales despre cabinetul de avocatură al mamei sale. Căutase informaţii despre ea pe internet şi era impresionată, dar nu o recunoştea.

- Ştii că nu cred în căsătorie, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Alex, iar acesta încuviinţă din cap.

Era puţin cam intimidat de ea şi credea că era cea mai dură fiinţă umană pe care o întâlnise vreodată, bărbat sau femeie.

- Da, ştiu asta, doamnă Hartman, răspunse politicos.
- Muriel. 60% din căsătoriile de astăzi se încheie cu un divorţ, iar statisticile sunt în creştere. De ce să te oboseşti? Pierzi proprietăţi, venituri şi plăteşti pensie alimentară. Este o investiţie proastă. Ai pierde mai puţini bani jucând „21" în Las Vegas. Măcar acolo ai o şansă dacă primeşti o mână bună. Chiar dacă ai parte de o mână bună în căsătorie, lucrurile iau o întorsătură proastă, mai devreme sau mai târziu. Unul sigur ajunge să

înşele, dacă nu amândoi. Oamenii se îngraşă, îmbătrânesc sau devin plictisitori. Nu mai poţi să stai de vorbă cu partenerul. Ajungi să îl urăşti. Nu mai faci sex. Totul pare sexy şi romantic la început, dar nu durează. Şi când se întâmplă asta, îţi doreşti să nu fie aşa. Urmaţi-mi sfatul - locuiţi împreună, nu vă puneţi banii laolaltă şi nu îi irosiţi pe nuntă sau vă veţi arunca viaţa pe fereastră căsătorindu-vă. Credeţi-mă, îmi veţi mulţumi într-o zi pentru cel mai bun sfat pe care vi l-a dat cineva vreodată. Aud poveşti nefericite în fiecare zi.
- Poate pentru că poveştile bune nu ajung la urechile unui avocat de divorţuri, spuse Alex încăpăţânat. Părinţii mei au o relaţie trainică şi sunt căsătoriţi di 38 de ani.
Apartamentul
259
- Este un accident. Ca în cazul gemenilor. Nu se în-tâmplă des. Şi poate că nu ştii povestea adevărată. Mulţi părinţi o ascund.
-Nu, cred că se iubesc cu adevărat.
Şi de iubire adevărată îşi dorea să aibă parte şi el cu Sasha. Muriel Hartman nu făcu decât să ridice din umeri şi sublinie că nu credea în aşa ceva. Era o femeie atrăgătoare fizic, într-un mod dur, dar avea cea mai rea şi mai furioasă privire pe care Alex o văzuse vreodată şi riduri adânci pe faţă. Sasha încercă să plece de la restaurant cât mai repede posibil şi sugeră să ia o gustare împreună duminică înainte de zbor. Insă mama ei juca golf cu două prietene judecătoare şi nu putea să vină.
- Presupun că vă întâlniţi cu tatăl tău şi cu proasta aia de nevastă-sa mâine, spuse ea cu răceală.
- Da, aşa e, răspunse Sasha cu dinţii încleştaţi.
- Succes, adăugă ea sarcastic. Ne vedem la nuntă, i se adresă lui Alex, îşi îmbrăţişă fiica cu stângăcie, fără pic de căldură, urcă în Jaguarul ei şi dispăru.
Alex părea cât pe-aci să se prăbuşească pe trotuar.
- E o femeie foarte dură, spuse el privind spre Sasha. Cum ai crescut cu ea?
- Nu era atât de rea atunci, înainte de divorţ. Au fost nefericiţi mult timp, dar în tăcere. Apoi el a părăsit-o, iar ea s-a transformat în vrăjitoarea din povestea Vrăjitorul din Oz. Intre timp plecasem de acasă, slavă Domnului. 11 vorbea constant de rău pe tata după ce a părăsit-o. Cred că i-a rănit orgoliul. Dar după ce el a cunoscut-o pe Charlotte, femeia cu care este căsătorit acum, mama a luat-o razna. Nu l-a iertat niciodată că şi-a refăcut viaţa şi că este fericit cu altă femeie. Cu atât mai mult cu cât Charlotte este mai tânără şi frumoasă. Mama este furioasă că tata are alţi copii. Acum

urăşte pe toată lumea. Nu ştiu cum o suportă clienţii. Trebuie să îl urăşti rău de tot pe cel de care divorţezi ca să o angajezi pe ea.

îi face praf. Sora mea insistă că era cumsecade cândva. Eu nu-mi amintesc. Se înţelege mai bine cu Valentina. Eu nu o mai scot la capăt cu ea. Sasha părea epuizată, şi Alex o cuprinse pe după umeri. Este foarte diferită de părinţii tăi, nu-i aşa? Seamănă cu o familie de la o emisiune TV în comparaţie cu ai mei, care parcă ar fi desprinşi dintr-un film de groază. încerc să nu mai vin acasă. E pur şi simplu prea greu. Iar Valentina îl urăşte pe tata. Crede că a transformat-o pe mama în ceea ce este pentru că a părăsit-o şi spune că soţia lui este superficială. Este, dar îl iubeşte; e ceea ce-şi doreşte el şi chiar e drăguţă în felul ei. Nu suntem cele mai bune prietene, dar o plac. Tata a încercat să îngroape securea războiului cu mama, dar ea nu vrea.
Muriel Hartman era furioasă pe lume.
- Face ca lucrurile să fie foarte dificile, spuse Alex când se întoarseră la hotel.
Atlanta părea un oraş plăcut, dar nu avuseseră timp să-l exploreze şi Sasha nu îşi dorea decât să plece cât mai repede. Nici măcar nu îşi sună vechii prieteni. Mama ei îi răpise şi plăcerea asta.
A doua zi se întâlniră cu tatăl ei la club, pentru a lua prânzul. Steve Hartman era un bărbat chipeş şi era greu să ţi-l imaginezi cu Muriel chiar şi pentru o zi, ca să nu mai spunem timp de 26 de ani, cât fuseseră căsătoriţi înainte de a o părăsi. Nu era vreun intelectual sau vreun savant, dar era un om de afaceri inteligent, care se descurca foarte bine. Nu era atât de isteţ sau abil ca mama Sashei, dar era o persoană blândă şi prietenoasă, iar Alex îl plăcu.
După prânz merseră în Buckhead, zona rezidenţială de lux din Atlanta, unde locuia tatăl Sashei. Aveau o casă enormă, care semăna mai degrabă cu o moşie, cu un teren de tenis şi piscină de dimensiuni olimpice, iar aleea de la intrare era încadrată de copaci bătrâni şi frumoşi. Era construită în stil sudist. Pe gazon văzură
Apartamentul

o tânără încântătoare, desculţă, care zâmbea şi le făcu vioi cu mâna când se apropiară, şi două fetiţe frumoase. Steve părea extaziat când coborî din maşină, le aruncă în aer şi îşi sărută soţia. După ce Alex şi Sasha coborâră din maşina închiriată, ea întrezări o problemă la orizont, una mare. Charlotte era însărcinată din nou, lucru pe care tatăl ei nu-l pomenise, iar

Muriel avea să facă un mare scandal la nuntă, când avea să afle. Era încă o dovadă în plus a căsniciei lui fericite cu altcineva. Mama ei nu mai voise niciodată copii după gemene, iar tatăl ei îşi dorise întotdeauna să aibă mai mulţi. Acum avea. Muriel nu-l iertase niciodată că îşi refăcuse viaţa fără ea şi că era fericit.

- Felicitări, spuse Sasha după ce o îmbrăţişă pe Char- lotte, arătând spre burta ei rotundă de sub rochia drăguţă de vară. E minunat.
- Da, aşa e, spuse tatăl ei, privindu-şi soţia radios.

Ea avea 30 de ani, după cum îi spusese deja lui Alex,
cu doi ani mai mică decât Sasha, ceea ce nu dăduse tocmai bine pentru nici unul dintre ei când se căsătoriseră, ea având 23 de ani, dar nu mai conta pentru Sasha. Valentina era de părere că era dezgustător, iar acum era în aceeaşi situaţie cu Bert, care era mai tânăr decât ea, deşi nu cu atâţia ani. Intre tatăl ei şi Charlotte era o diferenţă de aproape treizeci de ani. Şi n-avea nici o importanţă, dacă pentru ei funcţiona?

- Când trebuie să naşti? întrebă Sasha, rugându-se să fie înainte de nuntă.
- In august, spuse Charlotte cu accentul ei sudist, care o enerva întotdeauna pe Valentina.

Asta însemna că avea să fie însărcinată în şapte luni la nuntă - imaginea splendorii materne la braţul tatălui său. Sasha aproape că icni auzind-o.

- Vei putea să vii la New York, la nuntă? întrebă ea cu un zâmbet fals.
- Doctorul spune că pot să călătoresc până la opt luni. Fetele mele s-au născut amândouă cu întârziere.

Sasha încuviinţă din cap, cu inima strânsă. încă un motiv de îngrijorare la nuntă. „Capelă a lui Elvis, venim", se gândi ea.

Stăteau lângă piscină, în timp ce o fată în uniformă le aduse limonadă, ceai cu gheaţă şi fursecuri cu lămâie, iar Steve îi oferi lui Alex o băutură dulce cu mentă, numită Pimm's Cup, pe care o refuză, şi bău doar limonadă, care era delicioasă. Fetiţele înotau şi stăteau de vorbă, apoi veni o bonă care le şterse cu prosopul după ce ieşiră din apă. Şi mama ei avusese ajutor pentru ea şi Valentina, în timp ce practica avocatura, dar bonele fuseseră întotdeauna alese la întâmplare - tinere din zonă, studente şi fete din străinătate care lucrau ca au pair'. Bona lui Steve şi a lui Charlotte era englezoaică şi avea pregătire de specialitate; era extrem de politicoasă, ca şi copilele care se căţărară pe Sasha numind-o sora mai mare, iar ea le tachină şi le alergă pe gazon. Erau drăguţe şi aveau o viaţă minunată. Mama lor nu

muncea şi nu o mai făcuse de când renunţase la cariera de top-model pentru a se căsători cu Steve, iar de atunci nu mai privi-se înapoi. Toată ziua mergea la cumpărături, îşi făcea manichiura, se ocupa puţin de proiecte caritabile şi lua prânzul cu prietenele.
Steve îl întrebă pe Alex despre rezidenţiat şi vorbiră până la ora cinei, apoi luară masa devreme în foişorul de pe gazon. Plecară la 20.00, iar Sasha nu îşi dorea decât să se întoarcă la New York. Nu se compara cu weekendul petrecut cu părinţii lui la Chicago, când chiar se distraseră. în familia lui Alex, aveau toţi medicina în comun, iar mama lui era cea mai drăguţă femeie pe care o întâlnise vreodată, căreia chiar părea să-i pese de felul în care se simţea Sasha.
'Termen francez care se referă la o persoană tânără care locuieşte în condiţii de egalitate cu o familie dintr-o ţară străină. Ajută la îngrijirea copiilor şi/sau treburi domestice şi primeşte un salariu rezonabil, (n.red.)

- Mulţumesc că ai avut atâta răbdare. Părinţii mei mă epuizează.
îşi lăsă capul pe tetieră, extenuată, în timp ce se întorceau la hotel cu maşina.
- Tatăl tău este de treabă, spuse el sincer.
Aveau aceeaşi părere despre mama ei şi vorbiseră despre asta cu o seară în urmă. Tatăl ei şi Charlotte păreau desprinşi dintr-un film sudist şi nu păruseră niciodată reali. Nimeni nu era niciodată obosit, murdar, dezordonat, nimeni nu înjura, nu vorbea despre probleme sau despre lucrurile de care îi păsa ei. Totul rămânea foarte superficial.
-Mama va face apoplexie la nuntă, când va vedea că Charlotte e însărcinată din nou, deşi ar fi trebuit să se obişnuiască până acum. Sunt divorţaţi de aproape opt ani. Cred că va fi furioasă până în ziua în care va muri şi oricum nu ar fi vrut să mai fie căsătorită cu el. Amândoi erau nefericiţi. Cred că a uitat.
- Poate orgoliul este de vină. Charlotte e mai tânără decât tine şi e o fată foarte drăguţă, ceea ce nu ajută deloc, spuse Alex obiectiv.
- Da, aşa este.
Sasha oftă. Era prea târziu ca să prindă un avion în seara aceea, dar găsi un zbor a doua zi dimineaţă, mai devreme, şi plecară de la hotel la 8.00, ajungând în New York la 13.00. îi venea să pupe pământul.
- Ei bine, s-a terminat, spuse ea, urcând intr-un taxi la aeroport. Nu mai trebuie să-i vedem până la nuntă. Nu dai înapoi? întrebă ea, iar Alex râse.
- Bineînţeles că nu. Doar să nu mă laşi vreodată singur cu mama ta. Mă sperie de moarte.

-Nu-ţi face griji, nu te voi lăsa. Promit. Nici tu să nu mă laşi.
El fu de acord.
Merseră la apartament să îşi lase lucrurile şi nu era nimeni acasă, nici măcar Morgan, care de-abia dacă ieşise în ultima vreme. Sasha spera că era un semn bun.

*
în momentul acela, Morgan stătea pe malul râului, gândindu-se la viaţa ei. Nu voia copilul, dar simţea că are o responsabilitate faţă de el. Nu era vina lui că rămăsese însărcinată. Luase o hotărâre. îl va păstra. Dar se despărţea de Max. Faptul că voise să o părăsească dacă nu aducea pe lume copilul îi spusese ce avea nevoie să ştie. Nu voia să fie dorită pentru copilul lor. Iar dacă nu era dispus să-i rămână alături, oricare ar fi fost decizia, nu o iubea cu adevărat. Max va primi dreptul la vizite, ba chiar copilul putea să fie sub tutela amândurora, dacă dorea, dar nu o putea avea pe ea. Stricase totul.
îi scrisese o scrisoare şi i-o pusese la poştă. Nu se mai întorcea la restaurant şi nu voia să-l mai vadă. Se terminase şi avea să îl anunţe când se va naşte copilul, în octombrie, pentru că asta era tot ce îl interesa. Apoi merse singură la o plimbare lungă.
capitolul 21
Morgan rămase la decizia pe care o luase în legătură cu Max şi copilul. El scoase un geamăt când primi scrisoarea la restaurant şi încercă să o sune, dar ea nu voia să-i răspundă. îi lăsase hainele la restaurant. Nu mai vorbiseră de patru săptămâni, de la ultimatumul lui, iar acum situaţia se schimbase. Morgan nu voia să discute cu el. Max se simţea neajutorat, căci nu putea să ia legătura cu ea. închisese uşa şi intenţiona să o lase închisă, în cele din urmă, Max o sună disperat pe Sasha.
-Trebuie să staţi de vorbă, spuse Sasha calmă.
- Crede că nu o iubesc, că iubesc doar copilul.
Ameninţarea lui că o va părăsi dacă va face avort o
supărase prea tare.
-Vreau copilul pentru că o iubesc, nu în locul ei.
- Este foarte emotivă acum, îi explică Sasha.
- Nu vrea să mă vadă.

-Nici tu nu ai vrut s-o vezi patru săptămâni.
- Voiam să o presez să îl păstreze. Nu încercam să mă despart de ea.

- Ai spus că nu te vei mai vedea cu ea niciodată dacă face avort. Acum îl păstrează şi nu vrea să te vadă ea pe tine.
- Ce pot să fac, Sash? E un dezastru.
- Ştiu. Poate să ai răbdare.
- Vreau să fiu cu ea şi să o ajut. Este copilul nostru şi o iubesc.
- Cred că toată mizeria cu slujba ei, iar acum asta i-a pus capac, spuse Sasha cu tristeţe.

La apartament, Morgan era foarte tăcută; dormea mult şi făcea plimbări lungi în fiecare zi. Fizic se simţea mai bine, dar Sasha îşi dădea seama că era deprimată. Era foarte tăcută la mesele de duminică seara, pe care le gătea Oliver acum. Era ciudat fără Abby şi Max.

Morgan decise să le spună celorlalţi despre copil mai târziu, când se va vedea sarcina. Nu era fericită şi nu voia să se prefacă. Singurul căruia îi spusese era fratele ei, iar Oliver şi Greg fură încântaţi şi promiseră să nu spună nimănui. Morgan nu avea chef să sărbătorească. Era în doliu după viaţa ei, după Max şi după cariera pierdută. Sunase o firmă de recrutări pentru o slujbă pe termen scurt, de patru sau cinci luni, dar nu se ivise nimic încă.

Puse un avocat să-l contacteze pe Max cu privire la o înţelegere legată de dreptul de vizitare şi oferta de a negocia o posibilă tutelă comună. Max crezuse că Morgan glumea când pomenise despre asta în scrisoare. Aproape că îl omora faptul că lua legătura cu el prin intermediul unui avocat. Nu se juca. In scrisoare spunea că nu ştia ce sex are copilul, nici nu voia să afle şi că îi va spune după ce se va naşte acesta. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji în timp ce citea. Morgan ieşise din viaţa lui, chiar dacă avea să fie mama copilului său.

Max vorbi şi cu Oliver, care spuse că sora lui era cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunoscuse vreodată. Oliver îi zise că era extrem de supărată şi afirmase foar-te apăsat că nu voia să stea de vorbă cu Max. Nu putea decât să aştepte până la naşterea copilului, să vadă dacă se va îndupleca atunci, dar mai erau cinci luni, o eternitate pentru el. Nici măcar nu se putea concentra la muncă, îi sărea ţandăra cu angajaţii şi, ori de câte ori gătea, ardea mâncarea. Era obsedat de Morgan şi de bebeluş. încă avea cheia de la apartament, dar nu îndrăznea să o folosească pentru a o vedea. Probabil că ar fi sunat la poliţie şi ar fi cerut să fie arestat. Max ştia acum că era capabilă de aşa ceva. Din punctul ei de vedere, Morgan considera că nu mai era cale de întors. Relaţia ei cu Max se încheiase, iar el primise mesajul clar şi răspicat.

Mostrele de pantofi ale lui Claire sosiră din Italia în prima săptămână din aprilie şi erau superbe. Ţipă de bucurie când le văzu şi dansă prin cameră împreună cu mama ei, râzând. Sosiseră exact la timp pentru expoziţia comercială din Las Vegas. Claire angajase pe cineva, care să meargă cu ele şi să lucreze o vreme în New York, după ce se întorceau, iar colegele ei de apartament aveau răbdare cu numeroasele cutii şi mostre care soseau la apartament. Cu permisiunea Sashei şi a lui Morgan, Claire transformase dormitorul lui Abby în depozit şi dormea în camera ei împreună cu mama sa. In living erau alte cutii. Angajase pe cineva care să probeze pantofii într-o după-amiază, pentru a-i testa. Acea persoană spuse că erau nemaipomeniţi şi că tocurile erau aşezate într-un unghi potrivit. Claire era entuziasmată peste măsură când se îmbarcară în avion spre Las Vegas. Stătură la MGM Grand şi petrecu cea mai mare parte a zilei la centrul pentru convenţii, cu mama sa şi Clau- dia, noua angajată. îşi aşezară mostrele frumos şi

Apartamentul

câţiva comercianţi veniră şi se uitară la ele, printre care achizitori de la câteva lanţuri mari de magazine univer- sale. Ii puseră întrebări despre stil, disponibilitate şi preţ, capacitate de livrare şi cantitate, care era o problemă pentru magazinele mari. Claire putea acoperi comenzile pentru un magazin, dar nu pentru zece filiale, până când începeau să producă pe o scară mai largă, iar acesta era doar primul sezon. Insă reacţia la modelele lor era pozitivă din partea tuturor. Reprezentanţilor departamentelor de achiziţii le plăcea marfa.

A doua zi, Claire avu cea mai mare satisfacţie. îl văzu pe Walter în cealaltă parte a încăperii, iar el se apropie de ele, încercând să fie nonşalant, în timp ce se holba la pantofii de pe masă. Claire aproape că râse şi li-l arătă Claudiei şi mamei sale. Apoi el veni drept spre ea.

-Ai cui sunt pantofii pe care-i vinzi acum? întrebă el pe un ton arţăgos, iar ea îi zâmbi, arătând spre sigla lor, cu logoul pe care îl concepuse chiar ea. Scria clar Claire Kelly Designs, şi Walter aproape că rămase cu gura căscată.

- Unde i-ai făcut? o interogă el, şocat.
- In Italia, fu singura informaţie pe care i-o dădu, apoi se întoarse spre un achizitor care venise a doua oară, de data asta pentru a face o comandă.

Şi, un minut mai târziu, Walter dispăru. La sfârşitul târgului aveau comenzi considerabile, îndeajuns cât să-şi lanseze afacerea şi să reziste de-a lungul unui sezon. Claire şi mama ei erau radioase şi bătură palma una cu cealaltă şi cu tânăra angajată. Le fusese de mare folos în timpul târgului, iar Claire

decise să o păstreze. Târgul fusese o experienţă minunată. Claire Kelly Designs se lansase pe piaţă, iar în toamnă avea să fie în unele din cele mai bune magazine universale din ţară.
-Mulţumesc, mamă, spuse Claire, în timp ce strân-geau. Nu îţi voi putea mulţumi niciodată îndeajuns.

Sarah nu făcu decât să zâmbească şi o strânse în braţe. De aceea venise la New York. Şi îi plăcea enorm că înfiinţaseră împreună o firmă, la fel şi lui Claire. Ştia că îi va fi recunoscătoare pentru totdeauna mamei sale pentru oportunitatea pe care i-o oferise.
La începutul lui mai, Morgan era însărcinată în patru luni şi nu se mai putea ascunde. încă nu îi spusese lui Claire şi nimănui altcuiva. Doar Sasha ştia, fratele ei şi partenerul acestuia. Era stânjenită că va afla mama lui Claire. Toată lumea ştia că ea şi Max se despărţiseră, dar refuza să discute detaliile sau să spună de ce. Nu mai vorbise cu Max de două luni. Până la urmă, el nu mai putu suporta şi într-o dimineaţă se aşeză pe treptele din faţa clădirii, aşteptând ca ea să iasă. Ştia că va apărea mai devreme sau mai târziu. Morgan coborî la o oră după ce el ajunse acolo, pentru a se duce la cursurile de Pilates pentru femei însărcinate. Arăta bine, era în formă şi nu se îngrăşase decât foarte puţin - doar la faţă era un pic mai împlinită.
Se sperie când îl văzu şi încercă să se întoarcă în clădire, dar el o opri.
- Morgan, este o nebunie. Vorbeşte cu mine, o im-ploră el.
Arăta ca un nebun cum stătea acolo. Nu se gândise la nimic şi la nimeni altcineva timp de două luni.
- De ce? Nu mai avem ce să ne spunem. S-a terminat, zise ea pe un ton glacial.
- Nu, de-abia începe, spuse el arătând spre burta ei. Nu trebuie să fie aşa. Nu voiam să faci avort pentru că te iubesc şi îmi doream copilul nostru.
- Nu, nu m-ai iubit. Mi-ai spus că mă vei părăsi dacă nu-l păstrez. Voiai un copil. Poţi să-l vizitezi după ce se naşte. Pe mine lasă-mă în pace.
Era categorică, furioasă şi extrem de rănită. Nu ai avut nici un pic de respect

pentru ceea ce îmi doream eu sau pentru dreptul meu de a lua hotărârea.
- Eram supărat. Nu te-aş fi părăsit.
Părea să aibă mari mustrări de conştiinţă.
-Nu ai vorbit cu mine trei săptămâni când aveam nevoie de susţinerea ta şi m-ai ameninţat că mă vei abandona.

- Am greşit. Apoi o întrebă ce se întrebase şi el timp de o lună: De ce bai păstrat?
- Mi-am dat seama că nu e bine să procedez altfel. A fost greşeala noastră, nu a copilului. Am decis să îmi asum responsabilitatea.
-Măcar eşti fericită câtuşi de puţin? întrebă el cu tristeţe.
-Nu, răspunse ea sincer. Nu îl minţise niciodată. De ce aş fi? Te-am vrut pe tine, nu copilul. Nu am avut nici- odată îndoieli în privinţa asta. Acum te-am pierdut şi am rămas cu un copil pe care nu l-am dorit.
Dar avea să facă ce trebuie. Aşa era ea. Nu era vina copilului. Era a lor.
- Nu m-ai pierdut, spuse el nefericit. Nu poţi să mă pierzi, chiar dacă nu mă mai vrei.
Ea nu răspunse, şi Max văzu că ochii i se umplură de lacrimi şi se întoarse, iar el o cuprinse în braţe.
- Îmi pare rău că am stricat lucrurile.
îşi dădu seama în clipa aceea că ar fi trebuit probabil să o lase să facă avortul. Morgan îi spusese întotdeauna că nu voia copii şi nu se răzgândise, nici măcar după ce rămăsese însărcinată.
- Îmi pare rău. A fost o greşeală îngrozitoare. Cum pot îndrepta lucrurile? o întrebă el, evident disperat.
- Nu poţi. S-a terminat între noi. Ne-am ales cu un copil pe care nu-l doream nici unul şi care nu ar fi trebuit să fie conceput.
- Presupun că mulţi copii trec prin situaţia asta ini-ţial, dar părinţii ajung să îi iubească mai târziu.

- Poate, spuse ea, dar nu era cazul ei şi nu se aştepta să i se întâmple. îşi va face datoria, dar nimeni nu o putea forţa să-şi dorească bebeluşul. Max încercase, iar situaţia se întor-sese împotriva lui. Dar Morgan luase singură hotărârea de a-l păstra. Nu îl putea învinovăţi pentru asta şi o ştia.
- Mulţumesc că ai trecut pe aici, spuse ea şi încercă să-l ocolească, coborând treptele, dar el nu vru să o lase.
Părea la fel de încăpăţânat ca ea.
-Nu plec până când nu eşti de acord ca măcar să în-cerci să faci lucrurile să funcţioneze între noi. Hai să ne mai dăm o şansă. Dacă mă urăşti, voi pleca.
-Nu te urăsc, spuse ea, obosită şi dezamăgită. Nu mai ştiu ce simt.
- Este un început, spuse el, nelăsând-o să plece. Te rog, Morgan, te rog, dă-mi încă o şansă.
Ea nu răspunse. Nu făcu decât să îl privească ţintă, apoi simţi o crampă stranie în adâncul pântecului şi se cutremură.
- Ce-a fost asta?

Max văzuse.
-Nimic, minţi ea, apoi simţi încă o crampă.
Până atunci nu mai simţise aşa ceva. Semăna cu nişte dureri menstruale puternice.
- S-a întâmplat ceva? Spune-mi adevărul.
O ţinu, iar ea tresări din nou şi se îndoi de mijloc.
-Nu ştiu. Dintr-odată, am nişte crampe foarte puternice.
- De la mâncare sau de la copil?
- Poate de la copil.
Se întoarse să o apuce din nou pe scări, iar el o urmă, îngrijorat că o supărase. Urcară, şi Morgan se duse la baie în apartament, iar când ieşi era pământie.
- Sângerez, spuse ea speriată.
- Hai să mergem la spital. Nu plec.
Apartamentul
271
Nu voia să plece şi nu îl contrazise. Se gândea că s-ar putea să piardă sarcina, ceea ce ar fi fost o soluţie simplă la problemelor lor, dar brusc nu îşi mai dorea asta.
Coborâră împreună scările şi ieşiră în stradă, iar Morgan se opri de două ori, căci o cuprinseră iarăşi crampele şi simţea umezeală. Max opri un taxi, o ajută să urce şi o ţinu de mână până la spital. Morgan o sună pe Sasha din maşină. Era de gardă şi îi spuse unde să meargă, adăugând că va veni să o vadă.
Când ajunseră la spital, Sasha îi aştepta şi o duse în- tr-o sală de consultaţii, întrebând dacă voia să o consulte altcineva, dar Morgan prefera să o facă ea. Avea încredere în Sasha mai mult decât în oricine altcineva, şi în timp ce Sasha o consultă cu blândeţe, începu să plângă.
- Se întâmplă asta pentru că nu l-am dorit, spuse ea încet. Mă pedepseşte Dumnezeu.
- Nu, nu-i aşa. Se mai întâmplă lucruri de genul ăsta. Sasha vedea că sângera, dar nu abundent. Hai să facem o ecografie să vedem ce se întâmplă, spuse ea scoţându-şi mănuşa, în timp ce Morgan nu se putea opri din plâns.
Simţea copilul mişcându-se - începuse cu doar câteva zile în urmă - şi era ciudat, ca şi când ar fi avut fluturi în stomac.
Sasha o aşeză într-un scaun cu rotile şi o împinse de-a lungul holului, iar Max le urmă îngrijorat.
- Ce se întâmplă? întrebă el.
-Nu ştim încă, răspunse Sasha.

O duseră imediat să facă ecografia, în timp ce Max aşteptă afară. Tehnicianul mişcă aparatul pe abdomenul tare al lui Morgan. Vedeau copilul pe ecran; se mişca şi părea liniştit, apoi începu să-şi sugă degetul mare. Tehnicianul spuse că părea a fi un cheag, dar unul mic.

- Se mai întâmplă uneori, explică Sasha. Poate cauza sângerare. Probabil se va resorbi de la sine. Este posibil să îl fi lovit copilul.

- E din cauza mea? Am făcut Pilates în fiecare zi ca să rămân în formă, spuse Morgan simţindu-se vinovată.
- Ar trebui să te opreşti o săptămână sau două şi să te odihneşti, pentru a lăsa cheagul să se dizolve. Nu-i va face rău copilului.

Morgan închise ochii, apoi începu să suspine.

- Am crezut că ham omorât pentru că nud doream.
- Acum cum te simţi? o întrebă Sasha cu blândeţe.
- Speriată. Dar nu vreau săd pierd.

Sasha încuviinţă, zâmbind.

- Sună bine. Vrei săd vezi pe Max? întrebă ea prudentă. Fusese mirată săd vadă împreună. Morgan încuviinţă,

iar Sasha merse după el. îi arătară imaginile pe ecranul 3D, mai mare şi mai luminos, ca să vadă mai bine. Co-pilul încă îşi sugea degetul mare când intră Max. Se uită la ecran şi izbucni în lacrimi aplecându-se să o sărute pe Morgan. „ , , , .

-Te iubesc mult. îmi pare rău că am fost dobitoc.

- Şi eu, spuse ea zâmbindu-i printre lacrimi. Nu vreau să pierd copilul.

Se simţea ca şi când ar fi trebuit să le spună tuturor, ca să nu se întâmple. Ceea ce nu era exclus, dar Sasha nu păruse îngrijorată.

-Vreţi să ştiţi ce sex are? îi întrebă ea pe amândoi, iar ei încuviinţară la unison şi râseră, ţinându-se de mână.

Max nu mai văzuse ceva mai frumos în viaţa lui în afară de femeia pe care o iubea şi de copilul din pântecul ei. Şi, în timp ce priveau, Sasha le arătă un punct de pe ecran şi zâmbi.

- Este băiat.

Max zâmbi larg şi o sărută din nou pe Morgan, iar ea îi zâmbi tandru. Păreau doi părinţi fericiţi, nu doi oameni care se despărţiseră şi nu-şi mai vorbiseră de două luni. Sasha era încântată şi ea pentru ei.

Apoi Morgan se îmbrăcă, iar Sasha spuse că putea merge acasă şi ar trebui să stea liniştită o săptămână sau două.

Apartamentul

- Nu mai face Pilates două săptămâni. Şi nici sex de împăcare 14 zile, vă rog.
Le dădu două copii cu fotografia copilului şi plecară uluiţi, după ce îi mulţumiră Sashei.
în câteva ore, totul se schimbase la 180 de grade. Max se întorsese în viaţa ei, iar ea făcuse pace cu durerea şi despărţirea temporară prin care trecuseră. Petrecură restul zilei împreună la apartament, relaxându-se, apoi el se gândi la ceva.
- Vrei să te întorci la restaurant? Registrele contabile sunt un dezastru de când ai plecat.
Zâmbea larg şi o cuprinse cu braţul, iar ea râse.
-Asta voiai, de fapt? îl tachină ea.
- Da, copilul nu este decât o atracţie secundară. Am nevoie să mă ajuţi cu statele de plată şi mărunţişul.
Iar râseră şi se sărutară. Lucrurile păreau să se înse-nineze, apoi Morgan se desprinse de el cu o expresie serioasă.
- Dar să ştii că nu mă căsătoresc cu tine. Asta strică totul. Putem să păstrăm copilul, dar nu vreau să mă căsătoresc.
- Eşti o femeie foarte dificilă, spuse el cu căldură. Putem să locuim împreună?
- Da. Dar fără să ne căsătorim. Ar strica tot romantismul din relaţia noastră.
Pentru ea, căsătoria era un coşmar, ca aceea a părinţilor ei.
- Eşti nebună, dar te iubesc. După cel de-al zecelea copil, ne putem căsători? îmi plac familiile irlandeze numeroase.
- Bine, dar mă mai gândesc numai după al zecelea.
în timp ce glumeau, Morgan îşi dădu seama că vor
trebui să se mute. Nu mai puteau să locuiască la mansardă cu copilul. Astfel, la apartament va rămâne doar Claire. Morgan intenţionase să stea acolo singură cu copilul şi cu Claire. Aveau loc acum, fără Abby

şi după ce Sasha avea să plece în iunie. Dar Max şi co-pilul erau prea mult pentru Claire şi nu părea corect faţă de ea. Şi, fiind un cuplu cu un copil, aveau nevoie de propria casă.
Claire şi mama ei se întoarseră de la întrevederea de la Bergdorf puţin mai târziu, părând încântate. Claire fu surprinsă să îl vadă pe Max acolo, la fel cum fusese şi Sasha când îi văzuse împreună mai devreme.
-Vom avea un copil, spuse Morgan pe nepusă masă, zâmbind larg. Deodată devenea realitate.

- Un băieţel, adăugă Max.
- Dar nu ne căsătorim, spuse Morgan zâmbind.
- Ar ucide romantismul relaţiei, făcu el, imitând-o pe Morgan şi râseră cu toţii.
- Felicitări! spuse Claire uimită. Când trebuie să se nască?
- în octombrie.

Claire înţelese restul. Vor trebui să se mute, iar ea şi mama sa vor rămâne singure în mansardă. Putea con-duce afacerea de aici. Acum îşi putea permite să plătească singură chiria, însă avea să-i fie dor de prie-tenele ei şi era şocant şi trist cât de rapid se schim-baseră lucrurile. Poate că Abby se va întoarce peste un an, aşa cum spusese, dar nu conta nici pe asta. Şi, odată cu sosirea verii, va locui singură în mansardă, cu mama ei.

capitolul 22

Pe măsură ce luna mai înainta, Prunella o scotea pe Sasha din minţi. Invitaţiile fuseseră trimise, gravate de Cartier. Erau foarte simple şi elegante. Aleseseră meniul, aveau să bea un pahar de vin la apartament şi încercaseră cinci torturi de nuntă de la trei cofetari specializaţi

în astfel de evenimente. Iar Max oferea vinul şi şampa-nia ca dar de nuntă. Prunella recomandase un fotograf şi un cameraman, insistând că aveau nevoie de ei. Alesese feţe de masă din dantelă şi şerveţele de pânză, la solicitarea Sashei şi avea propriul set de sfeşnice, iar firma de catering aducea paharele de cristal, argintăria şi porţelanurile. Vizitaseră apartamentul de lux de pe 5th Avenue, unde ţineau petrecerea, şi descoperiseră o bisericuţă în apropiere, unde puteau oficia nunta la ora 18.00. Evenimentul serii trebuia să înceapă la 20.00. Sasha reuşi să ia toate deciziile în puţinul ei timp liber de la spital. Nici ea, nici Alex nu mai avuseseră vreun weekend liber de când fuseseră în Atlanta, în martie. Sasha îşi găsi rochia absolut accidental, într-o revistă pe care o citea în camera de relaxare a medicilor. Era o rochie simplă de satin, albă, cu o jachetă de dantelă pe deasupra, pe care şi-o putea scoate la petrecere şi cu un voal tot din dantelă. Jacheta avea o trenă lungă şi frumoasă. Nu avusese timp să o probeze, aşa că merse Valentina la probă în locul ei, iar Sasha se îndrăgosti când o văzu într-o poză pe telefon, pe care i-o trimisese sora ei, deşi Valentinei i se păru banală.

- De ce nu-ţi iei ceva sexy, cu un decolteu şi fără spate?

Rochia era perfectă pentru Sasha. Rochiile domnişoarelor de onoare erau de un bej cald, simple, fără bretele, iar Valentina spuse că ar fi arătat mai bine dacă ar fi fost roşii. Totul era cu bun-gust şi simplu. Buchetele domnişoarelor de onoare aveau să fie făcute din mici orhidee bej, iar al

Sashei din lăcrămioare. Se gândise ca surorilor sale vitrege să presare petale de flori în drum spre altar, dar ar fi iscat un scandal cu mama ei şi nu merita.
Bărbaţii aveau să poarte costum, iar Alex se îmbrăca în frac, cu cravată albă. Iar Helen Scott îi spusese

că va purta bleumarin. Muriel nu se hotărâse, dar văzuse o rochie verde-smarald care îi plăcea, sau poate una aurie.
în mod uimitor, totul decurgea conform programu-lui, iar Prunella se dovedise la fel de organizată şi de eficientă pe cât i se spusese lui Oliver. Sasha nu o putea suporta, dar, trebuia să recunoască, făcea o treabă minunată. Chiar şi aşa, Sasha era agitată din cauza tuturor detaliilor care trebuiau să fie perfecte în ziua cea mare. Erau atâtea lucruri care ar fi putut merge prost. Helen se tot oferea să o ajute, dar Prunella părea că deţine controlul.
Cu o lună înainte de nuntă, colegele de apartament ale Sashei plănuiră o cină a burlăciţelor pentru ea. Nu îşi putu lua liber tot weekendul, dar o cină suna distractiv. Abby promisese să vină din Los Angeles, şi era invitată şi mama lui Claire. Mergeau la Soho House. Sasha avea chiar o rochie pentru acest eveniment, şi încă una, neagră, scurtă şi sexy, pentru cina pe care o dădeau părinţii lui Alex cu o seară înainte de nuntă, la Metropolitan Club, unde erau membri, prin clubul pereche din Chicago.
Părul Sashei redevenea blond, deşi era încă scurt. Ca să poată scăpa de nuanţa şatenă, avea să se tundă înainte de nuntă o coafeză pe care i-o recomandase Va-lentina. Alex lua şi el parte la cina burlacilor în aceeaşi seară ca ea, intr-un salon privat, la un club de noapte din centru.
Cina burlăciţelor fu extraordinară. Abby stătea în apartament cu ele. Claire dăduse la o parte cutiile de pantofi de pe pat. Abby le mărturisi în timpul mesei că se vedea cu Josh şi că îi îndrăgea pe băieţii acestuia. Morgan vorbi despre bebeluş. Ea şi Max căutau deja un apartament şi voiau să se mute în vara aceea, înainte de a deveni imensă. Sasha şi Alex nu îşi găsiseră casă, dar căutau şi ei. Nu voiau decât ceva pe termen scurt.
Apartamentul

Sasha intenţiona să se transfere cu rezidenţiatul la Uni-versitatea din Chicago, după ce Alex îl termina pe al lui. Le surâdea amândurora să îşi deschidă cabinet în oraşul lui natal. Sashei îi plăcea ideea foarte mult, în plus, aveau să locuiască aproape de fratele şi de părinţii lui.

Toată lumea discuta despre planurile sale, despre nuntă, despre copil şi despre filmul lui Abby. Erau foarte multe de povestit.
Erau toate relaxate şi fericite când se întoarseră la apartament, iar Claire o privi cu tristeţe pe mama ei.
- Cred că vom rămâne doar noi două aici, mamă. Toată lumea se mută.
încă se întrista când se gândea la asta. Mama ei nu spuse nimic un minut, iar celelalte se duseră la culcare, după multă şampanie. Doar Morgan nu băuse, dar se băgase şi ea în pat. La 2.00 dimineaţa, Sarah o luă pe Claire de mână cu o expresie uşor sfioasă, în timp ce se aşezară pe canapea.
- Şi eu am nişte planuri. Nu mai ai nevoie de mine aici. Afacerea prinde aripi. O ai pe Claudia să te ajute şi este foarte bună. Ştii cum să conduci afacerea aceasta fără mine. Am fost implicată doar de dragul distracţiei şi al experienţei şi pentru a te susţine la început. O voi face în continuare, dar cred că este timpul să mă întorc acasă.
- în San Francisco? Claire părea uluită. Credeam că îţi place aici.
- îmi place. Au fost cinci luni fantastice. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, în afară de naşterea ta. Am stat de vorbă cu tatăl tău. Se străduieşte. S-a lăsat de băut acum două luni şi vrea să începem să călătorim şi să facem lucruri împreună. Poate că nu e perfect, dar îl iubesc şi am vrea amândoi să încercăm, să vedem cum merge.
Claire părea fericită şi tristă totodată. îi plăcuse foarte mult să o aibă pe mama ei alături. Umpluse un gol

imens şi îi dăduse oportunitatea pe care altfel nu ar fi avut'O niciodată. îi era veşnic recunoscătoare. Acum avea să locuiască singură în mansardă. Deodată se simţea mult prea matură.
- Când pleci?
Claire părea tristă. Mama ei o îmbrăţişă.
- Mă gândeam că peste o lună, după nuntă, ar fi un moment potrivit.
Claire încuviinţă din cap. Trebuia să se gândească la multe lucruri, dar vedea că mama ei considera că era ceea ce trebuia să facă. Şi i se luminară ochii când vorbi despre faptul că va face lucruri cu Jim. Claire ştiu că nu se putea agăţa de mama ei pentru totdeauna. Ultimele cinci luni fuseseră un răgaz minunat, în care îşi revenise după loviturile pe care le primise.
- Ştii, trebuie să te gândeşti şi tu un pic mai mult să ieşi în oraş, îi sugeră mama ei.
Ştiau amândouă la ce se referea, dar Claire spunea întotdeauna că nu era pregătită. Trecuseră şase luni de când George o părăsise. Nu îşi revenise

încă. Mama ei era de părere că ar trebui să încerce. Claire nu voia decât să muncească, ceea ce făcuse şi înainte să-l cunoască pe George, iar acum chiar mai mult. Dar dacă tatăl ei se putea schimba, Claire se întreba dacă nu putea face şi ea acelaşi lucru. Era un gând.

Se duseră la culcare în seara aceea, în patul pe care îl împărţiseră, iar Claire se întristă gândindu-se că mama ei va pleca. Se întoarse spre ea în întuneric şi văzu că Sarah era trează.

- O să-mi fie dor de tine, mamă, spuse ea încet. Iţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Nu aş fi reuşit fără tine. Totul mergea prost, iar apoi tu ai îndreptat lucruri-le cu cel mai mare dar din viaţa mea.
- Pentru asta sunt mamele, răspunse Sarah, îşi sărută fiica pe obraz şi adormiră ţinându-se de mână.

Era ca şi când ar fi fost copil din nou şi se simţea în siguranţă.

capitolul 23

In ziua cinei de dinaintea nunţii, Sasha şi domnişoarele sale de onoare merseră să-şi facă manichiura şi pedichiura într-un loc recomandat de Valentina. Cu o zi înainte, Sasha se tunsese într-un stil bob elegant pentru nuntă, şi avea tot părul blond acum. De-abia aştepta să poarte noua rochie neagră scurtă şi sexy în seara aceea. Fetele râdeau şi vorbeau la salonul de manichiură când sună tatăl ei. Sosiseră din Atlanta în dimineaţa aceea, cu copiii şi bona. Muriel trebuia să ajungă după-amiază, iar familia Scott ajunsese cu o seară înainte. Alex şi Sasha trecuseră pe la hotel să îi îmbrăţişeze. Stăteau la Piaza, iar Ben ieşi cu ei după aceea şi stătuseră până foarte târziu, dar se distraseră.

- Ce s-a întâmplat, tată? îl întrebă Sasha când îi văzu numele pe ecran.

Nu mai era de gardă şi intrase oficial în concediu cu o zi înainte. Avea două săptămâni libere pentru luna de miere pe care urmau să o petreacă la Paris. Nu se putea gândi la nimic mai romantic decât Parisul în iunie, cu Alex.

- Avem o mică problemă, îi spuse el, cu o voce apa-rent calmă.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Sasha, îngrijorată.
- Charlotte are contracţii, unele puternice, şi nu e decât în şapte luni. Nu ar trebui să se întâmple. Crede că a intrat în travaliu.
- Şi-a sunat doctorul? întrebă Sasha.
- Da, dar nu o poate consulta la telefon. Crede că ar trebui să o vadă cineva. Ca să fiu sincer, şi eu. Durerile sunt destul de puternice şi survin la cinci minute.
- Vrei să îţi recomand pe cineva?

Sasha se transformase subit din fiică în doctor.
- Vrei să o consulţi tu?
- Charlotte doreşte asta? întrebă Sasha sincer.
- Da, vrea. Amândoi vrem. Eşti ocupată?
Sasha era uluită.
„Eu? Mă căsătoresc mâine? Cu o cină care are loc în seara asta, înaintea unei nunţi pentru o sută de oameni? Bineînţeles că nu. Stăteam degeaba, mâncând bomboane şi aşteptam să suni.“
- E în regulă, ne putem întâlni la spital în douăzeci de minute, îşi reveni ea.
I se uscaseră unghiile şi purta sandale, aşa că nu îşi strica oja de pe unghiile de la picioare, care era de un roz pal şi se numea Ballerina de la Channel. Le spuse celorlalte că trebuia să plece, iar ele o implorară să rămână. Se întorceau la apartament să bea şampanie.
-Charlotte are o problemă. I-am promis tatălui meu că mă duc să o văd, zise Sasha pe un ton serios.
- Este însărcinată? întrebă Morgan, surprinsă.
- în şapte luni.
Claire îşi dădu ochii peste cap.
- Mama ta va muri de plăcere.
- întotdeauna, spuse Sasha, fiind de acord cu ea şi plecă de la salonul de manichiură să găsească un taxi.
Purta pantaloni scurţi şi tricou. Ajunse la spital în zece minute şi îşi puse uniforma medicală. Tatăl ei şi Charlotte erau exact în spatele ei. Ea stătea pe un scaun cu rotile, încovoiată de durere. Arăta ca o femeie în tra-valiu. La şapte luni, nu era bine.
Sasha îi duse într-o sală de consultaţii din Secţia de travaliu şi naşteri şi le spuse asistentelor că era acolo.
-Nu trebuia să te căsătoreşti? o întrebă una dintre ele.
- De-abia mâine. Mă plictiseam acasă. Nu e nimic interesant la televizor, spuse ea şi merse lângă tatălui ei şi soţia acestuia.
Charlotte plângea şi era speriată.

- Fetele s-au născut prematur? o întrebă Sasha calm.
- Nu, mai târziu decât era termenul, răspunse ea, săgetată de o nouă contracţie.
- Ce ai făcut astăzi? Ai ridicat ceva greu? Valiza? Copiii?

-Nu... Ei bine... Oarecum. Am ridicat-o pe Lizzy pu-ţin, dar am mai făcut asta. Şi e destul de uşoară.
Sasha încuviinţă din cap. In mod normal, nu ar fi trebuit să păţească nimic, decât dacă avea o predispoziţie pentru travaliu înainte de termen, ceea ce nu era cazul, şi era tânără.
- Aţi făcut sex? Ceva de genul? întrebă ea, prefăcân- du-se că nu era vorba despre tatăl ei, iar el păru ruşinat, iar Charlotte chicoti.
„O, Dumnezeule!*1
- Să fie din cauza asta?
Charlotte păru brusc vinovată, iar tatăl Sashei îşi drese glasul.
- Ar putea. Orgasmele pot declanşa travaliul. Hai să verificăm.
Le zâmbi relaxată amândurora, aşa cum ar fi făcut cu oricare pacientă, şi Steve stătu lângă soţia sa cât timp ce Sasha o examină. Sângera puţin, dar apa nu se rupsese şi colul era închis, aşa că nu se întâmplase încă nimic grav. Le spuse ce descoperise şi fură amân-doi uşuraţi.
- Insă nu ai scăpat încă. Contracţiile vor pune lucrurile în mişcare dacă nu le oprim. Dacă nu te deranjează, aş vrea să îţi fac o injecţie să văd dacă va opri contracţiile. Şi vreau să stai la pat câteva zile.
- Dar voi rata nunta, spuse ea tristă.
- Ce alegi? o întrebă Sasha cu blândeţe. Tortul şi un copil născut cu două luni prea devreme, mâine sau poimâine, ori un copil frumos şi sănătos peste două luni?
- Copil peste două luni, spuse Charlotte tristă, iar Steve se aplecă şi o sărută. Dar mi-am cumpărat o rochie

roz aşa drăguţă pentru seara asta şi una roşie splendidă pentru mâine.
- M-aş simţi mult mai bine să te ştiu în pat, fără contracţii, spuse Sasha sinceră.
- Şi eu, spuse Steve cu voce fermă, ţinându-şi soţia de mână. Poţi să-i faci injecţia? întrebă el, având în încredere în fiica sa şi fiindu-i recunoscător pentru ajutor.
Fusese minunată. Se duse după injecţie şi se întoarse câteva minute mai târziu, iar Charlotte nici măcar nu simţi înţepătura. Sasha rugă o asistentă să conecteze un monitor fetal şi totul părea în regulă. Fătul era mare, dar părinţii spuseră că nu erau gemeni şi nici nu păreau, doar un făt mare. Sasha se întoarse la oficiul asistentelor pentru a vedea ce se întâmplă.
- Pur şi simplu nu poţi să stai departe de locul ăsta, nu-i aşa? o tachinară asistentele, iar Sasha observă că era 17.00 şi îl sună pe Alex pentru a-i spune unde era, pro- miţându-i că va ajunge la cină la timp.

Mai avea destul timp să se îmbrace. Apoi merse din nou să vadă ce făcea mama ei vitregă. Contracţiile erau persistente, dar se domoliseră puţin. Sasha aşteptă două ore, îi mai făcu o injecţie şi o sedă, fiind de părere că o va ajuta. Intre timp se făcuse 19.00 şi avea să întârzie la cină. Trebuia să facă baie şi să se îmbrace.
Contracţiile încetară aproape de tot la 20.00, după a doua injecţie, iar Charlotte moţăia deja şi Sasha îi spuse tatălui său că ar trebui să petreacă noaptea la spital. Se puteau întoarce la hotel a doua zi, dar acum dorea ca asistentele să îi ţină sub observaţie, pe ea şi pe bebeluş, iar tatăl ei fu de acord.
- Cred că ar trebui să stau cu ea aici, în noaptea asta, spuse el în şoaptă şi Sasha încuviinţă.
Fiicele lui erau la hotel cu bona. Avea să rateze cina de dinaintea nunţii organizată de familia Scott, dar

Sasha spera că va fi prezent a doua zi, să o conducă spre altar, şi îi spuse.
- Bineînţeles.
Se făcuse 20.30 şi nu mai avea cum să se ducă acasă să se îmbrace. Alex îi trimitea mesaje de o oră, şi ea îi tot promitea că va ajunge, să nu-şi facă griji. Nu putea să lipsească de la cina de dinaintea nunţii ei şi nu putea ajunge acasă să se schimbe. Nu avea de ales, trebuia să meargă aşa cum era. Era mai bine decât să nu ajungă deloc şi ştia că nu se aşezau la masă până la 21.00.
Mai aruncă o privire la Charlotte, care dormea, şi îi spuse tatălui ei să sune dacă aveau nevoie de ea, transmi- ţându-le acelaşi lucru şi asistentelor. Apoi fugi la lift îmbrăcată în uniforma medicală şi opri un taxi pe stradă, îi dădu adresa şi spuse că se grăbea foarte tare. Pe drum îşi dădu seama că Charlotte rezolvase o problemă majoră. Nu putea să vină la cină şi nici la nuntă, iar Muriel nu avea să vadă că era însărcinată şi nici să-i suporte tinereţea şi frumuseţea. Iar mama ei nu va trebui să-l vadă pe tatăl său decât într-o seară, nu în două, pentru că acesta stătea cu Charlotte în seara aceea.
„Da!“ îşi spuse ea când opriră în faţă la Metropolitan Club. Plăti şi sări din maşină, luând-o la goană. Era tentată să-i spună portarului în livrea, pe lângă care trecea cu viteză: „A chemat cineva un doctor?11, dar hotărî să se abţină şi intră în încăperea frumoasă, plină de flori, la cina organizată de viitorii ei socri, în uniformă medicală şi sandale. Dacă nu venea aşa, ar fi ajuns la 22.00, după ce se termina cina. Cu coada ochiului, văzu privirea surprinsă a lui Alex şi pe cea a colegelor ei de apartament, când se duse să o găsească pe Helen să-şi ceară scuze.

- îmi pare foarte rău. Soţia tatălui meu a intrat în travaliu înainte de termen şi am fost la spital cu ei până acum. Nu am putut să ajung acasă să mă schimb.
Helen zâmbi larg şi o îmbrăţişă cu căldură.

- Nu'ţi face nici o problemă. Arăţi adorabil. îmi place enorm părul tău. Cum se simte soţia tatălui tău?
Era o femeie uimitoare, iar Sasha o îmbrăţişă din nou şi Alex li se alătură.
- Cred că va fi bine. Am internat-o în seara asta.
- Ce s-a întâmplat? o întrebă Alex şocat de hainele ei.
- Fie veneam aşa, fie în pantaloni scurţi. Am ales asta. Sau să vin după cină. Charlotte a intrat în travaliu înainte de termen.
- Şi te-au sunat pe tine?
Părea uluit, deşi ştia că nimic nu îl mai surprindea acum - mama, sora ei, divorţuri nefericite şi travaliu înainte de termen.
- Pe cine altcineva să sune în New York?
- S-ar fi putut duce la Urgenţe. Este cina de dinaintea nunţii.
Părea puţin enervat, dar mama lui înţelegea.
- Ştiu. îmi pare rău. Te iubesc. Dar să vedem lucrurile din altă perspectivă - Charlotte nu este aici în seara asta şi nu poate veni nici mâine. I-am prescris să stea la pat. Iar mama nu o va lua razna.
El râse gândindu-se la jumătatea plină a paharului. Apoi, după ce îi ceru permisiunea lui Helen, Sasha urcă pe scenă, de unde tatăl lui Alex şi câţiva oaspeţi aveau să ţină discursuri după cină. Luă microfonul, adresându-se invitaţilor:
- Bună seara tuturor. Eu sunt mireasa. Până mâine mă numesc doctor Hartman. Voiam să ştiţi că, aşa cum ştiu prietenii mei apropiaţi şi familia, acestea sunt singurele haine pe care le am, spuse ea arătând spre uniforma medicală, şi toată lumea râse. Dar vă rog să nu vă îngrijoraţi. Sora mea îmi împrumută o rochie pentru mâine. Şi mulţumesc familiei Scott pentru această cină minunată.
Lăsă microfonul jos şi alergă spre masă, aşezându-se lângă Alex.

- Sper că nu este adevărat, spuse el serios pentru un minut.
-Ce?
- Că sora ta îţi împrumută o rochie mâine.
Ea râse.
- Aşteaptă şi ai să vezi.

In seara aceea, Valentina purta o rochie aurie foarte scurtă, spectaculoasă şi venise însoţită de Bert care era mândru să îi fie alături.
Helen se ocupase de locurile oaspeţilor şi o aşezase pe Muriel la masa lor, propunându-şi să discute cu ea. Muriel părea că se distrează de minune. Vorbi cu Sasha mai târziu şi îi aruncă o încruntătură dezaprobatoare.
- De ce nu eşti în rochie?
- Am fost prinsă la spital cu o urgenţă, spuse ea vag, iar mama ei se îndepărtă clătinând din cap.
Discursurile se desfăşurară bine şi fură foarte înduioşătoare, în special cele ţinute de colegele ei de apartament şi de tatăl lui Alex. Tatăl ei avea să vorbească la nuntă împreună cu Ben, cavalerul de onoare.
Sasha se despărţi de Alex după seara aceea, ca să nu o vadă până la nuntă. Petrecea noaptea la mansardă cu fetele. In drum spre casă, sună la spital pentru a verifica starea lui Charlotte. Află că dormea; contracţiile încetaseră şi în salon fusese adus un pat pentru tatăl ei. Totul era bine.
Sasha se întoarse la apartamentul din Hell's Kitchen, în ultima ei seară de femeie nemăritată, cu prietenele sale cele mai bune.
capitolul 24
Ziua cea mare sosi, senină şi însorită, pe 14 iunie. Nu era nici prea cald, nici prea rece, iar Sasha fu într-o continuă agitaţie. Tatăl ei şi Charlotte se întorseseră la hotel, şi femeia se odihnea în pat.

Coafeza veni la 15.00 să-i aranjeze părul şi să le coa- feze pe celelalte. Iar la 16.00 se machie. Făcu duş înainte să sosească lumea. Sarah făcuse sendvişuri pentru toţi, dar Sasha nu putea să mănânce. Era prea agitată. Mama ei se oferise să vină să o ajute, dar nu avea nevoie de ea şi nu voia să îi fie în preajmă, aşa că îi spuse că nu era cazul. Dar Valentina era acolo, arătând fabulos. Cu Bert aveau să se întâlnească la biserică. în mod uimitor, nu se despărţiseră, nici la trei luni după ce se întorseseră din Arizona, iar Valentina insista că era „exact ce trebuia11. Cel puţin o ţinea departe de probleme. îl luase la evenimente şi la petreceri cu ea, şi el se distra. Lucra în continuare la poliţie şi toată secţia vorbea despre el şi prietena lui top-model; apăreau des în presă. Valentina părea un pic mai normală acum şi parcă nu mai voia să şocheze pe toată lumea. Relaţia cu Bert o liniştise puţin, iar ea adusese veselie şi strălucire în viaţa lui Bert. Apăruseră la pagina şase de câteva ori. Bert era numit bodyguardul care te dădea pe spate al top-modelului Valentina. Erau un cuplu surprinzător.
Apoi veni marele moment, iar prietenele Sashei îi ridicară rochia de mireasă deasupra capului, cu ajutorul lui Sarah. Abby stătea pe un scaun

pentru a le ajuta şi avură grijă să nu-i strice părul sau machiajul. Coafeza îi puse voalul lung din dantelă peste părul scurt. Imediat după ce fu gata, Alex sună să-i spună cât de mult o iubea şi vorbiră câteva minute.
Fetele se ocupaseră şi de chestiunea cu ceva vechi şi ceva nou. Sasha legase o batistă din dantelă de-a bunicii ei în jurul buchetului, rochia era nouă, Valentina îi dăduse nişte bikini din dantelă bleu, iar Sarah îi împrumutase un şirag de perle. Sashei îi părea rău că o ajuta mama lui Claire să se îmbrace şi nu a ei, dar Muriel ar fi supărat-o, iar Sasha nu voia să rişte. Se întâlnea cu tatăl ei la biserică şi merse singură până în centru, în limuzina pe care acesta i-o închiriase. Fetele veniră

cu altă limuzină, exact în spatele ei. Le simţea aproape, încurajând-o. Prunella le aştepta la biserică, în casa parohială unde se adunaseră, în timp ce cavalerii lui Alex conduceau oamenii spre locurile lor în biserică, pe care florăreasa o umpluse cu flori albe. Prunella preluă con-trolul imediat ce sosiră. Aranjă pe toată lumea în ordinea potrivită, lăsând-o pe Valentina la urmă şi pe colegele de apartament ale Sashei înaintea ei, în ordinea înălţimii, Abby, Claire şi Morgan. Şi, în momentul în care mama ei şi familia Scott se aşezară la locurile lor, procesiunea începu. Urmă o pauză scurtă după ce fetele se aliniară lângă altar, alături de cavalerii lui Alex, toţi prietenii de la facultate şi fratele său, în calitate de cavaler de onoare. Apoi Sasha şi tatăl ei înaintară spre altar, eleganţi şi solemni, şi ea văzu că Alex rămăsese fără respiraţie când se apropie de el. Era momentul perfect al vieţii ei.
îşi rostiră jurămintele şi schimbară verighetele, apoi fură declaraţi soţ şi soţie. Alex o sărută şi totul se înceţoşa până când începu petrecerea şi primul dans cu Alex, apoi cu tatăl ei. Apoi Sasha fu cât pe-aci să leşine când văzu că tatăl ei o invită pe mama sa la dans, iar Muriel îi zâmbi şi dansară, părând chiar că se simţeau bine.
Jim venise din San Francisco pentru a o însoţi pe Sarah la nuntă. Josh era acolo cu Abby, îmbrăcat într-un frac adevărat, nu în hanorac de camuflaj. Zâmbeau şi se ţineau de mână. Părinţii lui Abby, Joan şi Harvey, veniseră şi ei, iar Max stătea mândru lângă Morgan. Bert nu se dezlipi de Valentina nici o clipă şi părea să fie mai degrabă bodyguardul decât prietenul ei, dar era indiscutabil chipeş, şi Sasha observă mai târziu că era un dansator grozav, iar sora ei îl privea cu adoraţie şi nu făcu nimic scandalos nici la nuntă, nici la petrecere, fiind surprinzător de liniştită.
Apartamentul de lux era perfect, iar seara era caldă şi adia briza. Totul era luminat de lumânări şi îl aşezară

pe Ben Scott lângă Claire, pentru că amândoi erau fără parteneri. Sasha nu era sigură că ea îl va plăcea, dar îi văzu vorbind şi râzând în cea mai mare parte a serii şi chiar dansară de câteva ori.
- Ce te-a făcut să te muţi în Hell's Kitchen? o întrebă el când se aşezară prima dată jos, iar ea râse.
- Era ieftin şi eu eram săracă. încă sunt, dar nu la fel ca atunci. Şi încă îmi place.
O întrebă cu ce se ocupa şi îi spuse că era designer de pantofi şi că tocmai îşi înfiinţase propria firmă. 1 se părea interesant şi distractiv, şi Claire îi povesti despre fabrica din Italia şi târgul comercial din Las Vegas, iar lui păru să-i facă plăcere să asculte.
- Va fi ciudat la apartament acum, spuse ea melancolică în timpul cinei. Am locuit acolo nouă ani cu fetele. Una a plecat în martie şi celelalte două se mută vara aceasta.
-Nu eşti pregătită să rămâi singură acolo?
-Nu sunt sigură, spuse ea sincer. Nu am încercat niciodată. Nu ştiu dacă sunt atât de matură, zise ea, părând ezitant.
- Ai fost vreodată în Chicago? o întrebă el.
-Nu, nu am fost.
Dar plănuia să îi viziteze pe Sasha şi Alex după ce se mutau acolo.
- Ar trebui să vii cândva. îţi place să navighezi?
- îmi place la nebunie. Sunt din San Francisco. Navigam în golf când eram mică.
- Am o barcă pentru tine spuse el râzând şi stătură de vorbă toată seara când nu dansau, iar Sasha îi dădu coate lui Alex, arătând spre ei discret.
- Poate că avem noroc, şopti ea.
- întotdeauna rn-am gândit că ar fi grozavă pentru el, îi mărturisi Alex miresei sale. Doar că nu ştiam cum să-i fac să se întâlnească. Nunta a fost ocazia perfectă.
Apartamentul

- Acum nu trebuie decât să o facem pe Claire să vină la Chicago, spuse Sasha gânditoare.
- E băiat mare - îşi poate permite un bilet până la New York. Mă întreb dacă i-a spus despre barcă.

Râseră amândoi, apoi merseră să o salute pe mama lui şi după aceea pe-a ei. Pentru prima dată, Muriel nu avu nici un comentariu răutăcios. Sasha fu şocată, în timp ce dansa în braţele lui Alex.
-Apropo, se pare că avem un poliţist în familie, comentă Alex. Ştiu că pare o nebunie, dar cred că e bun pentru ea. Ţi-am spus în ultima vreme cât de bună eşti tu pentru mine?
- Nu în ultimele cinci minute, îl tachină ea. Spune-mi din nou.
Apoi Alex o sărută. Şi, cu coada ochiului, o vedea pe Prunella peste tot, supraveghind buna desfăşurare a petrecerii. Era grozavă şi purta o rochie neagră sobră, care o făcea să arate ca unul din membrii familiei Adams cu părul ei negru. Dar îşi făcea treaba ireproşabil.
Sasha şi Alex merseră să stea de vorbă cu Oliver şi cu Greg. Se simţeau foarte bine, iar Oliver dansă de câteva ori cu sora lui şi o tachină în privinţa burţii. Se rotunjise bine în ultima lună. Morgan era mândră de ea acum şi se obişnuise cu ideea, cu ajutorul lui Max. Atâta vreme cât promisese că nu se vor căsători niciodată, fusese de acord să facă oricâţi copii îşi dorea.
Mai târziu în seara aceea, Sasha stătea cu toate colegele ei de apartament. îşi aminteau de începuturi, când ea şi Morgan se mutaseră şi cât de bine le fusese atâta vreme.
- Ce ne vom face una fără alta? spuse Sasha tristă.
- Vom lua avionul să ne vedem, cred, zise Morgan.
- Eu şi Josh ne vom muta înapoi peste un an, le asigură Abby şi voiau să o creadă.
Claire le privi pe toate şi îşi dădu seama cât de norocoase erau şi că era incredibil că găsiseră bărbaţi buni care le deveniseră parteneri, în ciuda greşelilor făcute

pe parcurs. Josh era perfect pentru Abby şi îi lansa cariera, iar Alex şi Sasha erau făcuţi unul pentru celălalt. Max era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată lui Morgan, iar Claire supravieţuise cruzimii lui George. In timp ce stăteau împreună, Sasha văzu că Ben aştepta la o distanţă discretă să danseze din nou cu Claire. Toată lumea era de acord că apartamentul din Hell's Kitchen va fi casa tuturor pentru totdeauna.
- Veniţi şi staţi cu mine oricând doriţi, le reaminti Claire, apoi Ben îşi făcu puţin curaj să o răpească de lângă prietenele ei, ducând-o pe ringul de dans.
- Acum să vorbim despre călătoria ta la Chicago ca să vezi barca noastră. Ar fi perfect pe 4 Iulie, îi spuse el în timp ce dansau.

Apoi veni momentul să taie tortul. Şi după aceea să arunce buchetul, iar Prunella îi dădu Sashei un buchet pe care să-l arunce ca să nu trebuiască să renunţe la cel adevărat. Toate femeile necăsătorite se aliniară frumos, la îndrumările Prunellei. Bărbaţii se dădură deoparte, iar Alex îşi privi mireasa cu adoraţie, aşteptând să plece cu ea.
Sasha se urcă pe un scăunel ca să le poată arunca buchetul mai tare şi mai sus decât se aşteptaseră fetele. Acesta zbură peste capetele femeilor, trecu de Claire, unde Sasha ar fi vrut să ajungă. Şi, fără măcar să vrea, Greg întinse mâna instinctiv şi-l prinse, în timp ce Oli- ver îl privea uimit.
- Portarul din mine este de vină, spuse Greg, ca şi când şi-ar fi cerut scuze şi toată lumea râse.
Cu un gest galant, Greg i-l dădu lui Claire.
Alex şi Sasha mai zăboviră puţin şi în cele din urmă plecară de la petrecere, în timp ce toată lumea arunca petale de trandafiri spre ei pe 5th Avenue, unde era parcată o cabrioletă albă trasă de cai albi, aşteptând să-i ducă la Piaza, unde aveau să-şi petreacă noaptea nunţii, înainte de a pleca spre Paris dimineaţa.
Apartamentul
291
Când se întoarse să le facă uşor cu mâna, ultimele chipuri pe care le văzu Sasha fură cele trei femei cu care locuise în Hell's Kitchen, stând alături de bărbaţii lor. Ben era cu Claire şi acesta o cuprinsese cu braţul. Era o imagine drăguţă, în timp ce caii albi tropoteau pe 5th Avenue, îndreptându-se se spre Piaza şi spre viitor. Era o noapte frumoasă.
Mansarda din Hell's Kitchen rămase în inimile lor pentru totdeauna. Totul începuse acolo, iar dragostea şi legăturile pe care le creaseră nu aveau să se sfârşeas- că niciodată.

In aceeaşi colecţie au apărut:
1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite

12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Dn sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Dn Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile

Joanna Trollope, O altă familie

34. Mary]o Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. EUen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună

52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire

92. Fern Michaels, în căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă

132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Nn sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Maryjo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Maryjo Putney, Mireasa din China

172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Maryjo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Mary Jo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Al doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Cosa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă

212. Mary Carter, Totul pentru tine
213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, Un joc de noroc
Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
222. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelaţia
228. Marek Halter, Khadija — Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade
231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria lui Jared MacKade
234. Marek Halter, Fatima - Iubirile Orientului
235. Mary Jo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de convenienţă
237. Sidney Sheldon, O zi prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
240. Sandra Brown, Necunoscutul
241. Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha - Iubirile Orientului
243. Sidney Sheldoon, Mărire şi decădere
244. Amanda Quick, Un înger păzitor
245. Nora Roberts, Ameţitor ca vinul
246. Mary Jo Putney, Ademenirea unui sfânt
247. Amanda Quick, Cheia misterelor
248. Anne Golon, Angelica. Supliciul de la Nâtre-Dame
249. Nora Roberts, Un pariu pe soartă
250. Sidney Sheldon, Spune-mi ce visezi
251. Amanda Quick, Ochi de vis

252. Anne Golon, Angelica. Lumini şi umbre
253. Winston Graham, Ross Poldark. începuturi
254. Nora Roberts, Provocarea sorţii
Sidney Sheldon, Stăpânul jocului
256. May Balogh, Inimă de piatră
257. Winston Graham, Demelza
258. Nora Roberts, Posibilităţi nenumărate
259. Amanda Quick, Surori secrete
260. May Balogh, Cântec tăcut
261. Winston Graham, Poldark. Jeremy Poldark
262. Nora Roberts, Singurătatea unui bărbat
263. Mary Balogh, Hoţul de visuri
264. Amanda Quick, Parteneri perfecţi
265. Sarah Jio, Destine înlănţuite
266. Winston Graham, Poldark. Warleggan
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
268. Amanda Quick, Dragostea e oarbă
269. Sonali Dev, O iubire neaşteptată
270. Mary Balogh, Dorinţa
271. Nora Roberts, Miresele MacGregor
272. Mary Balogh, Din toată inima
273. Sidney Sheldon, De cealaltă parte a miezului nopţii
274. Amanda Quick, Dragostea nu are reguli
275. Susan Elizabeth Phillips, Trandafirul sălbatic
276. Nora Roberts, Mâna câştigătoare
277. Sandra Brown, Dragoste sub presiune
278. Susan Elizabeth Phillips, Amintiri de neuitat
279. Amanda Quick, Talente ascunse
280. Nora Roberts, Mirii MacGregor
281. Jill Shalvis, Dorinţa inimii
282. Susan Elizabeth Phillips, O clipă de răgaz
283. Sandra Brown, Amintirea unui sărut
284. Amanda Quick, Scânteia pasiunii
285. Susan Elizabeth Phillips, Sărutul unui înger
286. Nora Roberts, Vecinul perfect - Iubirea învinge
287. Mary Jo Putney, Ispăşire prin iubire
288. Sandra Brown, Fiorii primei iubiri
289. Jill Shalvis, îndrăgostită nebuneşte
290. Nora Roberts, Curtând-o pe Catherine

Mary Balogh, Soţie de ocazie
292. Sandra Brown, Răpirea
293. Amanda Quick, O rază de speranţă
294. Jill Shalvis, Noroc în dragoste
295. Nora Roberts, Un bărbat pentru Amanda
296. Mary Balogh, Doamna cu umbrelă neagră
297. Nora Roberts, Din dragoste pentru Lilah
298. Alexander McCall Smith, Emma
299. Sandra Brown, Să iubeşti din nou
300. Amanda Quick, Lumina din adâncuri
301. Nora Roberts, Cucerind-o pe Suzanna
302. Amanda Quick, O şansă incredibilă
303. Val MacDermid, Mănăstirea Northanger
304. Sidney Sheldon, Secrete de familie
305. Nora Roberts, Perechea lui Megan
306. Joanna Trollope, Raţiune şi simţire
307. Mary Balogh, înşelătoria
308. Amanda Quick, Până când moartea ne va despărţi
309. Debbie Macomber, încă o şansă
310. Amanda Quick, Pasiune de vis
311. Sidney Sheldon, Nimic nu durează o veşnicie
312. Mary Balogh, Ultimul vals
313. Nora Roberts, îmblânzind-o pe Natasha
314. Sidney Sheldon, Planuri perfecte
315. Mary Balogh, O altfel de ducesă
316. Nora Roberts, Ademenirea unei doamne
317. Debbie Macomber, Speranţe renăscute
318. Robin Carr, Viaţa dorită
319. Nora Roberts, îndrăgostindu-mă de Rachel
320. Amanda Quick, Un sărut exotic
321. Mary Balogh, Totul pentru dragoste
322. Robyn Carr, Refugiul inimii
323. Sidney Sheldon, Chipul din nmbră
324. Amanda Quick, Dulce Armonie
325. Nora Roberts, Pasiunea lui Alexi
326. Madeline Hunter, Capitularea domnişoarei Fairboume
327. Mary Balogh, Totul pentru fericire
Susan Elizabeth Phillips, Trebuia să fii tu
329. Amanda Quick, Giuvaierele nopţii
330. Madeline Hunter, Cucerirea lui Lady Cassandra

331. Nora Roberts, Aşteptându-l pe Nick
332. Susan Elizabeth Phillips, Lin loc pentru inima ta
333. Amanda Quick, Flacăra de cristal
334. Sarah Addison Allen, Grădina fermecată
335. Nora Roberts, Cu gândul la Kate
336. Susan Elizabeth Phillips, Lin partener ideal
337. Mary]o Putney, Rebelul de altădată
338. Sandra Brown, Dovada perfectă
339. Mary Balogh, între decenţă şi dorinţă
340. Amanda Quick, Puteri nebănuite
341. Susan Elizabeth Phillips, învaţă să visezi
342. Mary Balogh, încurcătura
343. Madeline Hunter, Complicaţiile dragostei
344. Amanda Quick, Darul focului
345. Sandra Brown, Sub pretextul iubirii
346. Sarah Addison Allen, Anotimpul dragostei
347. Susan Elizabeth Phillips, Ce îşi doreşte inima
348. Santa Montefiore, Magia
349. Amanda Quick, Când toate fetele au dispărut
350. Nora Roberts, Soarele nu apune niciodată
351. Susan Elizabeth Phillips, Găseţte-mi perechea
352. Sandra Brown, Fantomele trecutului
353. Nora Roberts, O idilă regală
354. Barbara Taylor Bradford, Doamnele de la Cavendon
355. Amanda Quick, Fata care ştia prea multe
356. Sandra Brown, întoarcerea lui Suwvy Chandler
357. Hannah Howell, Legământul dragostei
358. Santa Montefiore, Fata de la castel
359. Nora Roberts, Sărutul unui prinţ
360. Madeline Hunter, Pariul unui gentleman
361. Mary Balogh, O soţie ascultătoare
362. Nora Roberts, Lin principe cuceritor
363. Hannah Howell, Pasiune şi mândrie
364. Sandra Brown, Demon Rumm

Elizabeth Hoyt, Arşiţa

366. Nora Roberts, Prinţesa incognito
367. Hannah Howell, Cuceritorul
368. Sandra Brown, O propunere îndrăzneaţă
369. Mary Balogh, Totul pentru căsătorie
370. Hannah Howell, Cavalerul scoţian

371. Sandra Brown, Dublura
372. Nora Roberts, Lungul drum spre mâine
373. Mary Balogh, Iubirea e un joc periculos
374. Elizabeth Hoyt, Din dragoste pentru Pete
375. Sarah MacLean, O soţie potrivită pentru un marchiz
376. Sandra Brown, Scandalul
377. Mary Balogh, Faimosul libertin
378. Elizabeth Hoyt, O dată pentru totdeauna
379. Johanna Lindsey, Când inima dictează
380. Carly Phillips, îndrăzneşte să iubeşti
381. Lorraine Heath, Lin bărbat îndrăgostit
382. Maryjo Putney, Fecioara din harem
383. Susan Elizabeth Phillips, Un cuceritor înnăscut
384. Suzanne Enoch, Pariul pe iubire
385. Carly Phillips, îndrăzneşte să doreşti
386. Lorraine Heath, O aventură de-o noapte
387. Amanda Quick, Doamna dispărută
388. SE Phillips Prima stea a nopţii
389. Mary Balogh, Totul pentru aventură
390. Suzanne Enoch, îmblânzirea unui crai
391. Sarah MacLean, O iubită potrivită pentru un conte
392. LS Hilton, Maestra
393. SE Phillips, Scânteia pasiunii
394. Nora Roberts, Obsesia
395. Jojo Moyes, Silver Bay
396. LS Hilton, Domina
397. Nora Roberts, în lumina stelelor
398. Jill Shalvis, în sfârşit, iubirea

Tradiţie din 1989
www.litera.ro
9 7860631133531 0
Aflate într-un punct de cotitură în viaţă, patru tinere se intăl-9 nesc în inima oraşului New York. Claire, designcr de pantofi. .18 găsit un apartament spaţios, însă are nevoie de cel puţin încă o l colegă pentru a putea plăti chiria. O întâlneşte pe \bln. o serii-11 toare care încearcă să se descurce singură, departe de familia ei.3 Patru ani mai târziu, Ii se alătură Morgan, o

tânără ambiţioasă,® cu un job bine plătit pe Wall Street. în cele din urmă. o primesc fi alături de ele pe Sasha, o studentă la medicina e om piei pasionată li de ceea ce face.
Şi astfel, apartamentul devine un cămin pi mru cele patru pri-9 etene gata să pornească în noi aventuri palpitante şi un refugiu® când viaţa le pune la grea încercare. Căci Claire se confruntă cull o criză în cariera de designer. Abby se află sub \ raja unui bărbat S care îi exploatează talentul, distrugându-i încrederea in sine.® Morgan este îndrăgostită, dar relaţia o pune in fata unei alegeri® dureroase. Iar Sasha trebuie să accepte că iubii ea işi poate tace loc® chiar şi într-o existenţă extrem de ocupată.
Pe măsură ce provocări neaşteptate le schimbă viaţa, Icrele 1® conştientizează adevărul dulce-amărui că într-o zi vor trebui să» lase în urmă locul în care visurile lor au prins aripi.
.Cititoarele se regăsesc cu uşurinţă în poveştile lui 1 fanielle Steel
San Francisco Chronicle
DANIELLE STEEL este una dintre cele m de succes autoare; contemporane. Cărţile ei s-au vândut în 6S0 de milioane de exemplare în întreaga lume, numeroasele ei bestselleruri inter-naţionale fiind traduse în 43 de limbi şi publicate in 69 de ţări. j